

retorn al paraís

Pablo Mendoza Casp

retorn al paraís

Pablo Mendoza Casp

versió original, no traduïda

segona edició

© 2018, del text: Pablo Mendoza Casp

© 2018, de les il·lustracions: Kati Casp

© 2018, del disseny i la maquetació:

Pablo Mendoza Casp

edita: Pablo Mendoza Casp

ISBN: 978-84-09-06873-9

no importa com de llunt hajam arribat
pel camí equivoccat: hem de tornar

PROVERBI TURC

ÍNDEX

primera part: un final i tres principis	7
segona part: Vega	31
tercera part: Terranova	69
quarta i última part: Diana	75
epíleg	179

primera part:

un final i tres principis

A finals del segle XXI, el planeta Terra estava superpoblat. Saps què vol dir «superpoblat»? Potser vol dir que hi havia superpobles, és a dir, pobles amb superpoders? No! Vol dir que hi vivien més persones de les que seria convenient. El pobre planeta també estava molt contaminat: l'aire, la terra i l'aigua estaven tan bruts que resultaven verinosos, de manera que moltíssimes persones, mils de milions de persones, vivien malaltes i morien massa prompte. El planeta Terra també estava esgotat: s'havien acabat el petroli, alguns metalls i altres recursos naturals. La tecnologia havia avançat molt: els robots i altres màquines feien quasi totes les faenes necessàries per a la vida, com per exemple cultivar els camps per a produir menjar, fabricar roba i joguets, construir edificis, netejar la casa, cuidar els malalts, vendre en els supermercats, ensenyar en les escoles, conduir els cotxes i trens... Totes les màquines del planeta estaven connectades per internet a un ordinador central que ho vigilava tot, ho sabia tot i ho controlava tot. La gent l'anomenava «supernet», i parlaven d'ell com si fóra una espècie de déu superpoderós.

La majoria de les persones s'havien quedat sense

treball i eren tan pobres que ni tan sols tenien prou per a menjar. Només uns pocs mils de persones en tot el món eren riques. Eren especialistes en robòtica o en informàtica i s'encarregaven de revisar i reparar les màquines i els robots. La gent pensava que supernet era qui controlava el món i li tenien molta por, perquè no tenia compassió ni cap altre sentiment. Quasi ningú sabia que hi havia un grup d'unes cent persones que controlaven supernet directament i per tant eren els autèntics amos del món.

Els amos del món vivien en un búnquer de superluxe a prova de bombes atòmiques que estava amagat baix del terra a molts metres de fondària, per davall de l'última selva verge que quedava en el planeta. Es passaven el dia vigilant la gent a través de supernet i decidien tot lo que es feia o no es feia en qualsevol part del món.

- - - - -

Un dia passà una cosa impensable, increïble, espantosa, colossalment catastròfica: de colp, ningú sap per què, sense cap avís d'avarria ni cap alarma prèvia, supernet s'apagà, després d'haver passat més de 50 anys funcionant perfectament. Se sap que aquells dies, una epidèmia desconeguda havia deixat fora de joc la major part dels tècnics de manteniment del sistema informàtic, i que al mateix temps tres tornados en diferents parts del món havien destruït un

gran complex de centrals atòmiques i també dos nuclis de computació dels vint que formaven la xarxa de supernet. Potser allò provocà una reacció en cadena que acabà desconnectant per complet la xarxa informàtica que feia marxar tot el planeta. En conseqüència, moltes portes no s'obrien; els ascensors no funcionaven; els cotxes, autobusos, trens i avions no es menejaven; la televisió i els altres mitjans de comunicació es quedaren muts; ja no es podia entrar als edificis públics, com hospitals, escoles i supermercats, ni tampoc eixir-ne.

En pocs dies, mils de milions de persones moriren de set i de fam, tancades en les seues cases, o en el cotxe, o en algun edifici. Les persones que sobrevisqueren, eixiren a peu de les ciutats, buscant aigua i aliment. En els països on feia molt de fred o molta calor, les persones moriren ràpidament. En altres llocs de clima més benigne, la gent pogué arribar a descampats i rius, però prop de les ciutats els rius estaven molt contaminats i la seua aigua no era potable. Els descampats estaven plens de brutícia i allí no creixia ni tan sols la brossa. Ningú dels qui vivien en grans ciutats pogué sobreviure.

Alguns dels qui vivien en pobles xicotets sí que pogueren arribar als camps de cultiu. Allí la maquinària agrícola automatitzada també s'havia detingut. No quedaven llauradors que saberen cultivar la terra

a mà, ni tampoc ferramentes per a l'ús humà manual, com per exemple aixades, martells o serres. Una vegada consumits els aliments que estaven a la mà, ningú sabia com obtindre més coses per a menjar. En poques setmanes moriren tots.

- - - - -

I els amos del món? Tu creus que ells tenien previst que podria passar una cosa aixina? Efectivament! Poc abans que supernet s'apagara, un d'ells digué:

—Han explotat les centrals atòmiques de Boboshima! El núvol radioactiu que han generat matarà en poques setmanes tota forma de vida en el planeta. Hem de posar immediatament en marxa el pla d'evacuació.

—Ja he apretat el botó roig d'emergència. En vint hores estarà preparat el coet espacial que mos traurà d'este planeta.

—Per què tardarà tant?

—S'han de carregar les bateries, el combustible per als motors, els aliments, la roba i en general tot l'equip necessari per a colonitzar altres planetes habitables de la galàxia.

—D'acord. Aviseu quan siga hora d'embarcar.

Vint hores després:

—Atenció! Ha arribat el moment. En la superfície ja s'estan obrint les comportes secretes que donen

accés al coet espacial. Ara només cal que agarrem l'ascensor, pugem al terra i embarquem en la nau que mos traurà d'ací.

—Ja estem tots en l'ascensor? Molt bé. Apreta el botó de pujada!

—Cent metres per a arribar a la superfície... Setanta metres... Cinquanta... Trenta... Un moment... una altra vegada trenta? Què està passant? L'ascensor no puja més! S'ha parat!

—Ha de tractar-se d'un problema mecànic. L'ascensor s'ha encallat.

—Doncs obri la porta manual d'evacuació. Hi ha una escala per a pujar a peu.

—No puc. La porta no s'obri.

—No és possible!

—És precisament la porta d'apertura manual la que s'ha enganxat amb algun element del túnel!

—No pot estar passant açò! Les probabilitats d'una avaria d'esta classe són d'una entre nou mil trilions!

—Doncs mos ha tocat la loteria.

—Morirem ací en poques hores, a trenta metres de la salvació!

—De què mos ha servit ser els amos del món? Quina manera tan ridícula de morir!

- - - - -

Unes hores abans d'això, en un poblet que hi havia prop d'allí, una especialista informàtica anomenada

Lídia rebé la notícia de les destrosses provocades pels tres tornados. Només la minoria rica dirigent tenia accés a esta classe d'informacions secretes. En aquell moment Lídia decidí fer cas d'un pressentiment i eixí al carrer. Uns instants després, supernet es desconnectà i les portes de sa casa es tancaren hermèticament. El miniordinador que portava en la monyica es parà. En notar-ho, Lídia es quedà de pedra. Li costà un temps entendre que allò significava la fi del món. I en comprendre-ho, es desmaià.

- - - - -

Quan Lídia es despertà, no sabia on estava. Algú l'havia duta ací, a l'ombra d'un arbre.

—Ui! T'has despertat! No sabia si seguiries viva.
Hola. Com te diuen?

—Lídia. I a tu?

—Marina.

—Què està passant?

—Els qui hem tingut la sort d'estar en el carrer quan tot s'ha paralitzat, estem buscant altres supervivents i reunint-los ací.

—No veig ningú més que tu i jo.

—Eres la primera que hem salvat. Tots els altres xiquets estan pels carrers, buscant més supervivents. Jo sóc la més menuda i m'he quedat ací per a cuidar-te.

—Com que «tots els altres xiquets»?

—De moment eres l'única adulta que hem trobat.

- - - - -

L'operació de busca i salvament durà fins a poqueta nit. Quan el blau del cel donà pas a les estrelles, al voltant de l'arbre s'havien ajuntat unes cent persones. La majoria eren xiquets que havien estat jugant en el parc quan tot deixà de funcionar. Baix de l'arbre hi havia només dos dotzenes d'adults de diferents edats, però tots en estat de xoc, tan traumatitzats que no podien ni pensar. Lídia era l'única persona de la classe dirigent que havia sobreviscut. L'endemà, tot el grup es despertà quan el sol eixí. Lídia digué:

—Molt llunt d'ací ha explotat un conjunt de centrals nuclears. Això significa que com a molt mos quedem unes poques setmanes de vida abans que el núvol radioactiu arribe fins ací i mos mate. També podrien ser dies. O hores. Depèn dels corrents d'aire.

—Què podem fer? Tu hauries de saber-ho.

—He estat tota la nit pensant. No estic segura, potser m'equivoque, però crec que hi ha una possibilitat de salvació.

—Quina?

—Ahí en la selva prohibida viuen unes persones molt poderoses que dirigien supernet.

—Què dius? Això no pot ser! Supernet és un superordinador que ho controla tot!

—I a més en la selva prohibida no pot viure ningú. Mai entra ni ix ningú d'allí. Està rodejada per una tanca elèctrica i a més està vigilada per robots armats amb canons làser.

—Ja vos ho explicaré més endavant. Ara no tenim temps per a discutir. Per favor, escolteu-me.

—Calleu! Deixeu que parle! Ella és l'única que pot dir-mos com salvar les nostres vides.

—Eixa gent viu en un búnquer subterrani d'altíssima seguretat.

—Com ho saps?

—Perquè l'he vist. Sóc una de les poques persones del món que coneixen la seua existència.

—I això com és?

—Sóc experta en circuits superconductors i la setmana passada estiguí allí dins, fent unes reparacions.

—I per què nosaltres no sabíem res d'això?

—És un assumpte ultrasecret... era. Abans m'haurien matat si haguera revelat qualsevol informació al respecte. Però ara les circumstàncies han canviat.

—Eixa gent mos voldrà ajudar?

—És improbable. Mai els ha importat el benestar de la població mundial. Però en tot cas, val la pena intentar-ho, perquè l'alternativa és una mort segura i imminent.

—Suposem que eixa gent tan poderosa tinguera compassió de nosaltres. Com podrien ajudar-mos?

—No ho sé. Però estic segura que tenen un pla d'urgència.

—Com podem contactar amb ells? Supernet ha deixat de funcionar i totes les vies de comunicació estan mortes.

—Hem d'anar a buscar-los.

—A la selva? Estàs boja? Els robots vigilants mos fulminaran quan mos acostem!

—És possible. Això passarà si els robots estan connectats a un circuit intern independent de supernet. Però també pot ser que depenguen de supernet i estiguen tan morts com el meu ordinador de monyica.

—I qui serà el valent d'acostar-se a la selva i fer la prova?

—Jo mateixa.

—Per què tu?

—Perquè realment no em queda res més a perdre. I puc guanyar-ho tot.

—D'acord. Suposem que no te disparen. Què passa amb la tanca elèctrica? També suposes que s'haurà desconnectat?

—Efectivament.

—I també seràs tu qui s'atrevisca a tocar-la?

—Sí.

—I què farem si sobrevis a eixes dos coses?

—Escalarem la tanca, entrarem en la selva i buscarem l'entrada del búnquer.

—I després? Creus que hi haurà una campaneta per a que els toquem a la porta?

—Evidentment no. Però és possible que allí sí que estiga actiu algun sistema de detecció i que pugam comunicar-nos amb ells.

—També podrien tindre actiu un robot armat amb làsers.

—Sí. Podria ser.

—I llavors nos massacrarien.

—Sí.

—Bé. Doncs anem cap allà. No hi ha res millor que pugam fer.

Es posaren en marxa. Ningú es quedà baix de l'arbre. Quan arribaren prop de la selva, tot lo món es detingué, però Lídia continuà caminant amb passos decidits mentre la resta la mirava atentament des d'una distància segura. Lídia anà directament cap a un dels robots vigilants. El cor li batejava tan fort que pareixia que estiguera a punt d'explotar. Es plantà a uns passos davant del robot, que estava immòbil com una estàtua. Li tirà una pedrada, però la màquina no reaccionà en absolut. Llavors sentí cent parells de mans que aplaudien amb alegria i esperança. El

següent pas ja no fou tan difícil: Lídia agarrà la tanca fortament amb les dos mans i... i... i no passà res. No hi havia electricitat. Llavors escalà ràpidament la tanca i quan arribà dalt, es girà cap als altres supervivents i alçà el braç en gest de victòria. Cent veus llançaren un crit d'eufòria i tot lo món amollà a córrer per a reunir-se amb Lídia, la seua heroïna. En passar a l'altre costat de la tanca, les persones s'abraçaren les unes a les altres amb molta emoció.

—Ara hem de pentinar la selva per tal de trobar l'entrada del búnquer. Posem-nos en tirera, a cinc metres de separació un de l'altre. Caminem a espai, sense perdre el contacte visual i amb molta precaució.

Poques hores després divisaren un perill mortal que els parà els peus i els congelà la sang en les venes: enfront, a uns vint metres, hi havia una parella de tigres molt grans que miraven aquells intrusos humans amb ulls ferotges.

—Agarreu una pedra, o una branca, o qualsevol cosa! Afanyeu-vos!

Els tigres corrien ràpidament cap als humans, clarament amb la intenció d'atacar-los. Eren unes feres temibles i segures de la seua superioritat.

—Quan estiguen molt prop, llanceu-los-ho tot als morros.

—No serà prou per a matar-los!

—Feu-ho quan jo diga!

Els tigres pegaren un bot, estaven ja per l'aire i anaven a caure damunt dels intrusos indefensos...

—Ara!

Pedres i branques volaren cap a les feres, que per tal d'esquivar aquell atac inesperat canviaren la direcció del seu vol i ara calculaven aterrar dos pams davant dels peus de Lídia. En aquell precís instant, se sentiren unes comportes mecàniques; el terra que hi havia baix dels tigres s'obrí i es convertí en un forat negre. Lídia, espantada, es llançà cap arrere i caigué d'esquena; d'eixa manera evità precipitar-se en aquell forat enorme on els tigres caigueren i desaparegueren sense fer ni un rugit. La terra s'acabava de tragar les feres, les pedres i les branques. Com era possible? Què significava allò?

A poc a poc, en un silenci ple de por i d'incredulitat, tot lo món es reuní al voltant d'aquell misteriós abisme fondíssim que els acabava de salvar la vida.

—Ha de ser el túnel de l'ascensor que porta al búnquer.

—Com és que no ho saps cert? No digueres que ja havies estat ací?

—Sí, però em taparen el cap amb un casc per tal que no poguera vore ni sentir res.

—Allà baix, al fons, pareix que hi haja una llumeta roja.

—Sí.

—Per què els amos del món no acaben de pujar?

—No ho sé. És possible que l'ascensor s'haja bloquejat amb tot açò que els ha caigut.

—I no tindran una altra eixida d'urgència?

—Probablement sí. Prompte ho sabrem.

—Jo estava en l'extrem esquerre de la tirera i he vist que allí també s'obria una altra comporta.

—Vejam... Efectivament!

—Què és açò?

—És un coet espacial a punt per a enlairar-se. Esta gent pensava abandonar el planeta.

—I ara què fem? Podem entrar nosaltres al coet?

—Ara ho intentarem... Sí. No demana identificació.

—Mira! Instruccions d'ús.

—Sí. El coet no estava dissenyat per a astronautes o pilots professionals, sinó per a usuaris sense experiència.

—Aneu entrant. Que ningú es quede fora.

—Propose que esperem dins fins que es faça de nit. Si d'ací a unes hores els amos del món encara no han pogut eixir de l'ascensor, és que ja no eixiran. La nit pot ser perillosa. No sabem quines altres ferres mos poden atacar. Crec que a poqueta nit hauríem de tancar la porta i envolar-mos d'ací. Què opineu?

—Bona idea!

—Sí, sí!

I això feren.

- - - - -

Poc després, abans d'anar a dormir, totes les persones, una darrere de l'altra, aguaitaren per la finestra i es despediren per a sempre d'aquell planeta blau que es feia cada vegada més xicotet davant dels seus ulls emocionats. Un planeta que des de sempre havia sigut sa casa però finalment s'havia tornat inhabitable. Què passaria ara? Què seria de les seues vides? A on anava el coet?

- - - - -

L'endemà, quan els últims supervivents de la humanitat es despertaren, tenien una sensació molt estranya. Dins de la nau espacial no hi havia diferència entre nit i dia. Tampoc hi havia sorolls de ciutat, ni llum del sol. El planeta Terra estava tan llunt que ja no es podia vore. Se sentien perduts enmig del buit de l'espai sideral. Al seu voltant, miraren en la direcció que miraren, només hi havia incomptables estrelles distants.

Lídia, que era l'única persona del coet experta en tecnologia, llegí una part del llibre d'instruccions. A continuació, reuní tota la gent i digué:

—Resulta que feia temps que els astrònoms havien descobert en la nostra galàxia tres planetes habitables

pràcticament idèntics a la Terra. Era un secret tan ben guardat que ni tan sols jo ho sabia. Esta nau funciona amb un pilot automàtic que mos du directament cap a un d'ells. Quan arribem a la seua òrbita, podrem agarrar una càpsula i baixar al planeta. Després la nau anirà a l'òrbita del segon planeta i podrem agarrar la segona càpsula per a baixar-hi. A continuació la nau seguirà el seu camí i aterrarà en el tercer planeta, on també podrem desembarcar.

—Això vol dir que podem decidir si volem mantindre-mos tots junts o si preferim separar-mos en tres grups? —preguntà algú.

—Sí.

—Hem de pensar-mos-ho bé. Som els últims representants de la humanitat —comentà una altra persona.

—Hem de colonitzar un planeta sencer. O dos! O tres! —digué algú més.

—I hem de fer tot lo que siga possible per tal de garantir la supervivència de l'espècie humana.

—Si mos dividim en grups, mos separarem per a sempre i no podrem ajudar-mos. Cada grup serà molt xicotet; massa!

—Tens raó. Però per altra banda també és molt arriscat que mos ho juguem tot a una carta quan en tenim tres. No sabem exactament què mos espera en cada planeta. Potser algun d'ells resultarà ser inhabi-

table perquè hi viuen animals o microorganismes que nos maten a tots.

—Això és cert. Per més seguretat, hauríem de dividir-nos en tres grups. Està tot el món d'acord?

—Sí.

—D'acord!

—Sí, sí!

—Un moment! —digué un dels adults—. Pense que a l'hora de prendre una decisió tan important com esta, només els adults hauríem de votar. Els menors són massa xicotets i no estan capacitats per a decidir.

—Jo no estic tan segura —contestà Lídia—. En el planeta Terra manaven els adults i mireu com ha acabat. Si haguérem escoltat les persones més menudes, potser la història no hauria sigut la mateixa. Recordeu que foren precisament els xiquets els qui nos rescataren i nos reuniren baix d'aquell arbre quan supernet s'apagà. Una democràcia autèntica no ha d'excloure ningú. La humanitat es mereix una nova oportunitat. I les persones més joves, també. Si les tenim en compte, nos aportaran innocència, frescor, imaginació i sentit comú. Potser la seua aportació siga decisiva per a la supervivència de tota la humanitat.

Els xiquets, que eren una gran majoria, aplaudiren ben fort amb molta alegria. Llavors una dona anomenada Noa, que fins ara no havia dit res, parlà:

—Jo sóc la més vella d'esta nau. En esta vida

he vist moltes coses roïns, fetes sempre per adults. Nosaltres ara tenim la gran sort que nos hem trobat amb esta oportunitat de començar de nou. Hauríem d'aprofitar-la per a provar nous camins diferents dels del passat.

Una altra vegada els xiquets tornaren a aplaudir, amb més entusiasme encara. Els altres adults callaren perquè no s'atrevien a dur la contrària.

—Molt bé. Pareix que estem d'acord. Ara cal vore com nos repartim.

—Cal tindre en compte que els qui vagen als dos primers planetes, disposaran només d'una càpsula d'atterratge i poc d'equipament (només un equip bàsic de supervivència), mentres que qui vaja al tercer planeta, disposarà de l'ordinador central de la nau, de tota la maquinària que portem, i també d'una font d'energia per a molts anys.

—Llavors no seria millor que anàrem tots al tercer planeta?

—No crec —digué Lídia—. Els avanços tecnològics no nos han dut més felicitat, sinó més problemes. Han desconnectat la vida humana de la natureala. Sense tecnologia no existirien les armes de destrucció massiva ni la contaminació, i mai hauria sigut possible que eixe grup tan menut d'amos del món haguera conseguit el control absolut de la humanitat.

—Però jo no sabria viure sense tecnologia!

—Si volem començar de nou i fer-ho d'una altra manera, haurem de tornar a aprendre-ho. Fins fa pocs segles, la humanitat havia existit sense tecnologia des de sempre.

—Sí, però sense comoditats!

—Sense comoditats innecessàries, sí, però feliç i lliure.

—Jo crec que la tecnologia per ella mateixa no és ni bona ni roïna. Depèn de com s'use. Si no la usem per a fer armes, sinó màquines que mos ajuden a fer els treballs més durs, llavors la tecnologia és bona.

—Sense tecnologia no tindríem televisió, ni *tablet*, ni internet?

—No.

—Llavors com jugaríem?

—Els joguets sempre han existit, com per exemple els ninos. I els jocs no electrònics també han existit sempre, com per exemple la pilota, les cartes, els esports, escalar arbres, construir castells d'arena i molts més.

La discussió durà prou de temps. Finalment no fou possible arribar a un acord. La majoria dels adults decidí anar al tercer planeta i viure amb tecnologia. Al seu planeta li posaren el nom de «Terranova». Entre els adults, només Lídia i Noa decidiren viure sense tecnologia en un altre dels dos planetes restants. I els menuts? A on creus tu que decidiren anar? Has

encertat: ningú volia anar a Terranova. Quan s'acabà el debat sobre este tema, un xiquet xicotet alçà la mà.

—Jo vull anar a un planeta on mai faça fred. Aixina no caldrà dur roba i estaré més còmode. I no es notarà tant la diferència entre rics i pobres.

—Molt bé, molt bé! —cridaren dos xiquets menuts, es despullaren i llançaren la roba a l'aire.

En pocs moments, els xiquets ja s'havien llevat tots la roba i feren una batalla campal llançant-se els uns als altres no boles de neu, sinó boles de roba. Després d'una bona sessió de joc, s'assentaren per a descansar un poc i beure aigua, però no tornaren a posar-se la roba (de fet, ja mai més es tornaren a vestir). Llavors Marina alçà la mà per tal de demanar la paraula.

—En el planeta a on jo vaja, no vull que hi haja diners. Els diners són un invent horrible. Només servixen per a que la majoria de les famílies siguen tan pobres que patisquen fam i les xiquetes no puguen comprar-se ni tan sols una nina. Si no existiren els diners, llavors no existirien els rics ni tampoc els pobres.

Un aplaudiment general aprovà la proposta. A continuació, un xiquet fadrí demanà la paraula.

—En el nou planeta no vull que hi haja amos del món. No vull que unes poques persones manen i obliguen la majoria de les altres a fer coses que no

volen.

—I com sabrem què hem de fer?

—Mos reunirem com hui en assemblea i tots junts ho decidirem tot.

—Sí, sí! Molt bé!

Un nou aplaudiment general aprovà la proposta per aclamació. Seguidament, una xiqueta menuda alçà la mà.

—Jo vull que els pares i les mares no treballen tant i aixina tinguen més temps per a jugar amb les seues filles.

—Però si no treballen molt, no tindran prou diners!

—És que ja no hi haurà diners, no ho recordes?

—Ah, sí! Però llavors, com sabrem quant de temps ha de treballar cada u?

—Treballarem tots junts les hores que calga per a obtindre menjar o construir una casa, i després ja no es treballarà més. Aixina mos quedarà un muntó de temps per a jugar.

—Molt bé, molt bé! Tot el món a jugar!

Molts xiquets s'alçaren del terra, començaren a córrer i jugaren a agarrar-se. Fou molt divertit, fins que els entrà gana. Llavors dinaren... o soparen? No ho sabien: dins del coet no hi havia sol que marcara la part del dia. Amb la panxa plena tornaren a assentar-se i continuaren parlamentant. Una xiqueta digué:

—En el nou planeta no vull que hi haja escoles.

—Això no és possible —digué un adult—. Sense escoles, ningú aprendria lo necessari per tal de saber construir cases, cultivar la terra, fabricar ferramentes...

—És veritat! Cal que algú aprenga a fabricar joguets!

—Sí, i també cal dependre les regles dels jocs, com per exemple el voleibol.

—Però a mi no m'agrada estudiar!

—I a mi els exàmens i les notes em posen molt nerviosa!

Llavors Noa alçà la mà i digué:

—A vore si vos agrada la meua proposta: no hi haurà escoles. La majoria de les coses que necessitem les podrem aprendre amb la pràctica diària. I les altres, vos les contaré en forma de contes. Sobretot vos ensenyaré història, perquè si oblidem els errors que férem en el planeta Terra, podríem tornar a cometre'ls.

Esta vegada quasi ningú aplaudí, però tampoc ningú estigué en contra. Es féu un silenci. Llavors una xiqueta demanà la paraula.

—Jo vull que es prohibisquen les armes i els soldats i els robots policia, per tal que ningú puga matar altres persones. Aixina ningú morirà si no és per malaltia.

Esta vegada l'aplaudiment fou general, però no alegre. Tot lo món tenia en la seua família algú que

havia mort en la guerra o assassinat pels robots que obligaven la gent a fer qualsevol cosa que els amos del món volgueren. De repent, un xiquet, sense demanar el torn de paraula, digué amb ràbia:

—En el planeta a on jo vaja, ningú mos obligarà a menjar bajoqueta!

—D'això res —contestà Noa amb veu tranquil·la però ferma—. La verdura és necessària per a tindre una dieta sana.

No se sentiren aplaudiments. Però tampoc protestà ningú. La majoria mirava el terra amb cares serioses. Llavors una xiqueta demanà la paraula.

—Jo vull un planeta sense contaminació. La vida en la ciutat era trista i desagradable, mentres que les hores que hem passat en la selva prohibida han sigut meravelloses. Jo crec que la naturalea és un paraís i no hauríem de destruir-la, sinó protegir-la i viure en harmonia amb ella.

Tot lo món aplaudí amb crits d'alegria. Llavors Lídia alçà la mà:

—En el planeta a on jo vaja, manaran les dones, perquè són quasi sempre hòmens els qui fan les guerres, els qui violen i torturen i els qui volen tindre poder.

—Jo sóc home, però a mi no m'agrada pegar. A mi només m'agrada jugar a la pilota i col·leccionar pedres boniques —comentà un xiquet menut anomenat

Manel.

—No vull dir que tots els hòmens sigau roïns, però és cert que els roïns són quasi sempre hòmens.

En este assumpte no hi hagué acord. Lídia, moltes xiquetes i alguns xiquets decidiren anar al segon planeta, que anomenaren «Diana» en honor a una antiga deessa de la caça i protectora de la naturalea. La resta decidiren anar amb Noa al primer planeta i li posaren el nom de «Vega», que vol dir «gust del camp».

segona part: Vega

Per fi el coet arribà a l'òrbita del primer planeta. Com que el grup que anava a colonitzar-lo havia decidit viure sense roba, escolliren una zona del planeta on fera sempre calor, però no massa: per exemple, un desert no els servia, perquè es torrarien al sol, i es cremarien el cul si s'assentaven damunt d'una pedra. Era necessari que a banda de calor hi haguera prou aigua per a beure i llavar-se, i també vegetació abundant que els proporcionara menjar i molta ombra. En la zona equatorial del planeta trobaren una selva que pareixia el lloc ideal. Donaren a l'ordinador les coordenades d'aterratge, es despediren per a sempre dels seus companys de vol, entraren a la càpsula i les portes es tancaren. Quan tot lo món s'havia posat els cinturons de seguretat, la càpsula se separà del coet i començà a descendir cap a la superfície. Ara ja no hi havia marxa arrere. Al principi pareixia que flotaven en el buit i no es notava el moviment. A poc a poc anaren agafant velocitat. Quan entraren en l'atmosfera, la càpsula començà primer a vibrar i després a fer saccades prou fortes. Marina tenia por i es posà a plorar. Un sacsó encara més fort els indicà que s'havien posat en marxa els reactors de frenada. Aterraren amb una suavitat inesperada. Els motors s'apagaren. Es féu un silenci total. Tots els cors bate-

gaven fortament. De colp se sentiren quatre bufits i la comporta s'obrí. La llum del sol entrà com una inundació que féu parpellejar a tot lo món. Ja havien oblidat quina meravella és la llum natural!

—I ara què?

—Lleveu-vos els cinturons.

Tots estaven a la porta, però ningú s'atrevia a fer el primer pas. Com seria el món que els esperava allí fora? L'aire seria respirable? Hi hauria animals perillosos que els atacarien? El terra estaria cobert de pedres punxoses?

De repent entrà una bufada de vent. Quin aire tan pur! Quina olor de flors tan deliciosa! Un xiquet fadrí i valent anomenat Salva ja no s'ho pensà més i féu un pas històric per a la humanitat: el seu peu fou el primer que sense vestit espacial xafà la superfície d'un altre planeta. L'herba sucosa i tendra acaricià la planta del seu peu nu.

—Uau! —exclamà meravellat—. Quin gust! El terra és suau i moll!

—Sí? A vore! —digueren moltes veus darrere d'ell.

En un moment estava ja tot lo món a l'exterior. Omplir-se els pulmons d'aquell aire natural i no contaminat era un plaer fabulós que ningú havia imaginat mai abans. Se sentia el vol dels insectes i el cant dels pardals. La brisa era tan tènue que les fulles dels ar-

bres no arribaven a fer soroll quan es menejaven i les branques llargues es bambolejaven lleugerament. Una sensació de felicitat desconeguda i insospitada omplia tots els pits.

—Açò és tan bonic com la selva prohibida!

—Sí. Però és tot un planeta aixina. I no està prohibit. I tampoc està rodejat de robots assassins!

—Diuen que el planeta Terra era també exactament aixina abans que els terrícoles el destruïren —comentà Noa, profundament impressionada.

—Què és un terrícola? Una beguda de cola feta amb terra?

—No: un habitant del planeta Terra. Això que fórem i ja no som —contestà Noa.

—Caram! Tota la vida he sigut terrícola sense saber-ho, però ara que ho sé, ja no ho sóc!

—I si no som terrícoles, què som ara? Extraterrestres?

—Doncs, sí —digué Noa amb sorpresa.

—Jo pensava que els extraterrestres serien una espècie de monstres verds amb antenes.

—Si a este planeta li hem posat el nom de Vega, llavors nosaltres som vegans, no?

—Doncs, sí —contestà Noa, molt divertida amb la conversació—. Però una persona vegana és també algú que no menja productes d'origen animal, com per exemple la carn, la llet, el peix i els ous.

—Doncs, com que ací no hi ha animals de granja, no tindrem més remei que ser vegans també en eixe sentit.

—Podríem caçar i pescar.

—Sí, però... tu saps?

—No.

—Algú sap caçar o pescar?

—No.

—No és necessari —digué Noa—. La meua germana era vegana i sé molt bé quines coses s'han de menjar per tal de dur una dieta sana i equilibrada sense ingredients animals.

—Eixos ingredients vegetals els trobarem també en este planeta?

—Segons m'explicà Lídia durant el viatge, tant Vega com Terranova i Diana són planetes pràcticament idèntics a la Terra, aixina que supose que si no trobem exactament les mateixes plantes que conec, n'hi haurà altres paregudes.

—També hi haurà feres com aquells tigres?

—Probablement.

—Quina por! Com mos defendrem d'elles?

—Bona pregunta. Alguna idea?

—Agarrarem pals llargs i els tallarem una punta per a que estiga afilada com una llança —digué Salva—. Això mos servirà de defensa. Dormirem en la càpsula i només caldrà que dos o tres persones facen

guàrdia amb les llances per a protegir l'entrada.

—Molt bé. Això mos protegirà de nit. Però, i de dia?

—De dia cada u de nosaltres portarà una llança en la mà. Anirem tots junts en formació amb les llances cap a fora, com si fórem un eriçó. D'eixa manera les feres tampoc es podran acostar a nosaltres.

—Una idea genial! La unió fa la força!

Tot lo món aplaudí i a continuació es posaren a botar i ballar d'alegria. Sense planejar-ho, es posaren en cercle, s'agarraren de les mans i començaren a cantar les cançons més alegres que coneixien.

Després buscaren branques adequades i les tallaren amb la ferramenta que hi havia en la càpsula. Eixe mateix dia a poqueta nit ja cada u tenia la seua llança: algunes més llargues, altres més curtes, segons l'estatura de cada persona.

L'endemà quan es despertaren, Noa preguntà a Marina, que havia dormit recolzada en ella:

—Com has dormit esta nit?

—Millor que mai! Com si... com si estiguera en un altre món!

—És que estem en un altre món!

Era el primer matí que es despertaven en el seu nou planeta.

—Ara hem de buscar aigua! Necessitem llavar-mos hui sense falta. Les racions d'aigua que mos queden són exclusivament per a beure, però aixina i tot no duraran més de dos dies.

Es posaren en formació d'eriçó i començaren a caminar lentament, amb precaució i amb atenció, explorant el terreny que envoltava la càpsula espacial. Al migdia per fi trobaren un riuet que portava poca aigua i per tant no era perillós perquè ni el seu corrent era fort, ni podien amagar-se cocodrils en les seues aigües poc fondes. Deixaren en terra els pals i entraren en l'aigua, que els arribava pels turmells. Començaren a pegar crits i esguitar-se els uns als altres. Es rigueren a carcallades i s'ho passaren molt bé. Tenien prou aigua per a beure i llavar-se, però no per a prendre el bany. Buscaren riu avall i prompte trobaren un lloc on l'aigua s'embassava i formava una piscina natural d'aigua transparent i netíssima. Quina diversió! Les hores els passaren volant. De colp notaren que s'estava acabant la vesprada i era necessari arribar a la càpsula abans que la foscor de la nit els sorprenguera enmig del bosc. A poqueta nit arribaren a la càpsula. Estaven tots tan cansats que s'adormiren en pocs minuts.

- - - - -

L'endemà era ja el seu tercer dia en Vega i tots els humans vegans estaven de molt bon humor. Sentien

que el bosc en estat completament natural els donava una energia i una vitalitat immenses. Marina, que era la més xicoteta, havia dormit amb el cap recolzat en la cuixa de Noa. Sense deixar d'abraçar-la i sense apartar la galta infantil de la cama adulta, la mirà als ulls i li digué:

—Saps què, Noa? En este bosc em sent tan bé com quan estava en la panxa de ma mare.

—Recordes aquell temps abans de nàixer?

—No però sí. És només una sensació com si açò jo ja ho coneguera, com si açò fóra ma casa de veritat, com quan ma mare m'agarrava al braç i em cantava cançons de bressol.

—T'entenc —digué Noa tendrament—. Jo sent una cosa pareguda.

—Açò és la felicitat?

—Sí, filla —digué Noa mentres acariciava els cabells de la xiqueta.

Quan ja tot lo món estava en peu, Noa digué:

—Hui hem de buscar plantes comestibles. Les reserves d'aliments de la càpsula estan a punt d'acabar-se.

En aquella selva hi havia una gran varietat de plantes. Moltes d'elles tenien fruits comestibles. Alguns d'ells eren baies menudes; altres fruits eren més grans, com una poma o inclús com un meló. Alguns eren molt sucosos, com la taronja i el meló d'Alger,

mentres que altres eren més secs, com el plàtan. N'hi havia de tots els colors, formes i sabors. Moltes varietats eren senzillament delicioses! I n'hi havia tanta quantitat que estava clar que no s'acabarien. En esta selva mai anaven a patir gana! Es passaren tot el dia menjant, tastant diverses fruites fins que les seues panxes estaven tan plenes que no els en cabia res més. També pegaren bots d'alegria, corregueren, cantaren i jugaren.

—Açò són les vacances més divertides del món! —exclamà Marina—. Però què passarà quan s'acaben, Noa? A on anirem després? Tornarem a casa?

—No, bonica meua. Allí ja no podem tornar. Estem en casa. I mos quedarem ací per a sempre.

—Llavors estes vacances no s'acabaran mai?

—Exactament.

—Iu-huuu! Iupiii! —exclamà la xiqueta i començà a pegar voltes d'emoció i a fer volantins.

—Mai en la meua llarga vida he vist uns xiquets tan feliços —pensà Noa—. Jo mateixa em trobe plena de vitalitat i em sent quinze anys més jove. Açò és tan meravellós que pareix increïble.

Menjar aquells fruits tan naturals i nutritius féu que els vegans passaren tot el dia amb molta energia, activitat i diversió. Quan caigué la nit i es gitaren, Noa observà amb satisfacció que tot lo món s'adormí immediatament amb una dolça cansera, un somrís en

els llavis i unes cares contentes que expressaven la il·lusió amb la qual esperaven el nou dia.

- - - - -

En eixir el sol es despertaren amb entusiasme, fam, ganes de descobrir coses noves i de passar-ho molt bé. Ja ningú volgué tocar el menjar en conserva que els quedava en la càpsula: aquelles suculentes fruites veganes estaven incomparablement més bones!

En l'assemblea, Salva proposà:

—Podríem buscar un lloc natural i agradable on dormir, en compte d'eixa càpsula de metall i plàstic.

—Sí, sí!

—Quan trobem el lloc ideal, construirem cases i serà el nostre poble.

Un aplaudiment general donà la proposta per aprovada.

- - - - -

Els següents dies foren especialment intensos i interessants, perquè els dedicaren a explorar la contornada fins que finalment trobaren la ubicació perfecta per tal de construir la seua aldea: era una xicoteta montanya que s'alçava enmig del riu com una illa. Es reuniren en assemblea a fi de debatre els pros i contres d'aquell lloc.

—L'aigua serà una defensa natural que mantindrà apartades la majoria de les feres. I les parets de roca

vertical impediran el pas a qualsevol altra fera que siga capaç de nadar.

—La pega és que inclús per a nosaltres l'accés és molt difícil. Molts som menuts i no sabem nadar.

—I inclús per als qui sabem nadar, el corrent és massa fort.

—Tinc la solució! —digué Salva amb un ample somris—. Amb lianes farem una corda ben forta. La fixarem a este arbre alt que hi ha a la vora del riu. Jo me la nugaré a la cintura i d'eixa manera creuaré el riu nadant sense perill. Després escalaré la paret i nugaré el meu extrem a eixe arbre que hi ha dalt de l'illa. Després construirem una tirolina per a passar d'un costat a l'altre i una escala per a pujar còmodament a l'arbre.

—No, millor dos: una inclinada cap allà a fi d'anar a l'illa i una inclinada cap ací a fi de vindre a la vora del riu.

Un aplaudiment general aprovà la proposta per unanimitat. Els costà uns quants dies de fer, però tenien tot el temps del món.

Quan per fi la gran obra d'enginyeria estava acabada, tot lo món estava molt excitat i no paraven de pegar botets d'emoció. Tot lo món volia ser el primer a creuar usant la tirolina. En assemblea digué Salva:

—Com que no sabem si serà perillós fins que s'haja provat la primera vegada, aniré jo primer que sóc el

més fort. L'orde dels altres anirà a sorts.

—Però jo no vull ser l'última, que tinc por! —digué Marina.

—Tranquil·la: si te toca ser l'última, jo et canviaré el torn pel meu —digué algú.

—D'acord. Moltes gràcies!

Quan Salva pujà a la tirolina, tots l'observaven en silenci sense menejar ni un dit. Estava un poc nerviós i mirà Noa per a que li donara forces. Ella li somrigué i li donà ànims amb la mirada. Salva li tornà una mirada d'agraïment. Ja més confiat, mirà amb decisió cap a l'illa i es donà impuls. Ell i la tirolina creuaren ràpidament l'aire a molts metres d'altura per damunt de l'aigua. Quan arribà sense problemes a l'altre costat, baixà de la tirolina, es posà en peu mirant la seua tribu i alçà els braços en senyal de victòria. Un aplaudiment ben fort i ben llarg fou la seua recompensa.

Pocs minuts després, tot lo món havia creuat ja el riu. Ho celebraren amb bots i crits d'alegria. A continuació es dedicaren tot el dia a explorar l'illa ben a fons. El cim no era més gran que un camp de futbol, però era prou pla, així que verdaderament era el lloc ideal per a construir l'habitatge definitiu de la població humana de Vega.

Per a passar les primeres nits construïren una cabanya provisional amb troncs, rames i fulles. A con-

tinuació, sense pressa construïren una casa de pedra que només tenia una habitació gran on dormien tots recolzats uns sobre els altres, com fan les cries de la majoria dels mamífers. Esta casa els servia de cau per a dormir sense que la pluja els banyara ni cap animal els sorprenguera, però la resta del temps no la passaven allí dins, sinó a l'aire lliure, perquè en aquelles latituds de Vega sempre era estiu. Durant el dia, ni tan sols la pluja els molestava, perquè la temperatura no deixava de ser càlida i la dutxa caiguda del cel els resultava agradable. Plovia sovint, però això no afectava gens les seues activitats quotidianes. En la casa es refugiaven també quan queia alguna tempestat.

En una ocasió hi hagué un vendaval molt fort que inclús arrancà alguns arbres. Durant la ventada, les parets de pedra tremolaven i les persones patiren molta por que els caigueren damunt. Per eixe motiu decidiren reforçar-les, fent-les ben grosses i sòlides i donar al conjunt de la casa una forma pareguda a un iglú. Aixina ja ni tan sols un huracà podria tombar la construcció, que més bé pareixia una cova.

- - - - -

Noa era l'única persona del planeta que duia roba. Cada dia llavava el seu vestit en el riu, fins que un dia estava ja tan desgastat que se li trencà.

—Caram! I ara què? Podria fer fils vegetals i teixir-me un vestit, però em suposaria molta faena i

la veritat és que no em fa gens de falta. Si no tinc roba, m'estalviaré la faena diària de llavar-la. Crec que aprofitaré l'ocasió per a imitar la saviesa dels xiquets, que ni tan sols es preocuparen d'agarrar la seua roba quan pujaren a la càpsula per a vindre al planeta.

Noa se sorprengué que ningú li fera cap comentari en vore-la despullada. Només Marina, quan es recolzà aquella nit en la seua cuixa nua, li digué:

—Mm! Quin gustet! La teua pell és molt més agradable que la tela!

Quan Noa veié la seua careta de plaer tendra, afectuosa i endormiscada, somrigué dolçament. En posarli la mà en el cap per tal d'acariciar-la, la xiqueta ja s'havia adormit.

- - - - -

Tots els matins eixien de l'illa per a recollir aliment. Anaven sempre tots junts i es menjaven la collita en el mateix lloc on la trobaven. Cada dia anaven en una direcció diferent per tal de no esgotar la vegetació sinó permetre que es reproduïra sense dificultat. A banda de fruites de tota classe, menjaven també unes fulles paregudes a l'encisam; gra com per exemple el d'una planta pareguda a la dacsca; bolets, com un de rosat que recordava el rovelló; i a vegades també les arrels de plantes, com per exemple les d'una similar a la carlota, o els brots tendres d'algunes herbes, com l'espàrrec.

No tardaren a descobrir que aquella selva estava plena d'animals. Si tenien paciència, es quedaven quets i no feien soroll, podien divisar diferents animals herbívors grans i menuts. També descobriren que hi havia animals carnívors: uns tigres verds, uns animals similars a les panteres i uns altres pareguts a les hienes, que no caçaven, sinó que només menjaven animals morts.

- - - - -

Un dia Marina se separà del grup perquè es quedà endarrerida, absorta observant una flor preciosa i olorant el seu perfum deliciós. De colp, Noa notà que Marina faltava i preguntà alarmada:

—Algú sap on està Marina?

—No! No estava amb tu?

—Busquem-la, ràpid!

Poc després, quan Salva la trobà, ella estava tan tranquil·la admirant la flor, però una pantera que també l'havia trobada no li llevava ull de damunt i estava a punt d'abalançar-se sobre ella a fi de caçar el seu desdejuni. Per sort, Salva reaccionà amb valentia: agarrà ben fort la seua llança i, pegant crits com un guerrer víking, es posà a córrer directament cap a la pantera, que estava ja molt més prop de la xiqueta que ell. Els crits de Salva provocaren que la fera es parara un instant a mirar-lo. Però com que ell estava a prou

distància encara, la fera tenia temps d'agarrar el seu desdejuni i anar-se'n abans que Salva arribara. Afortunadament, la resta d'humans també sabé reaccionar adequadament: començaren a pegar alarits fortíssims i es llançaren a tota velocitat cap a Marina. La pantera s'espantà un poc i decidí que era més prudent fugir.

En pocs instants, tota la tribu arribà a on estava la xiqueta, la rodejaren i la miraren amb ulls d'espant mentre els pits pujaven i baixaven agitadament, quasi sense respiració. Marina, que encara no era conscient del terrible perill que acabava de córrer, apartà finalment la mirada de la flor, mirà a tots amb sorpresa i els preguntà:

—Què vos passa? Per què cridàveu com si estiguéreu bojós? I per què em mireu amb eixos ulls tan grans i eixes cares de terror? Heu vist un fantasma?

Llavors tot lo món començà a riure a carcallades nervioses.

—No entenc res. Ara quina cosa és la que trobeu tan graciosa? —preguntà Marina.

La resposta foren encara més carcallades, esta vegada un poc més relaxades. Quan per fi acabaren de riure, algú li ho explicà, i llavors fou Marina qui obrí els ulls com plats i es posà a tremolar de por, la qual cosa provocà una altra volta rialles, al mateix temps

que tot lo món l'abraçava o acariciava.

—Uf! Per poc em pixe damunt de la impressió!
—comentà finalment Marina.

I de nou esclataren les rialles. A pesar dels perills, els humans de Vega eren intensament feliços.

- - - - -

En una ocasió, la tribu se n'anà d'excursió especialment llunt per a explorar, perquè els agradava moltíssim conèixer coses noves. En una zona que mai abans havien xafat perquè la vegetació era molt densa, sentiren uns udols llastimencs.

—Escolteu! Qui fa eixos sorolls?

—Pareix com si algú cridara o plorara.

—Sí, segurament serà una cria d'algun mamífer.

—Mireu, ahí està la cria!

—És una hiena menuda!

—I ara què fem?

—Segur que està buscant sa mare.

—Sí, però amb el rebombori tan gran que està armant, si sa mare no l'ha trobada encara, és que alguna cosa li ha passat i ja no vindrà més.

—Pareix perduda, la pobreta.

—Sí, em fa llàstima.

—Si deixem ací la cria, què li passarà?

—Segurament morirà de fam.

—Sí. O potser alguna fera se la menjarà abans.

—Doncs, mos l'hem d'emportar amb nosaltres. Serà la nostra mascota!

—És una fera! Si viu amb nosaltres, quan siga fadrina mos devorarà!

—No! Si creix amb nosaltres, serem la seua família i no mos atacarà.

—Però si mos l'emportem, què li donarem a menjar? No tenim llet per a alletar-la.

—No és tan menuda. Mira-la, té dents. Segurament ja està deslletada i pot menjar sòlids.

—Però menjarà carn. Quina carn li donarem? No sabem caçar. Vols tallar-te tu algun dit per a donar-li'l?

—Ha, ha! No farà falta. Buscarem animals morts, que és lo que les hienes mengen, i li'ls donarem. Quan siga fadrina, ja sabrà buscar-se'ls ella mateixa.

—Sí, sí!

—D'acord!

—Quedem-nos-la!

—D'acord. Mos la quedem. Quin nom li posarem?

—És xica o xic?

—Mireu-li l'entrecuix!

—És femella.

Llavors Marina agarrà la cria al braç i digué molt contenta i il·lusionada:

—Doncs li posarem Pilar, com ma mare. Igual que esta cria, jo tampoc tornaré a vore ma mare mai més,

i la trobe tantíssim a faltar!

De repent es posà a plorar amb molt de sentiment i afegí, feta un mar de llàgrimes:

—Pilar dormirà amb mi i jo l'abraçaré per a que no se senta sola.

Tota la tribu besà i acaricià Marina a fi de consolar-la fins que deixà de plorar.

- - - - -

Pilar creixia molt de pressa i prompte es convertí en una amiga fidel dels humans com en el planeta Terra havien sigut els gossos. Encara era un animal jove, juganer i encisador quan un dia que estaven tots d'exploració trobaren una clariana dins de la selva. Hi havia molta més llum que de normal perquè no hi havia arbres que taparen el sol. El terra estava cobert d'herba tendra d'un pam d'altura i també hi havia moltes flors de diferents colors.

—Que bonic! —digueren algunes veus.

—És preciós! —digueren altres, i en seguida tota la tribu es ficà a córrer en direcció al prat.

Amb excepció de Noa, qui els seguí, però caminant amb tranquil·litat. Des d'un poc de distància, Noa veié que la llum del sol il·luminava la brossa i les flors amb tanta intensitat que pareixien enceses de color. També la pell i els cabells de xiquets i xiquetes llüien amb colors vius i reflexos daurats. Amb alegria infantil botaven, ballaven i feien volantins. Pilar compartia

l'alegria dels humans botant amb eixa gràcia especial i entenedridora que tenen els moviments encara inexperts de les criatures jóvens. Observant esta escena idíl·lica, Noa sentí una profunda emoció de gratitud i bellesa que li taponava la gola i li eixamplava el pit.

—Vine, Noa! Veritat que açò és el paraís? —exclamaren algunes veus entusiasmades.

—Sí, i tant que ho és! —contestà Noa amb els ulls plens de llàgrimes de felicitat i en to molt baixet, perquè de l'emoció la veu pràcticament no li eixia. En compte de pegar bots com la jovenalla, ella es tombà panxa cap amunt en l'herba blaneta, tancà els ulls, estengué braços i cames per tal d'obrir el seu cos als rajos del sol i es quedà allí queta un temps, sentint-se en la glòria, com si flotara pel blau del cel entre els nuvolets i els pardalets.

Pilar entrà a formar part de la família humana. Els acompanyava a on anaren i els resultava molt útil, perquè el seu olfacte i el seu oït eren superiors als humans i podia notar la presència de feres abans que les persones. Quan detectava un tigre o una pantera, es posava a grunyir a fi d'avisar del perill. Els humans estaven molt contents perquè gràcies a ella anaven més segurs pel món.

Una vegada, quan Pilar ja era fadrina, se n'anà

sola per ahí i es passà tot el dia perduda. Els humans estaven tristos perquè pensaven que havia decidit abandonar-los i tornar amb els seus congèneres. Però l'endemà, Pilar tornà com si res. Pocs dies després, Marina notà que la seua panxa estava cada dia més grossa.

—Està prenyada! —exclamà.

I aixina era. Poques setmanes després, Pilar parí una ventrada de quatre cries menudetes que pareixien ratolins sense cua i amb els ulls tancats, pobrets, tan dèbils i vulnerables. Però prompte obriren els ulls, cresqueren de pressa i en pocs dies estaven a tota hora corrent amunt i avall. Tot ho oloraven, tocaven i mossegaven. Eren bonics i adorables com peluixos, però molt més divertits, perquè estaven vius. Es convertiren en els joguets favorits de la família. La tribu havia crescut i ara ja era evident que no constava només d'humans. La convivència de les dos espècies, la humana i la de les hienes, resultava profitosa per a tots.

- - - - -

Per algun motiu, hi hagué un any que fou molt bo per a les panteres. Tingueren moltes cries i poques moriren. En poc de temps la selva estava infestada de panteres. Totes volien menjar, com és natural, i en pocs mesos acabaren amb tots els animals de la selva.

Normalment no es clavaven amb els humans perquè eren massa intel·ligents i perillosos per a elles, però ara tenien fam i no els quedava res més que pogueren menjar, així que un dia, quan la tribu estava recollint aliment, els atacaren tres panteres alhora. Les hienes ja s'havien olorat alguna cosa i la tribu les estava esperant amb les llances en guàrdia. Allò no fou una cacera, sinó una autèntica batalla. Cada pantera tenia tanta força com dos humans i dos hienes junts: amb una sola arpada podien arrancar-te la llança de les mans i amb un altre colp d'urpa podien matar-te. Però per sort n'eren només unes poques i la superioritat numèrica de la tribu fou decisiva: en pocs minuts, les tres panteres estaven mortes. No obstant, el preu de la victòria fou altíssim: una persona i Pilar estaven també ferits de mort. A la hiena li havien arrancat una pata davantera; a Manel li havien fet una ferida profunda en un múscle. Sagnaven molt.

—Manel i Pilar moriran?

—Sí. Ja no podem fer res per salvar-los.

Es féu un silenci horrible. Tot lo món mirava amb ulls espantats aquelles ferides obertes. Noa s'assentà en terra al costat de Manel, l'agarrà al braç i l'engrunsava lleument per tal d'alleugerar-li estos moments tan difícils. Les hienes llepaven les ferides de Pilar, i també el seu morro, per a demostrar-li amor. En uns minuts, el pobre xiquet i la pobra hiena es dessagnaren

i deixaren de respirar. Cada persona de la tribu sentia que el cor se li esgarrava de dolor; les llàgrimes els brollaven a xorros. També les hienes udolaven per la seua mare morta. El patiment pareixia insuportable, però finalment a algú se li acabaren les llàgrimes i començà a pensar.

—No podem quedar-mos ací. Altres panteres podrien vindre i atacar-mos!

—I què fem amb els cadàvers?

—No podem deixar-los ací. Les panteres vindrien i els devorarien!

—Naturalment que no els abandonarem. Mos els emportem amb nosaltres. Tornem a l'illa. Ací correm perill.

Quan per fi arribaren a l'illa, algú preguntà:

—I ara què farem? Tancar-mos i no eixir? Ací en l'illa no hi ha res comestible.

—O siga, que podem triar entre morir de fam en l'illa o eixir a buscar menjar i morir devorats per panteres famolenques.

—Hi ha una tercera possibilitat. Les panteres estan a este costat del riu. Podem anar a l'altre costat del riu a buscar aliment. El riu és molt ample i segurament no el podran creuar.

—Sí, podem intentar-ho.

—Però hi ha un problema: com passem a l'altre costat del riu? No tenim una tirolina que mos porte

allí.

—La construirem.

—Això costarà dies. I mentrestant, què menjarem?

—En un dia podem acabar de fer una corda senzilla i creuar per ella agarrats de mans i peus. Després, a poc a poc reforçarem la corda i construirem dos tirolines còmodes com les que hi ha en este costat.

—Però creuar d'eixa manera és perillós! I si algú cau a l'aigua?

—Més perillós encara és anar per una selva infestada de panteres.

—D'acord. Això farem.

—Ara de camí a casa arplegarem tots els materials que necessitem per a fer la primera corda.

- - - - -

Durant tot el dia següent, ningú menjà res. La veritat és que estaven tan tristos que tampoc tenien gana. Aprofitaren per a dedicar-se a fer una corda llarga i suficientment forta com per a aguantar el pes d'una persona.

L'endemà ja tenien fam i creuaren d'un en un. Molts tenien por, però no els quedava altre remei, si volien menjar. Una vegada satisfeta la fam, dedicaren la resta del temps a construir les tirolines tan ràpidament com fóra possible. I en pocs dies ho conseguiren!

Tingueren sort, perquè les panteres efectivament no creuaren el riu i en este altre costat la població

de feres i altres animals era l'habitual; per tant, el perill per als humans era el normal: escàs, si anaven en grup.

En poc de temps, les panteres moriren de fam perquè havien arrasat aquella part de la selva i ja no els quedava res que pogueren menjar. Si alguna sobrevisqué, seria perquè se n'anà a un altre lloc. La tribu tornà a fer la seua vida habitual, amb la diferència que ara el seu territori s'havia duplicat, perquè eixien alternativament a un costat i a l'altre del riu.

- - - - -

Marina continuava dormint, com sempre, recolzada en Noa. Una d'aquelles nits, quan ja era tard i tot lo món dormia, Noa notà que Marina encara estava desperta i no deixava de pegar voltes.

—Marina, què et passa? No pots dormir?

—Tinc malsons cada dia. En somnis veig morir Manel i Pilar moltes i moltes vegades. Pilar sempre dormia en els meus braços i ara la trobe molt a faltar. Noa: els animals tenen ànima?

—Ho dubtes? Sovint has vist que les cries de Pilar s'alegraven de vore sa mare, i que disfrutaven de les seues carícies; veres l'immens dolor que la mort de sa mare els causà; també has vist moltes vegades que en somiar, s'enfaden o tenen por o experimenten moltes altres vivències. Si senten com nosaltres i somien com

nosaltres, per què no haurien de tindre ànima com nosaltres?

—Però és que no parlen.

—No tenen el mateix llenguatge que els humans, però saben perfectament comunicar-se entre elles i també saben fer-te entendre lo que volen dir-te. Què més vols? Que parlen el nostre idioma? Llavors no serien hienes, serien humanes!

—I les plantes tenen ànima?

—Tu què creus?

—Si un arbre està malalt, el veig trist i sense energia. Si passen massa dies sense ploure, veig que la selva està patint, i quan per fi torna a ploure, els arbres i les plantes reviscolen amb alegria.

—Tu ho has dit.

—Però no parlen, ni udolen, ni es menegen!

—Certament. Però naixen, creixen, es reproduïxen i moren. Volen estar bé i patixen quan estan malament. Sovint tu i jo hem abraçat algun arbre i hem pogut sentir la seua pau i la seua saviesa. La seua ànima és d'un estil diferent de la nostra, és més tranquil·la i lenta. Els arbres viuen molts més anys que nosaltres. Funcionen a un altre ritme i per això mos resulta més difícil comunicar-mos amb ells.

—I les pedres tenen ànima?

—És una altra vegada un canvi d'estil, però clar que sí. Recordes la montanya que tant mos agrada

visitar?

—Sí.

—Quin nom li ficàreu?

—La Montanya Sagrada.

—I per què?

—Perquè quan estem al peu d'aquella montanya enorme de parets de roca vertical altíssimes, que fan eco quan parlem, jo em sent xicoteta, sent una presència immensa i plena d'amor, com si la Gran Mare Terra m'estiguera mirant. A vegades tinc la sensació que la seua veu sona en el meu interior. És tan meravellosa que em fa plorar de felicitat. I sé que no sóc l'única de la tribu que sent estes coses.

—Doncs què més vols ja que te diga jo?

—És que en la majoria de les ocasions no puc traduir a paraules lo que eixa veu de la montanya em diu, i llavors no sé exactament què m'està dient.

—Perquè és un esperit tan gran i tan diferent que les nostres paraules humanes no són compatibles amb la seua forma de ser. Lo que has de fer és escoltar el seu missatge amb el cor, no amb les orelles ni amb el cap.

Marina callà i es quedà pensativa uns moments. A continuació preguntà:

—A on va l'ànima quan morim?

—Nosaltres no morim. Només mor el cos. La nostra ànima està ací, en el cos i també en totes bandes.

Quan l'ànima ja no té un cos, segueix estant ací en totes bandes.

—No ho entenc.

—És fals que cada persona tinga la seua ànima personal, pròpia i individual. La veritat és que l'ànima de cada persona és com cada un dels pèls del teu braç, o com cada una de les fulles d'eixa rama: pareixen coses individuals, però en realitat no estan separades de la resta del cos humà o de la resta de l'arbre del qual formen part.

—Continue sense entendre.

—Tu tens molts pèls; tots són pareguts, però no n'hi ha dos iguals. No obstant, tu eres una sola persona. O sou moltes Marines, una per cada pèl?

—Nooo! Ha, ha, ha!

—I cada un d'eixos pèls formen part de tu, igual que les teues ungles, la teua pell, i la resta de les parts del teu cos, veritat?

—Sí.

—I si jo ara t'arranque un pèl, tu continues sent la mateixa, encara que ja no tingues eixe pèl que fins ara formava part de tu. O has perdut una part de la teua ànima que se n'ha anat amb eixe pèl?

—Jo continue sent la mateixa.

—La teua essència, lo que tu eres en realitat: es reduïx per la pèrdua d'eixe pèl?

—No.

—Doncs això és lo que passa amb l'ànima.

—Però llavors quantes ànimes hi ha? Una d'humans, una altra de hienes, una altra d'arbres, una altra de la montanya, etcètera?

—No, clar que no. Hi ha només una única ànima.

—Només una?

—Sí. Només una. És l'ànima de l'univers, que és un ser viu únic. Tot lo que existix forma part d'ell.

—I per què eixa ànima universal és tan difícil de comprendre?

—El cervell dels humans és massa menut per a comprendre una cosa tan gran. Però com que formem part de l'ànima universal, estem dins d'ella, i ella està dins de nosaltres: som ella. No la podem vore amb els ulls, ni descriure-la amb paraules, ni entendre-la amb la ment, però podem sentir-la amb el cor, que és el lloc per on nos connectem amb l'ànima. Tant si mires al teu voltant com si mires cap a dins de tu mateixa, pots percebre sempre la sintonia amb l'harmonia de l'univers, que és un esperit infinit d'amor sense límit.

Marina es quedà callada i pensativa. A continuació badallà i digué dolçament:

—Noa, et vull molt.

—Jo a tu també, bonica meua. Que dormes bé.

- - - - -

En la selva sempre hi havia mosquits, els quals a vegades picaven els humans, però n'eren pocs i es

podien suportar. De tant en tant venia alguna rata penada que revolotejava caçant mosquits.

Un dia aparegué una plaga de mosquits. Arribaven en núvols de centenars o mils de bestioles i es llançaven sobre les pobres persones. Una o dos picades al dia es podien tolerar, però cinquanta o cent per minut ja era massa. Quan venien els mosquits, els humans agarraven fulles grans i les usaven com a matamosques per a espantar-los. Cada vegada que agitaven el matamosques, en mataven una dotzena o dos, però els mosquits no s'acabaven mai. Noa elaborà una loció antimosquits que s'havia d'untar per tot el cos mesclada amb fang i espantava la majoria de les bestioles, però no era suficient.

Les rates penades no venien molt per l'illa perquè la cova on vivien estava molt llunt. Llavors els humans decidiren anar-se'n a viure provisionalment al costat de la cova de les rates penades. Allí sí que no acudien els núvols de mosquits, perquè les rates penades eixien també en bandada a caçar-los, se'ls menjaven en grans quantitats i finalment els espantaven. Els humans es reuniren en assemblea.

—Per fi hem trobat una solució satisfactòria!

—Satisfactòria contra els mosquits, però no podem viure ací definitivament. La cova de les rates penades és tan baixa i estreta que no podem habitar-la. Viure en cabanyes improvisades a la porta de la cova no és

tan segur ni tan còmode com la casa de pedra en la nostra illa.

—Seria ideal que les rates penades visqueren al costat de la nostra casa.

—Podem construir-los una cova de pedra.

—I com els diem que se'n vinguen a viure al costat nostre?

—Mentres els mosquits encara estiguen per ací, podem anar construint una xarxa per a ficar-la a la porta de la cova de les rates penades. Una vegada que els mosquits ja se n'hagen anat, quan siga de dia posarem la xarxa a la porta de la cova. D'eixa manera retindrem dins totes les rates penades, que cacen de nit i dormen de dia. Mentres dormen les agarrarem en sacs i les transportarem a la nova cova. Deixarem taponada la cova actual per a que no puguen tornar-hi i no tinguen més remei que acostumar-se a la nova.

Això feren. Algunes rates penades s'escaparen, però en general la cosa funcionà. Moltes rates penades no volgueren quedar-se a viure en la cova nova, fugiren la primera nit i ja no tornaren, però algunes sí que s'instal·laren allí definitivament, i amb això fou suficient per a protegir la tribu de futures invasions de mosquits.

- - - - -

Passaren els anys. Tots els xiquets i xiquetes eren ja hòmens i dones. Alguns ja tenien fills. Noa era

molt velleta, però es mantenia en forma i amb bona salut, fins que un dia de matí digué que no es trobava bé i no s'alçà, sinó que es quedà gitada en la casa tot el dia. Marina passà el dia amb ella, atenent-la, però Noa no volgué menjar ni beure res. A poqueta nit, la resta de la tribu tornà a la casa i es quedaren de pedra en vore el mal aspecte que Noa tenia de repent. Ella digué amb una veu molt dèbil:

—Ja veieu que m'estic morint. No sé si demà voré eixir el sol.

Tot lo món es posà a plorar. Noa guardà silenci un temps i després continuà parlant:

—És natural que pensar en la separació vos produïska tristor. Però recordeu lo que ja vos he dit en moltes ocasions: tant la mort com el naiximent formen part del cicle de la vida; els cossos vells han de morir per tal de fer lloc als nous. En tot cas, jo no moriré, sinó només el meu cos, que es convertirà en terra i aixina continuarà formant part de la naturalea, de la mateixa manera que la meua ànima continuarà formant part de l'esperit que tots som i que ho és tot.

—Però mai més podrem abraçar-te!

—Ja no mos podràs contar més contes!

—Ja no estaràs al nostre costat donant-mos suport i explicant-mos tantes i tantes coses!

—Aixina és la vida. Vos heu de fer completament fadrins i independents.

—Pareixes molt cansada, però podries fer-mos un resum ràpid de les coses més importants per tal que no les oblidem mai?

—Clar que sí. Recordeu sempre que amb la mort l'única cosa que s'acaba és l'aparent separació entre l'ànima de la persona i l'ànima de la Mare Naturalea. El ser humà forma part de la naturalea i ha d'amar-la i respectar-la com a si mateix. Els terrícoles oblidaren açò i, en destruir la naturalea, es destruïren a ells mateixos.

—Llògicament!

—També heu de recordar que la realitat verdadera no és la matèria, sinó l'esperit.

—Què és la matèria?

—La matèria és tot lo que es pot vore amb els ulls, tocar amb els dits o sentir amb les orelles.

—I què és l'esperit?

—L'esperit és la part invisible i inaudible de la persona, com per exemple els pensaments i sentiments. L'esperit és lo que som realment. Les coses que passen en el nivell de la matèria són simplement un reflex de lo que està passant en el nivell de l'esperit.

—Què vols dir?

—Que és l'esperit qui crea la matèria, no al revés, com pensaven els terrícoles. En creure que només existix la matèria, els terrícoles perderen l'ànima, la felicitat i el rumb de la vida. Per això acabaren autodes-

truint-se.

—Clar!

—Cada u de vosaltres ha de recordar sempre que les altres persones són molt més que germanes: són una altra cèl·lula del vostre cos, que és només un.

—Què és una cèl·lula?

—El cos humà està format per milions i milions d'animalets individuals tan menuts que no es poden vore a simple vista. Cada una d'estes criaturetes és una cèl·lula.

—Vols dir que el meu cos està fet d'animalets menudíssims igual que la casa està feta de pedres?

—Sí, és comparable.

—Però si no els podem vore, com sabem que existixen?

—Els terrícoles tenien uns aparells amb els quals podien vore coses increïblement xicotetes. Gràcies a ells ho sabem els vegans.

—Ah!

—Estava dient-vos que no sou individus aïllats, sinó parts d'un únic ser. Per això vos heu d'estimar i ajudar els uns als altres. Els terrícoles, en oblidar açò, es tornaren egoistes, inhumans i enemics entre ells.

—Ja.

—També heu de viure en harmonia amb la naturalesa.

—Això què vol dir en la pràctica?

—Heu d'habitar només les zones del planeta on es puga estar bé sense roba, sense foc, sense agricultura ni ramaderia, sense tecnologia que manipule la naturalea de cap manera. Quan colliu els aliments de la selva, no ho arraseu tot: deixeu a les plantes alguns fruits i la majoria de les fulles, per a que els nostres germans vegetals puguen viure i reproduir-se amb normalitat. No agarreu més de lo que la naturalea vos pot donar sense perjuí. Consumiu arrels només en casos excepcionals, perquè per a agarrar l'arrel s'ha de matar tota la planta. Colliu cada dia en un lloc diferent per tal que la naturalea tinga temps de regenerar-se. Els terrícoles esgotaren els recursos naturals i, en alterar l'equilibri ecològic, s'exterminaren ells mateixos.

—Què són els recursos naturals?

—Tot lo que la Mare Naturalea posa a la nostra disposició per a que mos ho mengem o per a que ho utilitzem.

—I què significa «equilibri ecològic»?

—Significa que cal limitar-se i no créixer per damunt de les possibilitats que la naturalea mos dóna. Recordeu el cas de la plaga de panteres?

—Sí. Elles també alteraren l'equilibri ecològic?

—Efectivament. També vos recomane que viviu sempre en tribu.

—Què és una tribu?

—És un grup de pocs centenars de persones, com a màxim.

—Com sabrem quina és la quantitat màxima de persones en una tribu?

—El límit està en la quantitat de persones que poden participar en una assemblea i escoltar-se unes a altres. El límit el marcarà també la naturalesa que vos envolta: si els recursos naturals no són suficients per a alimentar-vos a tots, heu de dividir-vos en dos grups i un d'ells ha d'anar-se'n a una altra zona.

—Com d'apartades han de viure unes tribus d'altres?

—La distància ha de ser suficient per a que no coincidisquen els territoris de collita. Els terrícoles estaven dividits en grups diferents que lluitaven per un mateix territori i es mataven en guerres interminables.

—Ja.

—No tingau més fills dels que pugau alimentar de manera sostenible. Els terrícoles superpoblaren el seu planeta i esgotaren els recursos naturals.

—D'acord.

—No permetau mai que algú vos governe. Preneu sempre qualsevol decisió en assemblea plenària. Els terrícoles deixaren el control en mans d'uns pocs i acabaren tots morts.

—D'acord.

—Crec que això és tot. Ara estic cansada i vaig a

dormir. Per a despedir-me vull donar-vos les gràcies per estos anys tan meravellosos que he passat amb vosaltres. Sou el millor regal que la vida em podria haver donat.

—Bona nit, Noa! —contestà tot lo món, amb llàgrimes en els ulls.

- - - - -

Eixa nit tots somiaren amb Noa. Eren somnis en els quals ella moria i tot lo món plorava moltíssim: tant, que les llàgrimes amenaçaven d'inundar la selva i ofegar totes les plantes i animals. A continuació venia Noa transformada en un àngel de llum i els deia:

—No ploreu més per mi. Mireu-me: estic molt bé ara. He deixat el meu cos com la serp deixa la seua pell antiga perquè necessita créixer. El meu esperit estarà sempre amb vosaltres. Però ara heu de cuidar la selva i no inundar-la amb la vostra tristor. Vos vull infinitament. Un bes.

- - - - -

L'endemà quan es despertaren, ningú s'estranyà en vore que el cos de Noa estava rígid i gelat com una pedra. Era evident que Noa ja no estava allí. Ningú plorà per ella, perquè sabien que Noa estava bé. Es reuniren en assemblea:

—Ara hem de pensar què fem amb les seues restes mortals.

—Les soterrarem ací en l'illa. I per damunt d'eixe mateix lloc, plantarem un arbre frutal. Aixina, el seu cos servirà per a alimentar un arbre que mos alimentarà a nosaltres i d'alguna manera continuarem en contacte, també físicament.

—Sí, sí!

—Jo propose que a la primera xiqueta que nasca li posem de nom Noa. D'eixa manera, també el seu nom seguirà amb nosaltres.

—Sí, i quan eixa segona Noa muiga, tornarem a ficar el seu nom a la primera xiqueta que nasca a continuació. I aixina continuarem per sempre, una generació darrere de l'altra, per a no oblidar mai el nom de qui ha sigut la mare de tots els vegans.

—Sí, i cada vegada que nasca una nova Noa, mos reunirem en assemblea i mos recordarem uns als altres totes les coses que mos ha ensenyat, especialment estos últims consells, per tal de no oblidar-los mai.

- - - - -

Això feren. Durant mils i mils i mils d'anys, els vegans recordaren sempre la seua història, seguiren els consells de Noa i foren completament feliços, perquè vivien en el paraís i sabien conservar-lo.

tercera part: Terranova

Com que els adults d'este grup volien viure amb roba, triaren una zona del planeta on no feia ni calor ni molt de fred i allí feren aterrar la nau. Tots els humans habitants de Terranova treballaren ben durament per molts anys, perquè volien construir moltes coses: cases, fàbriques, robots...

En pocs segles construïren tota una ciutat i la cobriren amb una cúpula per a aïllar-la dels insectes, de les feres salvatges, de la pluja, de la neu, etc. Les persones normalment no eixien mai de la cúpula. Això ho feien els robots, que cultivaven els camps i extreïen les matèries primeres de la terra.

- - - - -

Durant tot este temps, Terranova funcionà democràticament. Però un dia, un home anomenat Teofrast parlà en l'assemblea:

—Mireu: ara que ja hem acabat de construir tots els edificis que volíem, no cal que treballem tant. Tindrem més temps lliure i podrem passar-ho bé mirant la televisió hologràfica, jugant als jocs tridimensionals de realitat virtual o fent qualsevol altra cosa que mos apetisca. Mentrestant, només cal que algú es dedique a fer revisions rutinàries per tal de comprovar que totes les màquines funcionen bé. Ja no caldrà

reunir-mos en assemblea perquè no s'haurà de prendre cap decisió més. Si voleu, puc encarregar-me jo d'eixe manteniment, perquè és un tema que m'agrada i perquè m'abellix servir la comunitat.

Tota la gent estigué d'acord. Es deixaren de fer assemblees. Ningú vigilava ja res, confiaven en Teofrast i cada u feia la seua vida. Però lo que no sabien és que Teofrast era un home roïn que tenia un pla. Feia lo que prometé, però també dedicava una part del seu temps i dels recursos de la ciutat a una investigació secreta. En compte de ser feliç i disfrutar del temps lliure, volia aconseguir el control absolut sobre el planeta i que totes les persones foren esclaves seues. A fi d'estar segur del seu poder volia crear uns robots-policia que estigueren disposats a matar qualsevol persona que el volguera desobeir. Un dia preguntà a un dels tècnics que treballaven en el seu laboratori secret:

—Ja sé que en general no es pot programar un robot per a que mate un humà, però potser caldria fer alguna excepció: i si per exemple és un tio que s'ha tornat boig i vol assassinar-mos a tots?

—No és possible, Teofrast. Mira: fa uns quants segles, en l'any 157 a.T. (= abans de la colonització de Terranova), un savi terrícola anomenat Isaac Asimov ideà les tres lleis de la robòtica, que diuen: «1- un robot no farà mal a un humà ni permetrà amb la seua inacció que es faça mal a un humà. 2- un robot

ha d'obeir les òrdens dels humans sempre que no contradiguen la primera llei. 3- un robot ha de protegir la seua existència sempre que això no contradiga la primera ni la segona llei.» Si posàrem una excepció a estes lleis, els robots es tornarien inestables i fàcilment podrien arribar a ser molt perillosos.

—D'acord, està clar, era només una pregunta per curiositat.

Teofrast comprengué que no podia obligar cap enginyer a fer-li cas, perquè si ho intentara, l'enginyer en seguida convocaria una assemblea, el denunciaria davant de tota la gent i segur que li llevarien el càrrec i, per tant, el seu poder. Així que decidí dedicar la vida a estudiar pel seu compte enginyeria robòtica per tal de modificar eixes tres lleis ell mateix. Morí de vell abans d'haver après prou per a ser capaç de fer-ho, però el seu fill Teobald continuà amb les investigacions de son pare i, finalment, descobrí com llevar de les tres lleis les expressions «un humà» i «els humans» i posar en el seu lloc «Teobald». Amb eixe canvi, els robots ja només respectarien la vida de Teobald.

Teobald no podia crear robots-soldat ell sol, perquè és un treball massa complicat que s'ha de fer en equip. Terranova era un planeta pacífic, sense enemics exteriors ni guerres interiors, així que a ningú li hauria paregut bé que es construïren robots armats. Però sí que existien robots llenyaters, i Teobald pensava que

amb ells tindria prou per a dominar el planeta, perquè les armes no existien i ningú podria defensar-se contra serres mecàniques usades com a espases.

Una nit, mentre tota la gent dormia, Teobald féu un experiment: canvià la programació d'un robot llenyater i li ordenà matar un enginyer del seu equip que últimament sospitava alguna cosa i feia massa preguntes. El robot anà immediatament al dormitori de l'enginyer i li tallà el coll en un instant.

Quan l'endemà de matí els veïns descobriren el seu cadàver, era massa tard: Teobald ja havia reprogramat tots els robots llenyaters i disposava d'un exèrcit menut però invencible. A partir d'aquell moment, la vida es convertí en un malson per als habitants de Terranova. Les persones que al principi es resistiren a acceptar la dictadura de Teobald foren massacrades ràpidament. Tot lo món havia de complir estrictament les ordres de Teobald si volia sobreviure.

Amb el pas del temps, el poder se li'n pujà al cap. Ara ja no solament matava les persones que el desobeïen, sinó també les que li desagradaven per qualsevol motiu. Un dia, una cambrera que portava un plat de sopa a Teobald, entropessà i li tirà la sopa al damunt. Ell s'enfadà i ordenà que li tallaren el coll.

Tot lo món mirava Teobald amb por. Ell ja no es podia fiar de ningú. Només li quedava una persona de confiança, Albert, que havia sigut el seu amic quan

eren xiquets. Un dia a l'hora de dinar, Albert portà un plat de sopa a Teobald i li digué:

—Tin. Esta sopa te l'he feta jo mateix, especialment per a tu.

—Gràcies. Mm, té un sabor estrany. Què li has ficat?

—Menja un poc més, a vore si ho endevines.

—D'acord... Mm... Doncs no, continue sense reconèixer este sabor.

—Ara que ja n'has menjat prou, t'ho puc dir. És verí.

—Eixa broma no té gràcia, Albert.

—No és una broma. Recordes aquella cambrera que feres matar perquè te tirà el plat de sopa al damunt? Era la meua nóvia.

Llavors Teobald sentí un dolor fortíssim en la panxa i compregué que estava a punt de morir. Abans de perdre la consciència, ordenà als robots:

—Talleu el coll a Albert! Mateu tot lo món!

Poques hores després no quedava ni una sola persona viva en Terranova. Però les màquines seguien funcionant. L'ordinador central, que era paregut a supernet i també havia sigut reprogramat per Teobald, envià robots que exploraren tot el planeta per si trobaven alguna persona que s'haguera pogut escapar. Quan tornaren els exploradors, l'ordinador sabé que l'espècie humana havia desaparegut de Terranova per

complet.

- - - - -

Passaren anys i segles i mil·lennis i més mil·lennis.

Un dia, l'ordinador central, quan estava reorganitzant els seus arxius de memòria vells, descobrí per casualitat que hi havia altres dos planetes també colonitzats per humans. Llavors ordenà que els robots obrers construïren una nova fàbrica diferent de totes les altres: esta vegada havien de fabricar una nau espacial.

Pocs mesos després, s'enlairà de Terranova una nau automatitzada que tenia la missió d'exterminar tots els humans que trobara. Es dirigia ràpidament cap al planeta més pròxim: Diana.

quarta i última part:

Diana

Com que el grup que anava a colonitzar este planeta havia decidit viure sense roba, escolliren una zona on fera sempre calor, però no massa. Les selves de la franja equatorial eren el lloc ideal. Allí aterrà la seua càpsula. Havien decidit no menjar carn, sinó només vegetals. Per tant, no els feia falta caçar. Però com que hi havia feres perilloses, era necessari fer armes per a defendre's d'elles. Lídia proposà en assemblea:

—Hem de dividir-mos la faena. Els xics, que sou més forts, construireu cases i collireu aliment. Les xiques practicarem arts marcial i també la punteria amb les fletxes. Mentres vosaltres treballeu, nosaltres vigilarem per a protegir totes les persones del grup.

—Però sou més xiques que xics!

—Si vos fa falta personal, les xiques organitzarem torns per a ajudar-vos.

Aixina feren. Primer construïren una cabanya provisional amb troncs, branques i fulles. Després, amb més calma, feren una casa de pedra.

- - - - -

En la càpsula hi havia un ordinador portàtil que tenia una enciclopèdia on estaven explicats tots els

coneiximents que la humanitat havia anat arreplegant des del començament de la història. Este ordinador funcionava amb energia solar i per això la bateria durava indefinidament. Cada dia els humans el passaven en la selva buscant aliment o jugant. Quan es feia de nit, es reunien en la casa. Allí, Lídia els llegia i comentava algunes de les coses que trobava en l'enciclopèdia. Les qüestions que tenien relació amb la tecnologia terrícola, ací en Diana ja no servien per a res. Però sí que hi havia altres coses que valia la pena conèixer. Lídia comentà:

—En esta enciclopèdia hi ha molta informació molt valuosa que seria una llàstima que es perdera. Si cuidem bé l'ordinador, potser nos durarà cent o doscents anys. Però algun dia deixarà de funcionar i perdrem per a sempre este tesor de saviesa.

—Amb la millor fusta farem un cofre per a l'ordinador!

—Molt bé, sí, és una idea fantàstica, però això no allargarà infinitament la vida de la màquina.

—Podríem escriure un llibre on conservem les informacions que convinga.

—La humitat i les bestioles desfarien el llibre molt ràpidament.

—Doncs les escriurem en pedra.

—Uf! Això és molt costós!

—Sí, però tenim molts anys al davant.

—Però hi ha moltíssima informació!

—Podríem construir una paret alta com una persona i molt llarga, i omplir-la de lletres de dalt a baix.

—El problema és que les inscripcions en pedra tampoc duraran per a sempre, perquè la pluja que li caiga damunt i les plantes que li cresquen damunt les desgastaran.

—Llavors construirem una cova artificial. Les parets exteriors no tindran lletres, però les interiors sí.

—I com llegirem lo que estiga escrit dins? No tenim foc ni volem tindre'n.

—Farem finestres en la cova.

—Llavors, la llum i també les plantes entraran per les finestres. La pluja no desgastarà les nostres inscripcions, però les plantes a la llarga sí que ho faran.

—Les finestres estaran sempre ben tancades amb una pedra. Només les obrirem quan entrem a llegir.

—Molt bona idea!

—Però i si l'ordinador es fa malbé abans que mos done temps a escriure-ho tot en pedra? És una faena molt lenta!

—Resumirem les coses més importants i les repasarem sovint per tal de mantindre-les en la memòria fins que les pugam passar a pedra.

—Este sistema em pareix el millor possible, però no és perfecte. Un terratrèmol podria destruir la nostra cova.

—Quan tota la informació estiga ja escrita en pedra, construirem més coves i la tornarem a copiar. A més, no deixarem de repassar-la per tal de tindre-la també en el cap.

—Molt bé!

Lídia no es cansava de repetir la seua frase preferida: «mens sana in corpore sano». Saps en quin idioma està eixa frase? En llatí. I saps què vol dir? Que hem de tindre una ment sana en un cos sa. Per això, a més de les ciències naturals, els temes que més interessaven als nous habitants de Diana eren l'espiritualitat, la telepatia i la telecinèsia. Saps què és l'espiritualitat? Les qüestions que tenen a vore amb la ment i l'ànima. Hi ha molt a investigar en este tema, però els terrícoles no havien aprofundit molt en ell. Els dianícoles dedicaven cada dia un temps a la meditació. Saps què és la telepatia? És la transmissió directa de pensaments a distància, sense telèfon ni paraules. I saps què és la telecinèsia? És la capacitat de manejar objectes amb la força del pensament, sense tocar-los. Els dianícoles arreplegaren amb molt d'interés tota la informació que trobaren en l'enciclopèdia sobre açò, que no era molta, i cada dia practicaven, però de moment no podien transmetre pensaments ni manejar objectes amb la ment.

- - - - -

Passaren cent anys. Lídia i els altres que havien arribat a Diana en la càpsula ja havien mort de vells. L'ordinador encara funcionava.

- - - - -

Passaren cent anys més. L'ordinador deixà de funcionar i ningú sabia reparar-lo. El ficaren en el cofre de fusta. Construïren un cofre de pedra per a guardar en ell el cofre de fusta amb l'ordinador. El tancaren bé i el ficaren en el fons de la cova. Tot lo món tenia prohibit tocar-lo. Este lloc es considerarà sagrat des d'aquell dia i per sempre més.

- - - - -

Passaren uns altres cent anys. Ja hi havia aproximadament tants xics com xiques. La major part del temps, els hòmens anaven per un costat i les dones per un altre. Ells es dedicaven a collir aliment i a construir cases o coves. En el temps lliure jugaven a algun esport, contaven històries, ballaven o cantaven. Elles practicaven arts marcial, patrullaven per a protegir la tribu de les feres, meditaven, investigaven la telecinèsia i la telepatia. També repassaven les lliçons que els antecessors els havien ensenyat i les anaven escrivint en pedra. No els quedava temps lliure per a jugar.

- - - - -

Un dia, un bebé morí d'alguna malaltia poc després de nàixer. Això era una cosa que passava de tant en tant en Diana. La mare estava molt trista per la pèrdua del seu bebé. Llavors passà una cosa que mai abans havia passat: les dones patrulleres veieren que una mona caigué d'un arbre i es quedà immòbil en terra. Com que els humans estaven per allí, els altres micos del grup se n'anaren. Les dones s'acostaren a vore què li havia passat. Estava morta. Tenia agarrada del pit una cria molt menuda que sí que estava viva, però tenia tanta por que no es menejava ni criava.

—I ara què fem? Si deixem ací sola la cria de mico, molt prompte vindrà algun depredador i la devorà.

—Potser tornaran els micos a arreplegar-la.

—No crec. Els hem espantat. I no saben que la xicoteta està viva.

—Doneu-me-la. Jo l'alletaré. El meu bebé morí ahir. Encara tinc els pits plens de llet i em fan mal. Em vindrà bé que esta cria me'ls buide. Si la llet humana li servix, viurà. No perdem res per intentar-ho.

La llet humana sí que li serví. Aquella mona, que era femella, cresqué amb els humans i es convertí en la mascota de la tribu. Quan es féu fadrina, crià, i la seua descendència també es quedà en com-

panyia dels humans i convisqué amb ells. Com que les dones ja alletaven els bebés humans, es decidí que foren els hòmens els qui s'encarregaren de cuidar els simis i de mantindre el contacte amb ells per tal que seguiren sent mansos. Els micos resultaren ser molt útils per a les persones perquè tenien millor olfacte i millor oït, amb la qual cosa notaven la presència de les feres abans que les persones i les advertien del perill a temps. Per als animals també era útil ser amics dels humans perquè els curaven les ferides, els protegien de les feres i els deixaven dormir en cases de pedra, que eren més segures que les branques dels arbres.

- - - - -

En aquell temps, la població humana havia crescut molt. Ara eren ja mil persones i algunes dotzenes de micos. Es reuniren en assemblea:

—La situació és greu. Som tanta gent que la selva que tenim al voltant no dóna coll per a alimentar-mos a tots.

—Podríem dividir-mos en dos tribus i que cada una tinga el seu territori.

—A mí em pareix que això seria un perill. Eixes dos tribus farien vides separades, evolucionarien cada una a la seua manera i algun dia podrien arribar a enfrontar-se. Recordeu que els nostres antecessors mos insistien molt que cal evitar les guerres a tota

costa? En Diana mai hi ha hagut una sola guerra i aixina ha de continuar.

—Llavors hem de canviar de territori. Al nostre voltant ja no queda res que pugam menjar.

—I abandonar les cases de pedra que tanta faena mos han costat de fer?

—Tampoc podem abandonar les escriptures sagrades!

—Tinc una idea! Hui mateix mos mudarem al territori del costat, just on comença la zona a on no arriben els nostres collidors en les seues eixides diàries en busca d'aliment. Allí tornarem a construir cases i mos quedarem mentres hi haja coses per a menjar. Quan s'acaben, mos mudarem al següent territori que hi ha un poquet més enllà, i aixina continuarem molts anys, però no en línia recta, sinó en un cercle molt gran que done temps a la naturalea a recuperar-se del desgast que nosaltres hem fet.

—Per què en cercle?

—Perquè aixina, al cap del temps, tornarem a les nostres cases de pedra. Si amb els anys alguna casa s'ha derruït, la repararem. I d'eixa manera no perdrem per a sempre les coves, sinó que també les mantindrem en peu i netes de vegetació que puga acabar ficant les seues arrels en les nostres escriptures.

—Bona idea! Aixina ho farem.

—Espereu un moment. Encara tenim un altre

problema. En assemblea és molt difícil aclarir-mos les mil persones juntes! En som massa.

—Que cada home trie una dona de la seua confiança i delegue el vot en ella. D'eixa manera, en assemblea en serem la mitat perquè només hi participaran les dones.

- - - - -

Això feren. Passaren cent anys i els hòmens deixaren de preocupar-se per les assemblees, que eren cosa de dones. Ells preferien jugar i acceptar les decisions de les dones, que sempre els pareixien bé.

Dos-cents anys després ja ningú podia ni tan sols imaginar que els hòmens hagueren participat alguna vegada en les assemblees.

- - - - -

Passaren més anys encara. La població humana continuava creixent, i les dones sabien que això no era bo.

—Ja som sis-centes dones, quasi tants hòmens i un centenar de micos. Com solucionarem este problema?

—A partir d'ara, les dones viurem tot el dia separades dels hòmens i també dormirem separades d'ells. Només nos ajuntarem amb ells per a tindre fills, i això només ho farem per orde de l'assemblea.

—D'acord!

—Calcularem quants fills cal tindre a l'any per tal de mantindre estable la població i eixos són els que tindrem.

—D'acord!

—També hauríem de tindre en compte que hi ha persones molt dèbils que sovint estan malaltes i no ajuden molt a la tribu, sinó que suposen una càrrega per a totes les altres persones. Crec que seria convenient que a estes persones l'assemblea mai els encarregue que tinguen descendència.

—D'acord. Quins criteris usarem per a decidir qui no s'ha de reproduir?

—Les dones que pitjor salut tinguen.

—També les dones que tinguen poca memòria. Necessitem recordar les ensenyances de les nostres antecessores, per tal de continuar escrivint en pedra les coses que encara no estiguen escrites en coves anteriors.

—Les dones que tinguen molta dificultat amb les arts marcial o amb les arts mentals, com la meditació, la telepatia o la telecinèsia, també haurien de quedar excloses de la reproducció.

—I també les dones que tinguen molt de pit. Jo tinc les mamelles prou grans i em resulten molt molestes per a botar, córrer, tirar amb l'arc i per a menejar-me en general. Trobe que és una mala herència per a les generacions futures.

—Quins criteris de selecció usarem per als hòmens?

—Que tinguen bona salut, que siguen obedients amb les dones i que tinguen habilitat per a fer les seues faenes.

—D'acord. I què fem amb els micos?

—Quan n'hi haja més de 50, enviarem la resta a la selva.

—Bona idea!

Deu mil anys després, este mètode de selecció artificial havia donat els seus fruits. Les dones tenien el pit tan pla com els hòmens; només se'ls unflaven un poc les mamelles quan estaven alletant. La immensa majoria del temps, tot lo món estava sa. Les malalties pràcticament no existien.

Cada cinc-cents anys, els dianícoles tancaven el cercle i tornaven a començar pel principi del circuit d'aldees. Les poblaven una temporada i les tornaven a abandonar. Ja havien acabat de construir totes les cases de pedra que feien falta.

També havien acabat de construir les coves necessàries per a tindre una còpia escrita de tots els coneiximents que recordaven. Terratrèmols no n'hi havia mai, i per tant es decidí que no calia fer una segona còpia de les escriptures sagrades. Però sí que calia estudiar-les per a recordar-les completes, ja que una

persona al llarg de la seua vida no podria vore més que una part de tot lo que estava escrit, perquè en la cova de cada aldea estava escrit un capítol diferent de les escriptures sagrades.

Per tant, les dones anaven tota la vida a l'escola. Les que arribaven a velles amb bona memòria, eren molt respectades, perquè coneixien de primera mà una bona part de les escriptures.

S'havien fet avanços importants en les arts marcial. Qualsevol dona jove era una lluitadora perfecta, àgil com una pantera, ràpida com el vent i amb punteria infal·lible: no fallaven el tir pràcticament mai. Els seus cossos estaven en plena forma i tenien prou més força de la que t'imaginaries.

També s'havien fet avanços impressionants en les arts mentals. Qualsevol dona adulta, quan meditava, era capaç de levitar a uns pocs centímetres per damunt del terra. Però això requeria molta concentració i la majoria necessitava mantindre els ulls tancats.

Amb la força del pensament una dona normal podia enlairar una pedra de pocs quilos o un altre objecte menut. El passatemps preferit de les dones eren competicions de punteria amb pedres menejades amb la ment. En açò no tenien gran punteria, ni gran força, ni podien arribar llunt.

Els progressos en telepatia permetien a les dones comunicar-se a gran distància sense parlar: més o

menys com els terrícoles havien fet amb els telèfons mòbils.

Els hòmens no participaven en l'assemblea, ni anaven a l'escola, ni aprenien res de tot açò perquè estaven considerats com a bèsties igual que els micos. Quan una dona tenia un fill mascle, el conservava al seu costat mentres l'estava alletant. Una vegada que el xiquet es deslletava, passava a estar amb la resta d'hòmens i micos. Les dones dormien en cases de pedra individuals. Les xiquetes dormien amb les seues mares fins que es feien fadrines. Els hòmens i els micos dormien tots junts en una casa gran que tenia una sola habitació, abraçats uns als altres.

Els hòmens sabien parlar, però no llegir, ni meditar, ni història, ni res de tot lo que les dones aprenien i practicaven en l'escola. A canvi, tenien temps per a jugar, cantar i ballar. Els hòmens passaven bona part del dia cantussejant cada u pel seu compte, però quan acabaven la faena, els agradava molt reunir-se, cantar en cor i ballar en grup. Tenien una tradició musical i coreogràfica molt antiga, però també hi havia qui componia melodies noves o inventava nous balls.

Les dones consideraven que jugar, cantar i ballar eren passatemps animals indignes dels sers humans i no prestaven atenció a la música que els hòmens feien tan sovint, encara que moltes d'aquelles melodies eren verdaderament precioses. Els moviments dels balls

masculins els pareixien ridículs.

- - - - -

Un bon dia una dona anomenada Anna tingué una filla i li ficà el nom de Shira. Quan Shira era bebé, solia levitar per la casa mentres dormia, a vegades a pocs centímetres del terra, altres vegades a més d'un pam. Quan era ben menuda, li agradava jugar a menjar dos pedretes amb la ment i fer-les xocar en l'aire. En l'escola aprengué a llegir en pocs mesos, o siga, rapidíssim, perquè normalment a la gent li solia costar dos o tres anys.

- - - - -

Un dia en l'escola, la mestra li digué:

—Shira! Per què estàs fent volantins en l'aire?

—És que meditar com feu vosaltres, queta a uns ditets del terra, és molt avorrit...

—Jo... jo... no sé què pensar. Mai ningú havia sigut capaç de fer això. Com ho fas?

—No ho sé.

—Qui t'ho ha ensenyat?

—Ningú. No necessite que m'ho ensenyen. Per a mi és tan fàcil com respirar.

—Ai, Shira! Què farem amb tu?

- - - - -

En un sol any, Shira s'aprengué de memòria totes les escriptures, quan això només ho conseguïen algunes dones després de tota una vida d'estudi. De ben joveneta ja era la millor en totes les arts marcial. Podia disparar fletxes a més distància que ningú i no fallava mai.

- - - - -

Un dia, Anna la cridà:

—Shira! Vine!

—Ara no tinc ganes d'anar a practicar la punteria telecinèsica, mamà.

—Com has sabut que anava a dir-te precisament això?

—Serà casualitat...

Anna es quedà de pedra. Estava acostumada que la seua filla fóra especial, però açò ja era massa.

—M'has llegit el pensament!

—Simplement ho he endevinat.

—A mi no m'enganyes. Jo no tinc les teues habilitats, però no sóc fava. Des de quan saps fer això?

—El què?

—No jugues amb mi, Shira!

—No t'atreviràs a trencar la meua nina? Em va costar molt de fer!

—Doncs això és lo que estava pensant fer, si no em dius la veritat. Des de quan saps llegir la ment?

—Sempre he sabut, que jo recorde.

—Per què no m'ho havies dit mai?

—Perquè sé que no vos agrada que jo siga tan rara.
Vos fa por vore que tinc poders que vosaltres no teniu.

—I que ningú ni tan sols hauria pogut imaginar!
Pots llegir només la meua ment?

—La teua la que millor.

—O siga, que també pots llegir la ment d'altres
persones?

—Només si m'interessa saber lo que estan pensant.

—Hi ha alguna ment que no pugues llegir?

—No sé, mamà.

—Sé que eres molt curiosa. Segur que has fet la
prova. Dis-m'ho.

—Crec que puc llegir qualsevol ment, però no he
provat amb totes. Ja no em faces més preguntes!

—Jo sóc ta mare i tu una xiqueta. Tu no m'has
de dir a mi lo que he de fer per a educar-te!

—És que t'estàs posant molt nerviosa i ja et fa
prou de mal la panxa. Tinc por que si continues
preguntant-me, et poses malalta.

—Com ho pots saber? Però no m'ho digues. Efec-
tivamente m'està fent molt de mal la panxa i necessite
descansar. Després parlem, d'acord?

—Sí, mamà.

L'endemà, Anna es posà a xarrar amb la seua filla de nit, quan es gitaren a dormir.

—He estat tot el dia pensant en tu, Shira.

—Ho sé. Lamente que estigues tan preocupada. Però realment crec que no hi ha motiu per a que patisques. Tots els meus poders són bons.

—Però eres molt jove i potser no eres conscient del perill que eixos poders podrien suposar per a tu. Com que són tan extraordinaris, les dones de la tribu no tenim experiència per a orientar-te i donar-te consell.

—Ja. Però no tingues por per mi, mamà. Aniré amb la màxima precaució.

—Ara comprenc per què no et relaciones molt amb les amigues, sinó que t'agrada tant anar tu sola per la selva. És per a exercitar els teus poders sense que ningú et veja, veritat?

—Sí. Tu veus com sóc discreta?

—Crec que este tema s'ha de portar a l'assemblea. Les dones han de saber-ho.

—M'he esforçat molt tots estos anys en mantindre els meus poders en secret. I ara vols que tot lo món s'entere? Ja moltes dones em consideren rara i em tenen por o enveja o les dos coses alhora. Si descobrixen que les meues habilitats són encara més potents de lo que pensaven, segurament m'agafaran mania. Jo no vull que m'expulsen de la tribu, mamà!
—digué Shira entre plors—. Jo sola en la selva em

moriria!

—Tranquil·la, amor meu. No crec que això passe. Però no podem mantindre açò en secret. Si la Gran Mare t'ha concedit estos dons tan impressionants, per algun motiu serà.

- - - - -

Eixa mateixa vesprada es reuní l'assemblea, moderada per Xanta, que era la dona més vella.

—Shira, ta mare mos ha comentat que les teues capacitats van molt més enllà de lo que mos havies donat a conèixer fins ara. És veritat?

—Sí.

—Mos has mentit i enganyat!

—No! Mai! Simplement és que no vos he dit tota la veritat. Com que ningú m'ha preguntat, jo no ho he contat.

—Però com anàvem a preguntar-te si tens unes capacitats que ningú ha tingut mai?

—He, he! Ja...

—No et rigues, xiqueta! Açò és molt seriós! Mos estàs faltant al respecte!

—Perdoneu. No era la meua intenció. És que tenia por que no em volguéreu si notàveu que sóc tan diferent.

—No eres diferent. Eres una xiqueta normal amb alguna capacitat més desenrotllada que la majoria.

—Doncs vinga, dis-mos quines són eixes habilitats que mos havies amagat. Al cap i a la fi, per a això estem hui ací reunides.

—No m'atrevisc. Tinc por.

—És una orde! No sigues desobedient!

—Tinc molta força telecinèsica.

—Quanta?

Shira alçà les mans. Instantàniament, centenars de pedres que hi havia per tot arreu s'enlairaren i es quedaran flotant a uns dos metres d'altura. Totes les dones es quedaren amb la boca oberta, molt espantades. Xanta fou la primera que es recuperà de la impressió i digué:

—No et burles de nosaltres. Estàs fent teatre. No necessites alçar els braços per a elevar les pedres, veritat que no?

—No —contestà Shira, abaixant els braços i acatxant el cap. Les pedres continuaven en l'aire.

—Quantes pedres pots alçar?

—Són tantes que mai les he contades.

—Eres una xiqueta molt insolent.

—Perdoneu-me —digué Shira, tremolant—. No és la meua intenció. Només volia dir-vos la veritat de forma simple i directa.

—No fas més que prendre'ns el pèl! Si volgueses contestar-mos de forma simple i directa, mos hauries dit quantes pedres eres capaç d'alçar, en compte de

fanfarronejar d'esta manera tan descarada!

—És veritat que no ho sé perquè mai les he contades. Però vos faré una demostració. Estes són totes les que puc alçar.

Centenars i centenars de pedres de diverses grandàries pujaren immediatament a l'aire i taparen completament el cel per damunt de l'assemblea. Shira no digué que hauria sigut capaç d'alçar-ne més, si haguera sabut on estaven. En realitat, no és que foren totes les que podia alçar, sinó que eren totes les que podia trobar per a alçar-les. No obstant, fou més que suficient per a espantar tota l'assemblea. Durant uns llargs moments, les dones miraven amb terror el cel cobert de pedres. Els hòmens i els micos udolaven de por.

—Ja n'hi ha prou d'espectacle per hui! Shira, vés-te'n a casa. Demà de matí a primera hora continuarem amb la demostració de les teues admirables capacitats.

- - - - -

Eixa nit, Shira plorà molt. Sabia que havia sigut una mala idea fer aquella demostració de poder. Sa mare també ho havia comprés perfectament. Anna, amb llàgrimes en els ulls, acaricià el cap de la seua filla i li digué:

—Perdona, Shira, amor meu. No m'imaginava...

—Ho sé, mare. No t'ho tinc en compte. Tu has fet lo que pensaves que calia.

—Tinc por per tu. No sé què passarà demà.

—Jo també tinc por.

—M'agradaria poder ajudar-te, filla.

—M'agradaria que pogueres, mamà. M'agradaria que algú poguera ajudar-me.

—La Gran Mare t'ha donat estes capacitats extraordinàries. Ella sabrà per què ho ha fet i també sabrà com ajudar-te. La Gran Mare mai mos deixa soles.

—Tens raó, mamà. Bona nit.

—Bona nit, filla.

Quan l'endemà Shira arribà a l'assemblea, ja estaven les dones allí. No feia falta tindre poders especials per a notar que Shira i sa mare no eren les úniques que havien passat una mala nit, sinó també totes les altres dones: feien cara de cansera. Xanta començà en seguida:

—Dis-mos, Shira: quines altres capacitats teues mos has estat amagant?

—Veieu aquell coco en aquella palmera?

Estava tan alt i tan llunt que a penes es podia vore, però tota la gent digué que sí. Llavors Shira agarrà del terra amb la mà una pedra que era més gran que el seu puny. Amb la força de la ment l'alçà un pam per damunt del seu cap i a continuació la féu

anar a tota velocitat cap al coco. La pedra volava tan ràpidament que pràcticament era impossible seguir-la amb la mirada. Pegà directament en el blanc i féu caure el coco. Quan la pedra i el coco estaven per l'aire caient cap a terra, Shira els féu vindre volant cap a ella i posar-se suaument sobre les palmes de les seues mans, que tenia obertes cap al cel. Fou espectacular. Xanta comentà:

—Veig que no pots resistir la temptació de presumir. Però no m'impresiones: esta capacitat que mos acabes de mostrar la tenim totes, si bé és cert que no disparem tan ràpidament, ni tan llunt, ni amb tanta punteria. Per cert: també mos has demostrat que fins ara t'havies estat fent la fava quan en les competicions de tir telecinèsic menejaves les pedres amb tan poca traça. Això és enganyar, Shira! Quines habilitats més tens?

—Cap més —contestà Shira, plorant.

—Mentira! —crijà Xanta—. Ta mare em digué que també pots llegir la ment. És o no és veritat?

—Sí.

—Doncs fes-mos una demostració.

—No sé com.

—Dis-me per exemple què estic pensant.

—No t'agradarà que ho diga en públic.

—No em vingues amb excuses!

—Estàs pensant que si pogueres, t'agradaria estran-

gular-me.

Xanta es ficà molt roja i per uns moments es quedà sense paraules. Per fi, es reféu i digué:

—Això no és necessàriament una prova! Podries haver-ho deduït del meu to de veu o de l'expressió de la meua cara. Fes-mos una demostració convincent i no mos prengues més el pèl, xiqueta!

Shira recorregué amb mirada atenta les cares que tenia al seu voltant. De colp, alçà el braç, assenyalà en direcció a Jeilyn, i digué:

—Ella coneix una profecia antiga que prediu que una xiqueta com jo naixerà i salvarà la tribu d'una mort segura.

Totes les dones es quedaren de pedra. La més impressionada era la mateixa Jeilyn, qui, després d'uns instants de torbament, es posà en peu i digué en veu alta i clara:

—És cert. Possiblement algunes de vosaltres encara sabeu que Larisa, la besàvia de la meua besàvia, fou una dona amb una sensibilitat molt especial. Tant és aixina, que l'assemblea decidí enviar-la a la Montanya del Més Enllà per tal que passara allí sola un temps fins que rebera algun missatge de la Gran Mare. Després de tres llunes, el cor de Larisa finalment s'obrí i la Gran Mare deposità en ell les següents paraules: «D'ací a algunes generacions naixerà una xiqueta amb poders extraordinaris. Ella salvarà la tribu de l'aniqui-

lació total.» Quan Larisa tornà a la tribu, transmeté a l'assemblea el missatge de la Gran Mare. Es decidí no escriure aquella profecia, sinó mantindre-la en secret per tal d'evitar que cada xiqueta joveneta es creguera l'heroïna enviada per la Gran Mare. L'assemblea ordenà que el secret es passara de mare a filla i no es revelara fins que arribara el moment. Quan fa vint-i-tres anys esta assemblea decidí que precisament jo fóra una de les poques dones que no havien de tindre descendència, al principi em preocupí, perquè això significava que la cadena de transmissió de la profecia secreta s'acabaria amb mi. Però finalment comprenguí que si no calia que jo tinguera una filla, llavors necessàriament el temps anunciat havia d'estar pròxim. I efectivament, pocs anys després Shira nasqué i a mi em resultà evident que era ella l'enviada de la Gran Mare, la salvadora de la profecia. Per cert, jo opine que Shira mai ha presumit dels seus dots extraordinaris, sinó al contrari, mos n'ha estat amagant una bona part. Jo sempre l'he observada, però des de la distància, perquè volia evitar influir en la xiqueta i que es convertira en una creguda.

—Shira, des de quan coneixes la profecia?

—Des de fa uns minuts.

—Per què no havies llegit abans la ment de Jeilyn?

—Perquè ella sempre ha mantingut les distàncies. Jo no comprenia per què; pensava que jo li resultava

antipàtica, i per això mai he tingut interès en conèixer Jeilyn més a fons.

—Com funciona exactament la teua capacitat de llegir la ment?

—No ho sé molt bé. Tot influïx: les paraules, el to de veu, l'expressió de la cara, els gestos, les coses que cada persona fa o no fa... I també puc percebre intuïtivament els pensaments i sentiments d'una persona, si em concentre en ella.

—Pots llegir la ment d'algú en contra de la seua voluntat?

—No ho sé. Probablement no. Per a poder-ho fer, hauria de forçar la seua ment, i això segur que li faria mal, li trencaria alguna cosa per dins, i per això mai ho he intentat. També podria ser que fóra la meua ment la que es trencara si intentara fer eixa violència a algú. En tot cas, senzillament és una salvatjada tan gran que jo mai ho faria.

—M'entren calfreds, Shira: eres una criatura terriblement perillosa!

—No! Mai he fet mal a ningú. I mai en faré.

—Però podries! Podries matar-mos a totes, si volgueres.

—Per què hauria jo de voler fer això? En este moment, la meua por més gran és que m'expulseeu de la tribu!

De colp, Shira es quedà callada, es posà blanca i

pensà: «Ai! Se m'ha escapat. No hauria d'haver-ho dit. Ara els he donat la idea, si és que no la tenien ja.» Però es reféu i digué en veu alta:

—No tindria sentit. Una persona no pot viure sola molt de temps. Cada una de nosaltres necessita la comunitat.

—Però podries amenaçar-mos de fer-ho i obligar-mos a fer lo que tu volgueres. Podries fàcilment convertir-te en una tirana.

—Jo no sóc aixina!

—No ho sabem. Acabem de descobrir que no et coneixem. Quines altres habilitats tens?

—Puc fer punteria inclús amb els ulls tancats. Vei-eu aquell ram de plàtans?

Llavors Shira es tapà els ulls amb una corona de fulles, agarrà el seu arc i disparà sense dubtar. La fletxa tallà la branca per la seua part més estreta i el ram de plàtans caigué a terra. Les dones es quedaren amb la boca oberta. Shira es destapà els ulls. No mirà per a comprovar si havia encertat, perquè ho sabia perfectament. La seua cara no era d'alegria o d'orgull, sinó de tristor, perquè comprenia que estava cavant la seua pròpia tomba, però no sabia com evitar-ho.

—Com ho fas, Shira? També veus amb els ulls tancats?

—No. Simplement calcule primer i després ja no

necessite mirar. Igual que quan vosaltres camineu: primer feu una ullada al terra, i després ja podeu ficar el peu exactament on volíeu sense tornar a mirar.

—Quins aires de suficiència, Shira! És que no n'eres conscient?

—Perdó! —digué Shira, i es posà a plorar de desesperació.

—No es tracta de perdonar-te o no, Shira. La qüestió és que podries resultar extremadament perillosa per a la tribu i no podem córrer el risc de comprovar la teua bona voluntat. Has d'aprendre humilitat. Has de llevar-te eixos fums de superioritat. Les teues habilitats extraordinàries són un fet, però no et fan millor persona que qualsevol de nosaltres.

—Sí, ho sé.

—Silenci! Has d'aprendre a respectar les altres persones i a no interrompre quan algú parla. Has de madurar, Shira. Ho entens?

—Sí.

—La Gran Mare t'ha donat uns poders excepcionals. No dubtem que la profecia és certa i que tu eres l'elegida, Shira. Però has de comprendre que un gran poder comporta una gran responsabilitat. La teua actitud ha d'estar a l'altura dels teus poders per tal que no sigues un perill, sinó una ajuda per a la tribu. Et necessitarem prompte per a que mos salves, però abans d'això has d'adquirir madurea i saviesa.

Ho entens?

—Sí.

—Larisa fou l'última dona que la tribu envià a la Montanya del Més Enllà. Des d'aquella època no hem tornat a enviar ningú a eixa missió tan dura i perillosa. Sense dubte, ara ha arribat el moment que vages a consultar la Gran Mare per a que t'il·lumine i te done orientació en estos temps tan difícils que mos ha tocat viure.

Anna es desmaià. Shira caigué de genolls a terra, feta un mar de llàgrimes, sense dir ni una paraula. Es féu un silenci profund, llarg i terrible. Les dones estaven sense alé. Des de la distància, els micos i els hòmens udolaven, encara que no sabien exactament lo que passava. Després d'uns moments que paregueren una eternitat, Shira alçà el cap i, sense parar de plorar, preguntà amb una veueta tan trencada que feia llàstima:

—I quan podré tornar?

—Quan hages complit la teua missió.

—Com sabré quan l'he complida?

—Ho sabràs. En això consistix precisament la teua missió: en el fet que aprengues a tindre coneiximent i a fer-te càrrec de les situacions.

—Dóna'm alguna pista, Xanta, t'ho suplique!

—Notaràs que has madurat, que has après humilitat, saviesa i respecte. La Shira que se'n va és una

xiqueta rebel i rabiosa. La Shira que torne serà una dona responsable i sensata. La Shira que se'n va està plena d'exigències. La Shira que torne vindrà disposta a posar-se al servici de la comunitat.

—Ai, ai, ai! Com aprendré jo sola tot això? Quant de temps necessitaré? Moriré tota sola en aquella regió inhòspita! —gemecà Shira entre xanglots.

—Benvolguda Shira, eres l'elegida de la Gran Mare. Ella et guiarà i et protegirà, pots estar segura. Amb nosaltres has après amb una rapidesa absolutament increïble. Si no m'equivoque, la teua missió no durarà anys, com tu creus, sinó només mesos. Quan tornes, estaràs orgullosa de tu mateixa. I nosaltres de tu.

Shira estava en terra, assentada damunt dels seus peus, abraçant-se a ella mateixa, amb el cap acatxat, plorant desconsoladament. En vore-la tan desfeta i destruïda, la veu de Xanta havia anat fent-se cada vegada més suau i inclús dolça, però sense perdre mai un punt de cruel, ni tan sols al final.

—Una última cosa, Shira. Mentres estigues fora, està prohibida qualsevol connexió telepàtica amb la tribu. El sentit de la teua missió és que estigues sola i aïllada del contacte amb altres persones per tal que el teu cor s'òbriga a la veu de la Gran Mare.

Les dones s'alçaren i se n'anaren. Anna, que ja havia tornat en si, es dirigí cap a Shira i li posà la mà en el muscle tendrament. Shira s'alçà i tornà a casa

abraçada a sa mare.

L'endemà, Shira desdejunà ben fort. Omplí una motxilla de ferramentes, fruits secs i una carabassa seca plena d'aigua. Agarrà l'arc i les fletxes. S'agenollà davant de cada una de les dones i els demanà la seua benedicció. En últim lloc es despedí d'Anna, qui li digué:

—Filla, no tingues por. Jo estic tranquil·la. Sé que la Gran Mare t'acompanyarà a cada pas que faces, perquè ella t'ha destinat per a que complisques una missió, aixina que estic segura que tornaràs per a complir-la. Que la pau i l'esperit universal estiguen sempre amb tu.

—Gràcies, mare. Sempre et portaré dins del meu cor. Adéu.

Shira abraçà sa mare, després alçà la mà per a despedir-se de les dones que encara la miraven, a continuació es girà i mamprenqué el seu camí amb passos serens i decidits.

Els micos i els hòmens observaven l'escena des de la distància, dissimulant i fent com que no s'enteraven de res. Però notaven perfectament que aquell no era en absolut un dia qualsevol, i seguiren Shira amb la mirada fins que desaparegué entre la verdor de la selva.

Quan Shira s'endinsà en la selva i deixà de sentir les veus i sorolls de la seua tribu, la primera cosa que pensà, fou:

—Ara ja no tinc tota la tribu prop de mi i vigilant per si ve una fera. Serà millor que porte l'arc en la mà i una fletxa preparada per a disparar. I que estiga ben atenta.

Des d'aquell mateix moment i durant la resta del seu viatge, Shira sempre caminava tan sigil·losament com podia i estava molt alerta als sorolls, moviments i olors que percebia al seu voltant.

La segona cosa que pensà, fou:

—Com passaré la nit? Mai he dormit fora d'una casa. I mai he dormit sola... Ai, ai! Però no vull desesperar-me. Vull trobar solucions. Vejam. En terra no puc dormir, perquè qualsevol fera podria trobar-me fàcilment. En un arbre tampoc, perquè les panteres saben pujar als arbres. De fet, solen dormir en la branca d'un arbre. Mm... Ja sé! Buscaré una branca flexible que aguante el meu pes i poc més. D'eixa manera, si s'acosta una fera, la branca es trençarà o almenys es doblegarà i d'esta manera m'avisarà del perill. A més, puc posar rames de plantes punxoses en el començament de la branca on jo dorma, per a que servisquen de barrera que no deixe passar les feres.

Dormir en una branca prima en compte d'un llit

resultà molt més incòmode de lo que Shira havia suposat. Tenia por de caure i també dels perills de la selva, així que dormí amb un ull obert i un altre tancat, o siga, que no descansà molt bé. Després de passar d'esta manera algunes nits difícils, finalment Shira aprengué a dormir sense deixar d'estar atenta al perill de caure o de ser atacada. Descobrí que podia dormir amb estabilitat si es tombava damunt de la branca, de panxa, de forma que el braç i la cama drets penjaren per un costat de la branca i els esquerres per l'altre.

Shira tenia moltes ganes d'acabar la seua missió tan prompte com fóra possible, però sabia que la Montanya del Més Enllà estava molt llunt, i per tant córrer o afanyar-se massa eren males idees. Era millor dosificar les forces per a poder caminar molts dies seguits sense cansar-se. Caminava durant tot el dia a passos tranquils i relaxats, sense pressa però sense pausa. Només parava a menjar i a dormir.

Quan es trobava una fera, la matava immediatament, perquè això és lo que la tribu sempre havia fet, i no es plantejava si podria haver-hi alguna alternativa millor.

Prompte descobrí que se li cansaven els braços de portar l'arc i la fletxa en les mans tot el dia. Pensà:

—Millor duré sempre una pedra gran per l'aire al meu costat. D'esta manera practicaré la telecinèsia i tindrè lliures els braços.

Els primers dies es cansava molt de mantindre a tota hora una pedra enlairada amb la força de la ment. Però finalment s'acostumà i se sentí orgullosa de si mateixa perquè havia fet un progrés important. Després decidí que dos millor que una, per si l'atacaven dos feres alhora. Els primers dies li costà un esforç, però també s'habitua al pes mental de dos pedres. Llavors pensà:

—No crec que necessite ja més pedres per a la meua defensa. Però afegiré una tercera pedra per a entrenar-me i tindre cada vegada més força.

Cada dia afegia una pedra més i el seu poder augmentava. Shira encara no sospitava que, ben prompte, este poder nou li faria molta falta per a enfrontar-se a un terrible perill.

- - - - -

Després de dos mesos de viatge a través de la selva, sempre en direcció cap al sud, Shira arribà per fi a una serra. Allà llunt, la montanya més alta de totes era la Montanya del Més Enllà. Era tan alta que en ella no creixien els arbres. Shira mirà cap amunt i pensà:

—És la primera volta en la meua vida que mire cap amunt i veig una cosa que no siga el cel. Ara m'entere que la selva és tota plana. Calcule que encara em queden uns tres dies de pujar per la serra fins que arribe al peu de la Montanya del Més Enllà.

Amb l'altura creixent, la vegetació anava canviant i cada vegada era més difícil trobar aliment.

- - - - -

Per fi havia arribat el moment de la veritat: Shira estava al peu de la Montanya del Més Enllà. Allí s'acabava el bosc. Calculà que feia falta un dia per a anar des d'on estava fins al cim. Com que allí dalt no hi havia aigua ni aliment, els humans no podien passar més d'una nit allí, i l'endemà calia baixar de nou.

Es preguntà:

—Què passarà si amb una nit allí dalt no tinc prou per a complir la meua missió? En eixe cas, hauré de baixar, recuperar forces i tornar a pujar un altre dia. Uf!

- - - - -

Normalment, Shira sempre s'alçava quan començava a clarejar, però en aquella ocasió estava tan nerviosa que no podia dormir més, així que es posà en camí abans de l'alba. Com que ja no quedaven arbres que li taparen el cel, la llum de les estrelles li resultava suficient per a vore per on xafava.

A mig matí el sol ja estava alt i queia sense compassió sobre la pell de Shira, acostumada a viure sempre a l'ombra. La montanya estava tan empinada que sovint

no es podia caminar, sinó que calia escalar. A migdia Shira ja no podia més. Era molt àgil escalant arbres, però no estava acostumada a escalar parets de pedra durant hores. Les palmes de les mans i les plantes dels peus li coïen perquè les tenia plenes d'arrapades d'aquelles pedres afilades. Per efecte dels rajos del sol, la pell de tot el cos la tenia roja i li cremava. Sentia un mal de cap com si tinguera febra. Tots els músculs del cos li feien mal. Estava esgotada. Se sentia derrotada, però no li quedaven forces ni per a plorar. No tenia més remei que baixar. Els braços i les cames li tremolaven de pura cansera. Si els músculs li fallaven, cauria pel pendent i es mataria. Sabia perfectament que la seua vida estava en joc, i que era imprescindible arribar al bosc aquell mateix dia, abans que es fera de nit. Amb un esforç sobrehumà es passà tota la vesprada baixant pedra a pedra i pas a pas. Quan caigué la nit, Shira encara no havia arribat al bosc. Estava desesperada. Tremolava de por, esgotament i fred. Però per sort, la lluna li il·luminava el camí i conseguí arribar baix dels arbres a mitjanit. Allí es deixà caure damunt de la pinotxa i pensà:

—No em queden forces per a pujar a la branca d'un arbre. Si esta nit ve una fera per ací, em trobarà indefensa i em devorà, però què li hem de fer? Ja no puc més!

I s'adormí. Per sort, cap fera va passar per allí

aquella nit.

L'endemà, Shira es despertà quan el sol ja estava ben alt en el cel. Se sentia destrossada. Tenia febra. Tot el cos li feia mal. Decidí baixar de la serra i tornar a la selva a fi de recuperar-se. Com que estava tan dèbil, li costà una setmana desfer el camí que en pujar li havia costat només tres dies. Però finalment ho conseguí. Allí li costà una setmana més recuperar-se. Quan per fi tornà a trobar-se amb forces, pujà de nou a la serra. En arribar a la zona on els arbres s'acabaven, pensà:

—Està clar que no estic preparada per a escalar la Montanya del Més Enllà. Eixa montanya és un matapersones! Però no puc tornar a casa sense complir la meua missió. Aixina que no tinc més remei que quedar-me ací fins que siga capaç de pujar. Ara sé que el primer dia no he d'intentar arribar fins al cim. Necessitaré un mes o dos d'entrenament per a aconseguir-ho. De moment em cobriré tot el cos amb fang per a protegir la meua pell del sol. Faré només un parell d'horettes de pujada per les roques i tornaré.

Això féu. Amb el pas de les setmanes, la seua pell es posà morena a poc a poc, els seus músculs s'habituaeren al nou tipus d'exercici, les palmes de les mans i les plantes dels peus se li feren dures. En la

seua tribu, tant les dones com els hòmens duien el cap sempre rapat per tal d'evitar paràsits. Però Shira decidí deixar-se créixer el cabell per tal de tindre el cap protegit del sol. Es construí una cabanya dalt d'un arbre al peu de la Montanya del Més Enllà. Aprenqué a conéixer bé les plantes comestibles d'aquell bosc tan diferent de la selva que ella coneixia.

- - - - -

Per fi, després de dos mesos de dur entrenament, arribà el dia que Shira se sentí capaç de mamprendre la pujada fins al cim. Quan ja li quedava poc per a arribar a la seua meta, descobrí en el cel un pardal molt estrany que venia cap a ella. Quan ja estava més prop, Shira comprovà amb terror que no era un pardal, sinó un monstre espantós. Era una espècie de sargantana enorme amb ales. Però no, la seua pell no era verda, llisa i lluent com la de les sargantanes, sinó marró, seca i rugosa com una pedra. Era per tant més bé una espècie de dragó immens i alat. El monstre, que portava en les garres un porc, entrà en el seu cau sense notar la presència de la xiqueta. Shira, que estava a pocs metres de l'entrada del cau, decidí quedar-se allí ben amagada darrere d'unes roques i observar un poc més. Prompte arribà un altre monstre que duia en les garres un mico. Shira pensà:

—Mai he sentit parlar d'esta classe de monstres.

Quin nom els posaré? Com que em recorden als dracs, els anomenaré «dracs».

Huit dracs més arribaren al cau, cada un amb un mico en les garres. Shira pensà:

—Caram! Està clar que vénen de caçar. I que els micos són el seu aliment preferit. El seu territori de caça és la selva que està al sud de la serra, per això jo no els havia vist mai fins ara. Però un moment! Si canviaren de territori de caça i anaren a la selva que està al nord de la serra, podrien arribar fins als territoris de la meua tribu! I segur que els agradaria devorar humans! Estos dracs són el perill del qual parlava la profecia! Els he de matar per tal de protegir la meua tribu d'un perill mortal. Però com? Ja sé! Esperaré fins que es faça de nit. A eixa hora ja estaran tots els dracs en el cau. Llavors amb la ment menejaré totes les pedres que puga i les portaré a l'entrada del cau fins que quede taponada. Em quedaré tota la nit per ací per tal de vore si tenen una altra eixida. Això vol dir que hui tampoc podré arribar al cim, però no passa res, ja tornaré a intentar-ho d'ací a pocs dies. Ara és prioritari exterminar estos dracs que si no, em matarien. Si demà es fa de dia i veig que no poden eixir, sabré que he acabat amb ells.

Com que els dracs eren tan grans, l'entrada del seu cau també era enorme, i Shira hagué de menejar moltes pedres grans per a taponar-la ràpidament,

no fóra cas que els monstres es despertaren i fugiren abans que l'entrada estiguera tancada del tot. Però hi hagué sort. Els dracs segurament estaven dormint i no s'enteraren de res.

Quan el sol s'amagà, la temperatura baixà molt. Shira no s'ho esperava. Tenia tant de fred que no ho podia suportar. Buscà en la roca un entrant que li servira de cova. Allí almenys no li pegava el vent, però allò no era prou. La pobra no parava de tremolar. Llavors menejà pedres per a que taparen completament el seu amagatall. D'eixa forma conseguí aïllar-se de la temperatura exterior i pogué passar la nit.

- - - - -

L'endemà, els dracs descobriren que l'eixida del seu cau estava bloquejada i es ficaren terriblement furiosos. Amb els seus becs colpejaven les pedres que els impedien el pas, i amb les garres les apartaven. Tota la montanya tremolava espantosament. Shira estava aterrida, perquè el taponament de l'entrada començava a derruir-se. Finalment un bec conseguí travessar la paret de pedra. Prompte tot el cap estava fora. Traure la resta del cos li costà més, però després d'uns quants esforços i terratrèmols, el drac tragué tot el cos d'aquell cau que havia estat a punt de convertir-se en una trampa mortal. El monstre estava molt rabiós. Els seus ulls rojos buscaven el

culpable d'aquell bloqueig. I el trobaren. Quan Shira veié aquells ulls plens d'odi que la miraven fixament, sentí la por més horrible de la seua vida.

El drac es llançà directament cap a la xiqueta, dispost a destrossar-la en un segon amb les seues garres enormes. Shira estava paralizada de terror. El cos no li responia. Però per sort, la ment sí. Dos pedres grandíssimes, una a cada costat del drac, s'enlairaren a tota velocitat i esclafaren el cap del monstre, que morí instantàniament. El seu crani féu un soroll molt lleig quan esclatà. Al seu voltant, tot quedà esguitat de sang i trossos de cervell. També Shira estava tota esguitada d'aquella substància viscosa i fastigosa. Però no tingué temps de torcar-se. Un altre drac acabava d'eixir i volava directe cap a ella. Shira li esclafà el cap de la mateixa manera. Un darrere de l'altre, tots els dracs eixiren del cau, atacaren la xiqueta i moriren amb el cap rebentat.

Deu cervells, cada un gran com una casa, havien explotat a pocs metres de Shira, que estava coberta de dalt a baix d'aquella massa sangosa i repugnant. La pobra xiqueta tremolava de cap a peus. Com pogué, es torcà els ulls, el nas i la boca. Pensà:

—He matat deu dracs adults. He d'entrar en el cau per tal de comprovar si hi ha cries que no han eixit.

Amb la seua capacitat telecinèsica apartà algunes

pedres fins que deixà lliure l'entrada del cau. Entrà amb molta precaució. I, efectivament, com havia suposat, es trobà amb dos cries que acabaven d'eixir de l'ou i encara estaven en el niu. Eren uns bebés tendres que feien llàstima, però el seu cos ja era més gran que el d'un ós, i les seues garres ja podien resultar mortals per a Shira, si s'acostava. Amb llàgrimes en els ulls i un nuc en la gola, la xiqueta els matà de la mateixa manera que als pares.

—Quedaran ous en els nius? Per a vore-ho, primer hauré d'apartar els cadàvers de les cries. Però són massa grans per a mi. I tampoc vull arriscar-me a acostar-me i que em destrosse alguna cria que poguera quedar viva. Com els apartaré? Doncs amb telecinèsia, igual que he fet amb les pedres. Mm... no sé... Que jo sàpia, la telecinèsia sempre s'ha usat amb objectes com pedres o altres coses inanimades. No sé què passarà, però no em queda altra alternativa.

Aquelles cries ja estaven mortes, però els seus cossos encara estaven calents i palpitants. La sensació de tacte mental que Shira experimentà en manejar-los fou completament diferent de la que sentia quan manejava pedres. Però el cas és que els tragué dels nius. Amb precaució mirà dins dels nius i descobrí dos ous que no estaven acabats de covar.

—Puc percebre vida en ells. No sé si necessiten els pares per a continuar creixent i eixir de l'ou. Per més

seguretat, els he de matar també.

Amb gran dolor del seu cor, enlairà els ous, els féu eixir del cau i els deixà caure pel precipici. No volia vore ja més morts prop d'ella.

Ara que ja havia acabat la faena, es posà a tremolar incontrolablement i a plorar amargament.

—Acabe d'exterminar una espècie. Ho he fet amb la millor intenció, perquè considere que era necessari per a salvar la meua espècie d'una mort segura, però no em sent orgullosa, ni satisfeta. Em sent més bé com una assassina sanguinària.

- - - - -

Després d'un temps, l'al·livió de sentiments passà i Shira tornà en si.

—El sol està ja ben alt. És migdia. He d'afanyar-me a baixar. No passa res, ja tinc clar des d'ahir que hui tampoc serà el dia que arribe al cim. Però... oh, no! El camí per on pugí ahir ha desaparegut! Segurament algunes de les pedres que he mogut en la lluita han caigut damunt d'aquella espècie de pont de roca que conduïa fins ací i l'han arrancat. O potser els tremolors de terra l'han fet caure.

Shira explorà els voltants i comprovà que estava rodejada de parets verticals impossibles d'escalar. Els dracs s'havien buscat un cau pràcticament inaccessible per terra. L'únic accés que hi havia hagut, estava

ara destruït. No hi havia cap eixida. La situació era desesperada.

—Vejam. M'enviaren ací entre altres motius per a que contactara amb la Gran Mare. Doncs, com que no puc fer una altra cosa, ho intentaré ara.

Buscà un lloc on l'energia espiritual de la terra se sentira millor. S'assentà allí i es concentrà a fi de sintonitzar amb aquella energia subtil.

—Oh, Gran Mare! Ací em tens. He vingut a trobar-te. Em donares poders extraordinaris per a que salvara la meua tribu. Ho acabe de fer: he exterminat esta raça de monstres. Te demane perdó, perquè ara comprenc que també són fills teus. Si tu els creares, per algun motiu seria. He complit la meua missió, ja no faig falta a la tribu. Ara vols que jo pague per este crim amb la meua mort, veritat?

Llavors Shira sentí en el seu interior una veu suau, amorosa i potent que clarament no era la seua pròpia, perquè tenia una personalitat immensa. Era la Mare Naturalea, que li deia:

—No, filla meua. Posí els dracs ací per a que tu t'enfrontares amb ells. Ells ja han complit la seua missió. Però la teua no ha acabat encara. Vull que continues vivint. Busca dins de tu i trobaràs la solució.

Llavors Shira tornà a examinar amb més atenció el lloc on estava atrapada. Comprovà de nou que per

les parets verticals era impossible baixar. Buscà en el cau, per si trobava algun passadís que la poguera conduir fora d'aquella presó. Però no: no hi havia cap eixida. Començà a sentir pànic. Llavors pensà:

—Un moment! La Gran Mare no m'ha dit que busque la solució per ací fora. M'ha dit que la busque dins de mi. Eixa suggerència no pareix que tinga sentit, perquè el problema està fora de mi. Si vull sobreviure, he de baixar d'esta montanya abans que es faça de nit, perquè ja no em queda res per a beure ni per a menjar. Però ara l'única manera d'eixir d'ací és volant, com feien els monstres alats que acabe de matar. Vejam... Tancaré els ulls i meditaré... Espera! Estic levitant! Tota la vida he sabut levitar. Ho faig cada vegada que medite. Levitar és una manera de volar? Mm... Necessite pensar. La tribu sempre ha dit que la telecinèsia consistix a enlairar pedres o altres objectes inanimats. Però hui he comprovat que també puc enlairar cossos d'animals morts. I els ous estaven totalment vius! Ho he notat clarament. Mm... Levitar és enlairar-me a mi mateixa. Mai ho havia vist d'esta manera: la levitació i la telecinèsia són la mateixa cosa! Si amb la força de la ment puc manejar pedres que pesen moltíssim, teòricament també hauria de poder enlairar el meu cos i dur-lo a on jo vullga. Ara ho provaré!

Aplicar la força telecinèsica al seu propi cos li re-

sultava estranyíssim. Al principi no sabia com fer-ho. Però estava tan desesperada que no tenia més remei que intentar-ho i tornar-ho a intentar. Finalment conseguí alçar-se de terra un pam sense meditar, sinó amb els ulls ben oberts i l'atenció dirigida no cap endins, sinó cap al món exterior. Sentí vertigen, s'espantà, perdé el control i caigué a terra. Per sort, caure des de vint centímetres d'altura no fou cap problema. Després de tremolar uns moments, reuní coratge i ho intentà de nou. Tornà a alçar-se un pam, però esta vegada no caigué, sinó que baixà voluntàriament perquè estava esgotada.

—Com és possible que açò em canse tant, si sóc capaç de mantindre en l'aire tones de pedres durant tot el dia? Però la realitat és que no puc més. Em tombaré un moment, a vore si em recupere... Estic molt nerviosa, eixe és el problema. Ja sé què fer. Consultaré la Gran Mare. Ací és on m'he assentat abans. Oh, Mare Terra! Estàs ahí?

—Clar que sí, filla. Estic sempre al teu costat, dins de tu i fora de tu.

—Vaig per bon camí?

—Sí, filla. Continua practicant sense por.

Shira féu un bot d'alegria. De colp se sentia confiada i plena d'energia. Amb relativa facilitat conseguí alçar-se un pam, dos, tres, quatre... i baixà. Féu alguns botets d'alegria i pensà:

—Volar és més que simplement levitar. No és prou que m'alce un metre: m'he de separar del terra a qual-sevol altura. I m'he de desplaçar també avant i arrere, a l'esquerra i a la dreta.

Dit i fet: s'enlairà de nou, pujà un metre, dos, tres, avançà, retrocedí, anà a un costat i a l'altre. Baixà novament i botà d'emoció.

—Sí, sí, sí! Estic conseguint-ho!

Ara amb més confiança s'enlairà una vegada més i es desplaçà cent metres, fins al cau. Sense baixar a terra tornà a desplaçar-se un tram més llarg encara. I un altre. I un altre. A continuació provà a fer-ho més ràpidament. Cada vegada li resultava més fàcil i se sentia més segura. Des de ben xiqueta, sempre havia desitjat volar, i ara el seu somni s'havia convertit en realitat.

Continuà prou de temps provant i provant vols cada vegada més difícils i atrevits. De colp notà que el sol estava molt pròxim a l'horitzó. Havia arribat el moment de la veritat. Era ara o mai. Agarrà la motxilla, caminà fins a la vora de l'abisme i es parà un moment per a calmar el seu cor, que bategava fortíssim. Les puntes dels dits grossos dels peus no tocaven la roca, sinó l'aire per damunt d'una paret vertical de molts centenars de metres. El sol se n'anava, el temps s'acabava, no li quedava més remei que baixar volant. Apretà les dents, inspirà tot l'aire que li cabia

en els pulmons, féu un pas endavant i es quedà flotant en l'aire. Al principi no s'atrevia a mirar cap avall perquè el precipici que tenia baix dels peus era altíssim. Començà a descendir, al principi molt a espai, després a poc a poc més a pressa, però sempre amb màxima precaució. Ara ja s'atrevia a mirar en totes direccions, perquè no volia xocar amb res. Anava sempre a pocs metres de la paret, com si la proximitat de la terra ferma li donara suport i seguretat. La veritat és que almenys li donava un punt de referència a fi de no perdre's en la immensitat de l'espai obert de l'aire.

Quan per fi arribà al bosc, no s'ho podia creure. El sol ja s'havia amagat, però el cel encara estava blau, així que decidí anar al riu a llevar-se de la pell aquella crosta seca de sang i cervell de drac. Es llavà ben bé per tal que no li quedara ni una micoteta d'aquella substància repugnant. Begué amb ànsia l'aigua cristal·lina del riu. Des del dinar no havia begut i tenia moltíssima set. Menjà unes poques fruites i es gità a dormir en la seua cabanya, que aquella nit li paregué la casa més luxosa del món.

- - - - -

Quan l'endemà es despertà, pensà:

—Esta nit he tingut un somni increïble. Lluitava contra uns monstres horribles. I volava!

Però en seguida veié la seua motxilla, que encara

estava bruta amb la sang i el cervell dels dracs, i compregué que no havia sigut un somni.

Desdejunà bona cosa de fruites i fulles, perquè tenia molta gana. Begué a muntó d'aigua, perquè tenia la gola seca. Llavà a fons la motxilla, les ferramentes, l'arc i les fletxes. No estava segura si tornaria a ser capaç de volar, ara que la seua vida ja no estava en joc. Tímidament intentà enlairar-se només un poquet. Funcionà perfectament. Un somris de satisfacció se li dibuixà d'orella a orella en la cara. Llavors provà una cosa nova: féu un volantí en l'aire. Li eixí perfectament, i començà a riure a carcallades. No recordava haver sigut mai tan feliç.

Fins ara sempre havia volat mantenint el cos recte en posició vertical i amb els braços oberts cap als costats, en forma de T, perquè sentia que això li donava més estabilitat. Ara provà a volar de gaidó, tombada, cap per avall, fent tirabuixons, amb els braços estirats per davant del cap, amb les cames obertes, amb les cames doblegades davant del pit. Provà també a volar amb l'arc en les mans i fer punteria des de l'aire. Provà a volar en companyia de les pedres que solia enlairar i féu tota classe de balls i piruetes amb elles. Quan per fi parà perquè tenia molta fam, pensà:

—Uau! Açò és tan divertit que podria passar-me la resta de la vida sense fer cap altra cosa més que volar i jugar en l'aire. Però he de recordar que tinc

una missió que he de complir. Ja és migdia, però si puge volant, tinc temps de sobra per a arribar dalt i baixar hui mateix abans de la posta de sol. De fet, ni tan sols em farà falta la motxilla. La deixaré en la cabanya per a que no em moleste a l'hora de volar.

No escalà per l'arbre, sinó que des de l'aire guardà la motxilla en la cabanya. Immediatament començà a volar montanya amunt. Quina diferència amb el dia anterior! Ara pujava rapidíssima i sense esforç. En compte d'estar pendent d'on posava cada peu i cada mà, mirava al seu voltant i disfrutava del paisatge. Prompte arribà al cim de la Montanya del Més Enllà. El dia anterior havia estat molt prop d'allí, però no havia conseguit arribar fins a dalt del tot. Ara sí. Es posà suaument damunt de la pedra més alta de totes. Es quedà amb la boca oberta. Estava en el punt més alt, i des d'aquella posició podia vore-ho tot al seu voltant. La serra anava més o menys recta des de l'est a l'oest. Al sud, la selva s'estenia per una superfície plana que pareixia infinita perquè es perdia en l'horitzó. Al nord, la selva també es veia des de dalt prou plana i igualment es perdia en l'horitzó. Alguns núvols blancs i uns pocs pardals creuaven el cel blau. De colp, uns núvols grisos arribaren prop del sol i, llavors, Shira pogué vore un Arc de Sant Martí complet i perfecte que eixia de la selva, creuava el cel i tornava a la selva. La xiqueta es quedà extasiada

davant de tanta bellesa. Obrí els braços i exclamà:

—Oh, Gran Mare, que bonic és el món! Gràcies, gràcies, mil gràcies! Açò és el paraís! Com és que no ho havia entés abans?

Féu un bot i es deixà caure per l'aire durant un temps. Quan ja anava massa ràpida, prengué el control del seu vol i recorregué la Montanya del Més Enllà, que en aquella zona era l'única sense vegetació. A continuació recorregué part de la serra, que sí que estava coberta de bosc. Trobà una cascada i volà cap a ella, amb la intenció de dutxar-s'hi. Afortunadament, abans de fer-ho pensà que l'aigua podria tindre molta força i arrastrar-la cap avall; en lloc d'això, pujà al començament de la cascada, es clavà dins del riu i deixà que el corrent la portara fins a la cascada. Es deixà caure juntament amb l'aigua durant un temps, però abans de tocar terra alçà el vol de nou. Finalment el sol es pongué i Shira tornà volant ràpidament a la seua cabanya. Sopà i es gità.

- - - - -

Suposadament, ja havia acabat la seua missió allí, però Shira encara no tenia intenció de tornar a la tribu. Dedicà unes setmanes a seguir experimentant i aprenent tècniques de vol. Comprovà que era capaç de volar a grans velocitats, però no li valia la pena, perquè a partir de certa velocitat, l'aire la molestava

massa i no podia mantindre els ulls oberts. A més, el vent aparent creat per la pròpia velocitat li donava molt de fred. Descobrí quina era la postura ideal per a anar a la màxima velocitat: amb el cos recte volant en posició horitzontal, les cames estirades i juntes, els braços apegats als costats del cos, el cap recte mirant cap avall i la coroneta mirant en la direcció del vol. Al principi no li agradava gens la idea de no poder mirar en la direcció cap a on volava, perquè tenia por d'entropessar amb algun obstacle, però prompte comprengué que el vol a gran velocitat l'havia de fer a prou distància de montanyes i arbres. Els pardals no volaven a esta altitud, i per tant era impossible xocar amb res. Si mirava cap avall, voria acostar-se una montanya amb temps suficient abans d'entropessar amb ella. El cabell, que ja li arribava pel coll, li protegia bé el cap de la sensació de fred provocada per la velocitat, però els muscles se li gelaven massa. Inventà una espècie d'armadura de corfa d'arbre per a que li cobrira els muscles durant el vol a gran velocitat. Se la nugava al pit per baix de les axil·les.

Volar tan a pressa no era agradable ni divertit, però era la millor manera de recórrer grans distàncies en poc de temps. Tenia molta curiositat i es dedicà a explorar la contornada a fons. En les seues excursions arribava tan llunt com podia, però sempre tornava a la seua cabanya en el mateix dia per a dormir-hi.

Quan ja havia recorregut tota la contornada, començà a fer viatges de més d'un dia, perquè volia conèixer món i saber què hi ha més enllà de l'horitzó. Per a no perdre's, quan feia un viatge es desplaçava sempre en una direcció única, per exemple sempre cap al sud, i després tornava a la seua cabanya que li servia de base i de punt de partida. Després feia un altre viatge cap al sud-est, després cap al sud-oest, i aixina en cada direcció.

Descobrí boscos bonics i agradables. El problema era que de nit feia massa fred i no es podia dormir allí.

Descobrí montanyes encara més altes que la Montanya del Més Enllà, que eren blanques i estaven tan gelades que estar allí resultava insuportable.

Descobrí un llac immens que era tan gran que es perdia en l'horitzó i no es veia el final. En vore'l, exclamà:

—Mare meua! Que gran! Quin nom posaré a esta classe de llac gegant? Ja sé: «mare-meua». No; és massa llarg. De nom li posaré «mar».

Descobrí una espècie de mar d'arena seca on de dia feia moltíssima calor i de nit moltíssim fred. Aquell lloc no estava habitat per cap planta ni animal; havia sigut abandonat per tota forma de vida. Per tant Shira l'anomenà «desert», que significa «abandonat, deshabitat».

Descobrí una superfície plana, immensa com el mar o com la selva, on no hi havia quasi arbres, sinó bàsicament només herba. Pocs animals vivien allí, perquè era molt difícil trobar-hi aliment.

Finalment tragué la conclusió que la selva equatorial era l'únic lloc adequat per a la vida humana, i d'improvís se sentí cansada de córrer món. Ja n'havia vist prou; ara de colp trobava molt a faltar sa mare i la seua tribu.

Tornà a la seua base al peu de la Montanya del Més Enllà. Pujà al cim i consultà la Gran Mare. Li preguntà si ja podia tornar a casa. La Mare Terra li contestà que sí.

Baixà a la cabanya decidida a dormir en ella per última vegada. Sentia una molèstia estranya en el ventre, però pensà que serien els nervis i es gità.

L'endemà quan es despertà, cridà espantada:

—Ai! Què és açò? Tinc sang en les cames! On estic ferida? Qui m'ha atacat?

No trobà cap ferida en el seu cos. La cabanya estava ben tancada. Ningú havia entrat. Comprovà que la sang li eixia de l'entrecreix.

—Ah! Ara entenc. Acabe de tindre la meua primera regla. Hauria d'haver-ho supost. Ja fa temps que havia notat que em creixien cada vegada més pèls

en l'entrecuix, però no li havia donat importància, no havia comprés lo que això significa, perquè estava massa ocupada, primer escalant la Montanya del Més Enllà, i després volant d'ací cap allà. Uf! A partir d'ara ja puc tindre fills. He deixat de ser una xiqueta. Ara sóc una dona. Potser és un senyal més de la Gran Mare que em vol confirmar que ha arribat l'hora de tornar a la meua tribu.

Es llavà en el riu la sang, desdejunà ben fort, es rapà el cap i mamprenqué el camí de retorn. A peu.

- - - - -

El seu viatge de retorn durà dos mesos, igual que el d'anada. Caminava tot el dia sense pressa, però sense pausa. Portava per l'aire al seu costat un muntó de pedres grans, per tal d'entrenar-se. Cada dia afeigia una pedra més. Caminava sempre sigil·losament i alerta a tot lo que l'envoltava. Quan es feia de nit, es gitava en la branca d'un arbre, panxa cap avall, amb els braços i les cames penjant a un costat i l'altre de la branca.

L'única cosa que havia canviat en la seua rutina de viatge en comparació amb el viatge d'anada era que cada dia dedicava un temps a jugar. Jugava a volar arran de terra, o entre les branques dels arbres, o per damunt dels arbres al voltant dels pardals. Li feia molta gràcia observar la reacció d'espant dels pardals,

que no podien escapar d'ella perquè ella volava més ràpidament que ningú. Quan els pardals per fi comprenien que la humana no tenia intenció de menjar-se'ls, la ignoraven i continuaven la seua vida amb normalitat; però alguns li seguien el joc i revoltejaven un poc amb ella.

A vegades li agradava eixir volant disparada en vertical cap amunt, fins a arribar tan alt que el fred resultava insuportable. Llavors es deixava caure en caiguda lliure fins poc abans d'arribar a terra. Allí reprenia el vol, frenava i aterrava suaument tombant-se en alguna branca, amb un somrís de satisfacció en els seus llavis. La vida era senzillament meravellosa.

Un dia es trobà amb una pantera. Se sorprengué en comprovar que no li tenia por. Després d'haver-se enfrontat ella sola contra deu dracs enormes, una simple pantera no li pareixia res de l'altre món. També se sorprengué en sentir que no desitjava matar la fera, sinó que li feia llàstima. La fera no notava res de tot açò. Segurament pensava que aquella humana jove seria un bon sopar per a ella i les seues cries; el cas és que la fera féu un bot i es llançà directament cap a la gola de la seua presa. Shira agarrà la pantera tranquil·lament amb el poder de la seua ment i la llançà contra un arbre amb la força necessària per a escarmentar-la bé, però sense trencar-li cap os. El truc funcionà perfectament. La pantera fugí d'allí a la

màxima velocitat que li permetia el seu cos adolorit.

- - - - -

Quan Shira per fi arribà a la seua aldea, la trobà deserta.

—Com és possible? Serà que han mort tots? Serà que hi havia un altre perill del qual jo els hauria d'haver salvat? Clar! Això és lo que la Gran Mare volia dir! Però ara resulta que he fet tard perquè m'he entretingut massa viatjant i jugant. Ai, ai, ai!... Però no, un moment... Clar, ja ho entenc! Lo que passa és que s'han mudat! La tribu és nòmada. Com puc haver-ho oblidat? Canvien de territori de tant en tant. Només he de seguir el camí que du a la següent aldea i els trobaré. Uf, quin alleujament i quina alegria!

Efectivament, la tribu s'havia traslladat al territori del costat. Tres dies després, Shira els trobà per fi.

Però llavors, de colp compregué que no podia arribar a l'aldea sense més ni més, i au. Pensà:

—Ha passat molt de temps. Jo he canviat a muntó. Elles potser també. O potser no gens. En tot cas, no és prudent entrar simplement com si no haguera passat res i dir: «Hola, ja estic aquí!» En part m'enviaren a complir una missió. Però també en part em castigaren a una espècie de desterro. M'acusaven de ser insolent, rebel, creguda, perillosa. No sé com em rebran. I lo que és pitjor, no sé com comportar-me. Fa

tant de temps que visc sola que ja no sé si recorde les normes de la vida en societat. Serà millor que les observe des de fora i em pense bé la meua estratègia d'aproximació.

- - - - -

Durant els següents dies que Shira es passà amagada vigilant la tribu, cada vegada que veia sa mare notava una punxada en el cor, perquè la trobava moltíssim a faltar, però no podia anar a abraçar-la i dir-li que ja havia arribat. Era una estranya desgràcia vore Anna tan prop i, no obstant, fora del seu abast.

Quant a la resta de la tribu, Shira se sentia com una fera que aguaita la seua presa esperant el moment adequat per tal de sorprendre-la. Estava sempre pendent que el vent bufara d'allà cap ací, i mai al revés, per tal que ningú, especialment els micos domèstics, la poguera oloar. Estava sempre pendent de ser sigil·losa i de no ser descoberta. Se sentia una espècie de traïdora i no estava orgullosa de si mateixa. Què pensarien si la descobriren? Uf!

La primera cosa que li cridà l'atenció era que res pareixia haver canviat en la vida de la tribu, encara que vivien en una aldea nova. La segona cosa que atragué el seu interès foren els hòmens. Mai s'havia fixat en ells. Ara els observava amb els ulls d'una exploradora, d'una persona que ve de fora i veu la

situació des de fora. I estava meravellada. Cantaven! La música que feien amb les seues veus era deliciosa, celestial. No hi havia res en el món que fora tan bo com escoltar aquelles melodies encisadores. Shira es passava hores i hores escoltant-los embovada i pensava:

—Donaria qualsevol cosa a canvi de poder cantar com ells! Inclús volar em pareix no res al costat d'esta música fascinant.

Els hòmens també ballaven, però Shira no entenia els seus moviments, no comprenia quin atractiu li trobaven ells a menejar-se aixina.

Hi havia un jove en particular, Landon, que cantava com els àngels. Era molt estimat pels altres hòmens perquè, a més de tindre una veu preciosa i cantar amb tant de sentiment, componia melodies noves que entusiasraven tot lo món. Les seues composicions emocionaven Shira profundament, la feien vibrar en cos i ànima amb una intensitat que ella mai havia experimentat abans.

Shira notà que Landon tenia una cosa en comú amb ella: era sociable i afectuós, però també li agradava molt estar sol. Sovint s'endinsava en la selva buscant la soledat. Després d'una setmana d'observar-lo sense ser vista, decidí aproximar-se a ell en una de les seues excursions en solitari. No volia espantar-lo, així que es posà prop d'ell, davant d'ell, però fora del

seu camp de visió. Digué «Hola, Landon!» amb un to amistós i de normalitat, i en seguida deixà que ell la descobrira.

—Ama Shira! —exclamà ell amb ulls oberts com plats—. Has tornat! Com has crescut! Estàs molt canviada! Quan has vingut?

—Caram, quantes frases seguides! No diuen que els hòmens no parlen?

—Això diuen les dones. Però no és que no parlem. És que elles no es dignen a prestar-mos atenció.

—Però tu a mi sí que em coneixes.

—Clar. Tots els hòmens coneixem les nostres ames.

—O siga, que sí que parleu com un ser humà.

—Clar.

—Tu ho veus tot clar.

—No tot. Per exemple, no sé què fas ací parlant amb mi. Em fas por.

—No tingues por de mi. No vaig a fer-te mal.

—Les dones mai parlen amb els hòmens si no és per a donar-mos òrdens. I mai mos escolten si no és per a sentir la nostra resposta a la seua pregunta. No els agrada que parlem molt. Preferixen que els contestem amb monosíl·labs, si és possible. Però tu estàs ací, interessant-te per mi. No ho entenc.

—Tinc curiositat.

—Curiositat per un home? Si som més vils que les bèsties!

—Cantes molt bé...

—Crec que eres l'única dona que sent les nostres cançons.

—Potser. He de confessar que abans jo tampoc vos escoltava. Percebia que féieu sorolls, però no hi prestava atenció.

—I ara sí?

—Sí.

—Per què eixe canvi?

—Perquè he estat molt de temps fora. He canviat.

—I t'agrada la nostra música?

—Moltíssim. I la teua especialment.

—És la primera volta que una dona em diu una cosa bonica.

—Ho lamente molt.

—Què lamentes?

—Que sempre vos hajam considerat inferiors i vos hajam ignorat de manera tan completa.

—Sí. Com si no existírem.

—Sí.

Es féu un silenci.

—Disculpa, ama. És que no sé conversar amb dones.

—Els hòmens converseu entre vosaltres?

—Clar!

—Molt?

—Supose que més o menys tant com les dones entre vosaltres.

—No m'ho puc creure!

—No t'ho estic demostrant?

—La veritat és que sí...

—Em fas por, ama.

—Per què?

—Una dona mai conversa amb un home. Què significa açò? Per què ho fas? I si algú mos descobrix? Potser està prohibit i em castigaran!

—Landon: ningú sap que estic ací. I no vull que li ho digues a ningú.

—Cada vegada em fas més por.

Pareixia que Landon estiguera a punt de pegar a fugir. Shira estirà lentament la mà i l'agarrà de la monyica. Fermament, però amb dolçor. Ell es posà a tremolar.

—Landon, tranquil!

—Em fas cada vegada més por.

—Això ja ho has dit. T'estàs repetint.

—Em té igual repetir-me. Ho dic perquè és veritat.

—Ja.

—Per què m'has agarrat? Una dona mai toca un home!

—Perquè no vull que fuigues.

—Se'm nota molt?

—Que vols fugir? Sí.

—Ai, ai...

—Landon, per favor, no tingues por. Vull parlar amb tu. Vull que m'escoltes. Vull explicar-te.

—Ai, ai! Açò no pot estar passant! I per què a mi?

—Landon, assenta't!

—Ara ja parles com una dona normal. Si em soltares, em sentiria més còmode.

—Però no et soltaré. De moment.

—Per què no?

—Primer vull estar segura que no fugiràs.

—M'estàs posant molt nerviós.

—Tranquil·litza't, per favor.

—Com? Fent coses que ningú fa mai?

—Vols que passegem?

—No!

Shira perdé la paciència. Amb més agilitat que una pantera, es posà dreta d'un bot, agarrà Landon de les axil·les i eixí disparada volant cap amunt, portant Landon amb ella com si no pesara gens. Ell cridava com si l'estigueren torturant. Ella ràpidament el portà a la copa de la palmera més alta i el col·locà allí tombat panxa amunt; es llançà damunt d'ell per a immobilitzar-lo i amb una mà li tapà la boca per a què no cridara. En els ulls de Landon es veia una expressió de terror molt gran: tremolava de cap a peus com si estigueren a punt de matar-lo.

—Et mantindràs callat si et solte la boca?

Ell assentí aterrit. Ella el soltà. Ell es posà a plorar com un xiquet menut. Ella no sabia ja què més fer per a tranquil·litzar-lo; decidí usar un mètode que recordava que sa mare usava amb ella quan era una xiqueta menuda i plorava perquè, per exemple, havia caigut i s'havia fet mal: començà a acariciar-li el cap mentre deia unes paraules rítmiques que servien per a adormir els bebés:

—Nono, xiquet... Nono, xiquet...

Ell es quedà tan sorprés que per un moment deixà de tremolar i de plorar. Feia cara com si estiguera afonant-se dins d'un pou negre i fondo.

—Què et passa, Landon?

—Això que estàs fent em remou dins del cor sentiments que no recordava que tenia. Em fa sentir com quan era un bebé en braços de ma mare. Però no sé si era realment aixina, perquè no puc recordar-ho clarament.

Shira veié en els ulls de Landon que estava a punt de caure en un precipici de tristor infinita, un abisme sense fons del qual no hi ha eixida. S'alarmà i li digué en seguida:

—Ara faré un poc com si fóra ta mare. Vine. Tomba't damunt de mi. Posa el teu cap en el meu pit, damunt del cor.

Ell obeí. En recolzar el cap, sospirà profundament.

S'enroscà com fan alguns animals quan dormen: pujà els genolls fins als múscles i s'abraçà les cames. Tornà a sospirar profundament. Es relaxà. Sospirà de nou i el seu cos es relaxà completament. Llavors començà a plorar silenciosament. Ella podia percebre que esta pena li brollava de molt endins, del centre de l'ànima. Es tractava òbviament d'un trauma profundíssim que provenia de quan havia sigut un bebé. Ell plorava i plorava en silenci. Les llàgrimes li corrien com un riu per la galta i després continuaven redolant pel pit i per un múscle de Shira. Ella anava comprenent a poc a poc, des de la intuïció i l'empatia, que estava aflorant una pena molt antiga: la desesperació i el desconsol d'un bebé que quan tenia un any o dos fou abandonat per sa mare de colp i per a sempre. Una pena que el pas dels anys havia tapat, però no curat.

Durant hores Landon plorà i plorà. Shira l'abraçava tendrament. Ara comprenia que eixe trauma terrible no era específic d'este home que tenia al damunt, sinó que era un dany col·lectiu que havien patit els xiquets, generació darrere de generació, des de feia mils d'anys. Milions i milions d'ànimes humanes destrossades per l'abandó de les seues mares! Estava clar que els hòmens acollien afectuosament els xiquets que acabaven de ser deslletats i abandonats per les seues mares. Estava clar que els cuidaven i educaven bé. Però ara Shira comprenia per què tots els hòmens

necessitaven dormir junts i abraçats, per què necessitaven tan desesperadament inclús els abraços i les atencions dels micos: el motiu era que, colgada en el racó més amagat dels seus pits, els hòmens tenien una carència horrible, una falta d'amor que funcionava com un pou sense fons que buidava els seus cors de confiança i d'alegria. Ara ella comprenia que aquell costum ancestral d'abandonar els xiquets era un crim espantós contra la humanitat, perquè generava en els pobres xiquets innocents un patiment infinit i sense consol. Llavors ella també començà a plorar, no només per Landon, sinó també per tots aquells milions de xiquets que havien sigut víctimes d'un maltracte tan cruel. D'altra banda, Shira sabia que les dones no ho feien per crueltat, sinó per tradició i perquè pensaven que era lo correcte.

Es passaren hores plorant. Finalment s'adormiren, perquè reviure aquelles emocions tan dures resultava esgotador.

- - - - -

Quan Landon es despertà, canvià de postura. El seu moviment despertà Shira. Ell, que no volia esclafar-la ja més, baixà de damunt d'ella i es tombà al seu costat. Amb un colze es recolzà en el llit de fulles per a poder alçar el cap un poc. L'altre braç el posà damunt del pit d'ella per tal de poder acostar-se a la

seua cara i mirar-la de prop. Ningú dels dos ho havia notat encara, però esta experiència de compartir sentiments tan profunds els havia unit íntimament. Ara ell tocava Shira amb la mateixa confiança i familiaritat amb la qual tocava el seu propi cos; a Shira li passava lo mateix amb ell. Landon, amb expressió de torbament i sorpresa, la mirà directament als ulls i li preguntà:

—Què eres? Una mare, una pantera, una bruixa, o una al·lucinació?

—Una bruixa? Què significa eixa paraula? No l'havia sentida mai en la meua vida.

—Les dones useu paraules que els hòmens no entenem. Són sobretot les que apreneu en l'escola. Però els hòmens també tenim les nostres paraules que no hem après de vosaltres.

—Ah sí? I qui vos les ha ensenyat?

—Nosaltres mateixos. Quan es fa de nit, nos gitem, però encara no tenim son i abans de dormir xarrem durant hores. Nos contem moltes coses, per exemple la història de la humanitat des de l'època terrícola.

—Llavors sabeu història? Sabeu tot això sense escriptures i sense haver anat a l'escola?

—Ja te dic que les nostres nits són la nostra escola. També nos contem moltes altres històries.

—Com que altres històries? No t'entenc. Què vols

dir?

—Mos contem contes i llegendes.

—I això què és?

—Els contes són històries inventades que sabem que no poden haver passat mai.

—I llavors per què parleu de favades impossibles?

—Perquè són boniques i mos emocionen. A vegades també mos ensenyen.

—Què vos ensenyen? Bogeries i mentires?

—No! Actituds i sentiments.

—Oh! Que estranys sou els hòmens! Sou tan diferents! Veig que viviu en un altre món, encara que físicament esteu a pocs metres de nosaltres. I què són les llegendes?

—Llegendes són històries molt antigues que no sabem si són verdaderes o no.

—Com per exemple?

—Per exemple diuen que els terrícoles podien volar. Però també diuen que no tenien ales, sinó que el seu cos era igual al nostre. Aixina és que no ho entenem.

—Ja. I què són les bruixes? Una llegenda també?

—Jo fins ara sempre havia pensat que eren imaginàries.

—Aha. I què és una bruixa, segons vosaltres? Una dona que rapta hòmens i els devora?

—No. Una dona que té màgia.

—Màgia? Què és màgia?

—Ama Shira, no saps res de res...

—No et burles de mi, Landon. Les dones sabem altres coses. I no em digues «ama».

—Per què? Aixina és com hem de parlar sempre amb les dones.

—Jo ja no pense que les dones tingam dret a considerar-mos ames vostres. Som iguals.

—No som iguals. El nostre entrecuix no és com el vostre. Nosaltres no parim fills. Ni els abandonem. Nosaltres no sabem llegir, ni levitar, ni lluitar, ni enlairar pedres. Vosaltres no canteu, ni balleu, ni sabeu de màgia, ni de llegendes.

—En el fons de l'ànima som idèntics. Els nostres cossos tenen les diferències normals que hi ha entre mascles i femelles. Les diferències en lo que sabem o desconeixem es deuen al fet que hem sigut educats de manera diferent.

—Crec que entenc lo que vols dir. Abans de conèixer-te, millor dit, abans que em raptares fa unes hores, jo mai hauria cregut que som iguals en el cor. Però ara que ho dius, crec que tens raó.

—M'alegre que penses aixina.

—No és un pensament. És més bé una intuïció.

—Sí. A mi em passa lo mateix. M'expliques ja què és la màgia?

—Sí, ama Shira.

—Que no em digues «ama»!

—No, ama Shira —contestà ell ràpidament, sense ser conscient de lo que estava dient. De colp comprengué la seua contradicció i féu una cara tan graciosa que Shira esclatà en rialles. Landon també rigué molt. Finalment continuà:

—D'acord, Shira. Shira de la meua ànima.

—Molt bé, bonico. Vols dir-me d'una vegada què és la màgia?

—La màgia és la capacitat que suposadament tenen algunes persones de fer coses impossibles, com per exemple volar.

—O de fer aparéixer en l'aire una tona de pedres, com eixes? —preguntà Shira, al mateix temps que assenyalava una muntonada de pedres que acabava d'enlairar i posar al seu costat per damunt de la copa de l'arbre on estaven.

—Oooh! —exclamà ell, sense poder evitar una tremolor que li sacsà tot el cos—. Llavors la màgia existix de veritat! I tu eres una bruixa autèntica!

—Doncs mira que bé! —comentà ella amb un somris de pilleta satisfeta—. Resulta que sóc una bruixa i no ho sabia.

Shira col·locà les pedres en l'aire de manera que tingueren la forma d'una casa. Landon es quedà amb la boca oberta. Ella féu que les pedres tornaren a terra. A continuació el mirà i li digué somrient:

—Fas una cara molt divertida, com si estigueres

sorprés i atabalat.

—No et burles de mi! Clar que estic impressionat!
Com ho fas?

—No sé si sabré explicar-t'ho. Dóna'm temps i un altre dia ho intentaré, d'acord?

—D'acord... Mira! Està fent-se de nit. Hem estat tot el dia junts.

—Oh, és veritat! Les hores m'han passat volant.

—A mi també. Però serà millor que torne a casa. Si no, els altres hòmens es preocuparan.

—Landon, espera un moment.

—Clar que espere. Tot el temps que vullgues. Si tu no m'abaixes d'ací, jo sol no podré mai.

—Ha, ha, ha! Ara en seguida t'abaixe. Però abans vull demanar-te un favor.

—Qualsevol cosa que tu em demanes, Shira, la faré, si puc. Mira! Veus? No t'he dit «ama»!

—Molt bé, bonico. Escolta. Saps que m'expulsaren de la tribu?

—Sí.

—L'excusa era que jo havia de complir una missió. Em digueren que quan la complira, podria tornar.

—I ja l'has complida, veritat?

—Sí.

—Llavors per què no tornes a l'aldea?

—Fa uns dies que arribí, però vull observar-ho tot abans de fer el pas. Sé que no agrada a les dones. En

part és perquè em tenen por.

—No m'estranya!

—Ja... El cas és que vull pensar-me bé lo que faré i lo que diré per a que esta vegada no em rebutgen. Necessite uns pocs dies més. Mentrestant, és necessari que la meua presència es mantinga en secret. Sabràs guardar-me el secret?

—Clar que sí. Pots estar ben tranquil·la. Les dones no parlen pràcticament mai amb nosaltres. No dir-los res serà extremadament fàcil.

—I els hòmens?

—Estan acostumats a les meues excursions en solitari. No preguntaran i, en tot cas, si algú preguntara, jo no els contaré res.

—No mos ha vist ningú, veritat?

—Mai he vist una dona que mostrara les seues pors a un home.

—Crec que mai has vist una dona.

—Tens raó. I tu mai has vist un home.

—Tens raó. Baixem.

—Shira, espera un moment!

—Caram! Ara eres tu qui no vol baixar?

—Sí que vull baixar. Però no és això. Vull tornar-te a vore. Quan mos trobarem de nou?

—No et preocupes. Jo també tinc moltes ganes d'estar amb tu. Tenim tantes coses a contar-mos! Tu fes vida normal. Prompte, quan faces una de les teues

excursions en solitari, et raptaré de nou. D'acord, amor meu?

Aquelles dos últimes paraules afectuoses i maternals crearen un nuc en la gola de Landon que no li permeté contestar. Però assentí amb el cap. Shira el mirà amb un somris de pilleta, pegà un bot i baixà volant ella sola. A ell el deixà dalt de la palmera. Des d'ahí Landon aguaità cap a baix i la mirà amb cara d'alarma. Ella es rigué i l'abaixà amb telecinèsia. Ell no cridà, però quan arribà a terra, les cames li tremolaven tant que no es mantenia dret. Ella l'abraçà i el besà.

—Adéu, Landon, bonico. Bona nit. Fins molt prompte.

Ell, que encara estava tan torbat que seguia sense ser capaç de dir ni una paraula, féu un gest de despedida amb la mà i se n'anà lentament, entropessant de tant en tant amb alguna branca. Shira, abans de perdre'l de vista del tot, ja l'estava trobant a faltar desesperadament.

- - - - -

Dos dies després, Landon eixí d'excursió. Quan estava ja prou apartat de l'aldea, Shira aparegué d'un bot i es llançà als seus braços. Sense soltar-lo, es posà a volar. Estava tan contenta que no pogué evitar fer alguns volantins en l'aire abans d'aterrar damunt de la copa d'un arbre.

—Uau! —exclamà Landon—. Quin llit de fulles tan còmode! I una barana per a que no caiguem! Açò ho has fet tu, veritat?

—No. Ho féu una bruixa que vivia per ací fa uns huitanta anys, i jo ho he descobert este matí.

—Ha, ha, ha! Però no deies despús-ahir que no sabies res de bruixes?

—Si em fas una pregunta fava, t'he de contestar amb una broma, no creus?

—Ha, ha, ha! Eres la primera dona que em fa riure.

—Segur que no. Segur que ta mare et feia riure quan eres bebé. El mal és que ja no ho pots recordar.

Es passaren tot el dia abraçant-se o acariciant-se o almenys tocant-se. Ella feia mesos que necessitava contacte humà. Ell feia quasi tota la vida que trobava a faltar les carícies d'una dona. Ella volia saber-ho tot sobre música. Volia que Landon li contara tots els contes i llegendes que recordara. Ell volia saber-ho tot sobre les escriptures i la història, sobre telecinèsia i levitació. Ella volia que Landon l'ensenyara a ballar, perquè suposava que devia ser molt divertit, per les cares que posaven els hòmens quan feien aquells moviments tan ridículs.

- - - - -

Dos dies després es tornaren a trobar. Després d'un abraç fort i llarg, Shira digué:

—Landon, estic preocupada. Crec que estic malalta.

—Jo et veig molt sana. Què et passa?

—És que ara estic amb tu. Quan estic amb tu, em sent molt feliç i plena d'energia. Però quan tu no estàs, sent una desolació i un malestar que mai abans havia conegut. Alguna força estranya m'oprimix el pit i quasi no em deixa respirar. Te trobe a faltar d'una manera increïblement intensa. No tinc fam ni ganes de fer res. Només rabie i em desespero. No sóc capaç de tindre paciència i esperar que isques de l'aldea l'endemà, encara que sé perfectament que és necessari que almenys un dia de cada dos estigues amb la tribu per tal que ningú sospite. Estos sentiments tan tempestuosos no tenen sentit i no poden ser bons. Crec que m'he tornat boja. Demà, quan tu no estigues al meu costat, em moriré de pena, estic segura. La meua vida s'acabarà demà quan no et puga vore, Landon!

—Shira, per favor, no plores, que em trenques el cor! Saps què? A mi em passa exactament lo mateix.

—Què em dius?

—Jo també m'he tornat boig i tinc la sensació que et necessite al meu costat, perquè si no, em trobe més malalt que mai abans en la meua vida. Però per res del món vull que els altres pensen que estic malalt, perquè llavors voldrien cuidar-me i no em permetrien que l'endemà eixira de casa i vinguera a vore't. Per tant,

com que no sé quina altra cosa puc fer, trac forces de no sé on i cante mentres faig les faenes diàries: cante per a expressar eixa tempestat interior que m'arrastra i em destrossa, cante per a expressar que sense tu em sent completament perdut i m'ofegue irremeiablement. Els hòmens, quan em senten cantar aixina, me miren amb cares molt estranyades, i em diuen que em troben molt rar.

—Ai, Landon! Açò que em dius és horrible, perquè significa que esta malaltia és contagiosa! Ara què farem? Morirem! Tota la tribu morirà per culpa meua! Segur que he agarrat esta malaltia en algun dels meus viatges per territoris estranys!

—Calma't, Shira, per favor! Pensem.

—Sí, tens raó. Pensem. És precisament eixa actitud la que m'ha salvat la vida en més d'una ocasió quan estava sola.

—Quina actitud vols dir?

—No deixar-me dur per les emocions, sinó pararme a pensar en calma què està passant i quines opcions tinc.

—Molt bé. Fem-ho. Ara com estàs?

—En la glòria divina, perquè estàs amb mi.

—Perfecte. Jo també estic divinament pel mateix motiu. Per tant, en este moment la nostra vida i la nostra salut no corren perill, veritat?

—Correcte. Però i demà?

—Tu estàs sola, no necessites dissimular davant de ningú, i per això la bogeria s'ha apoderat de tu. Però jo l'he poguda superar i amb normalitat aparent he fet les faenes de cada dia. M'ha costat moltíssim, però ho he conseguit.

—Què vols dir?

—Que està demostrat que podem sobreposar-nos a la malaltia. Mos afecta greument, però no mos matarà si mos resistim.

—Resistir-mos? Com?

—Ahir mengí, vaig fer coses normals i no em passí tot el dia plorant, com m'hauria apetit. Tu plorares molt ahir?

—Moltíssim!

—Per mi?

—Sí, clar.

—Mm... Hi ha també un altre aspecte que cal meditar. Tu estàs sola i no pots comparar. Però jo he estat prop d'altres dones i hòmens. No s'han contagiats d'esta malaltia. I encara que hi haja altres dones al meu voltant, jo només pense en tu i només desitge estar amb tu.

—Aha. Que interessant!

—No crec que esta malaltia siga contagiosa. Millor dit, no crec que afecte tot lo món.

—I per què només mos afecta a tu i a mi? Potser d'ací a pocs dies altres persones de la tribu també es

tornaran boges!

—Pensa fredament. Alguna vegada en la teua vida has vist que una dona es faça amiga d'un home?

—No! Estic segura que això no ha passat en mils d'anys.

—Efectivament. Jo pense lo mateix.

—Això vol dir que esta malaltia només afecta a les persones de dos en dos, quan un home i una dona es fan amics.

—Probablement, sí. Això pareix. Però no ho podem saber segur. Haurem d'observar-mos durant més temps per a poder traure conclusions més fiables.

—Molt bé, Landon! Eres un sol! Què faria jo sense tu?

—Què faries, Shira?

—Mm... Faria lo mateix que he fet sempre: seguir endavant.

—Exactament. Tu veus?

—Sí, però hi ha una diferència. Jo abans no et coneixia.

—Clar que em coneixies!

—Vull dir que encara no m'havia fet amiga teua i era com si no et coneguera.

—Tens raó. Però no et preocupes. Ho superarem. Ara disfrutem d'estar junts, d'acord?

—Sííí!!

- - - - -

Amb dos dies òbviament no tingueren suficient l'un de l'altre. Dia sí, dia no, es trobaven amb alegria immensa i es passaven el temps compartint els seus coneiximents, records i experiències vitals, que eren tan diferents. Ell cantava per a ella. Ella l'enlairava i volaven junts. Sovint ballaven la música que Landon cantava, i Shira començava a comprendre que manejar-se segons la música era una sensació fantàstica, era com viure la música a través del cos. Ell li contava contes i llegendes antiquíssimes. Ella li contava amb detall les seues aventures en la Montanya del Més Enllà i en els seus viatges pel món. A vegades es meravellaven en comprovar que la realitat i la fantasia es pareixien més de lo que ningú dels dos havia imaginat.

Després de setmanes d'intercanvi intens, els dos es coneixien bé l'un a l'altre i s'amaven entranyablement. Una vegada sentiren el foc de la passió sexual, però ella digué en seguida:

—Parem! No puc tindre fills sense autorització de l'assemblea. Ja t'he contat alguna volta que una de les regles més importants de les escriptures sagrades és que s'ha de mantindre estable el nivell de població humana per tal de no desequilibrar l'ecosistema. Màxim una filla per dona. Si el primer bebé naix home, pot intentar tindre descendència una vegada més. Si li torna a eixir home, s'ha acabat la possibilitat de re-

producció per a eixa dona.

—Eixa norma dóna a entendre que els hòmens no tenim valor. Això haurà de canviar algun dia, no creus?

—Sí —contestà ella i es quedà molt pensativa.

- - - - -

Per fi Shira es decidí a fer la seua tornada oficial a la tribu. A primera hora del matí, només acabar l'hora del desdèjuni, entrà en l'aldea, carregada amb la seua motxilla. Caminava tranquil·la, conscient de cada pas, de cada peu que alçava i tornava a recolçar en la Mare Terra, la qual, a cada contacte amb les seues soles, acariciava els peus de Shira i li donava la benvinguda. Els pardals, els micos, els hòmens, les dones, tot lo món deixà lo que estava fent i es parà a mirar-la vindre. El seu cos musculós irradiava energia i vitalitat. Els seus gestos mostraven intel·ligència i coneiximent. Els seus ulls ho observaven tot amb l'atenció d'una fera, però el seu somrís era dolç i sincer, perquè s'alegrava moltíssim de tornar a vore cada una de les dones. Es dirigí directament a sa mare, qui fou la primera que la saludà, perquè les altres s'havien quedat mudes i paralizades, observant-la amb la boca oberta.

—Shira, filla meua! —exclamà Anna amb llàgrimes en els ulls—. Quina alegria tan gran de vore't! Que fadrina t'has fet! Quant que has canviat!

S'abraçaren llargament.

—Ai, mare! —exclamà sospirant profundament—. T'he trobat tant a faltar!

—Jo a tu també, amor meu! Però ja estàs ací de nou. Has superat totes les proves i t'has convertit en una dona. Quasi no et reconec. El teu cos ha canviat molt, però en els teus ulls encara veig la mateixa bondat i la mateixa purea de cor que t'han caracteritzat sempre.

—Ai, mare! Eres infinitament important per a mi. El teu afecte és com el terra que xafe: em sosté i em permet avançar. Ningú hauria de ser privat de l'amor de sa mare.

—Clar que no! Per què algú hauria de fer tal cosa?

—Mare, per favor, convoca una assemblea. Vull saludar totes les dones i contar-vos lo que ha passat.

Pocs minuts després, les dones estaven reunides en semicercle. Shira estava dreta en el centre, per a que tot lo món la poguera vore bé. Quan l'última de les dones arribà i s'assentà, Shira s'agenollà en terra, féu una reverència inclinant el cap fins al terra, tornà a alçar-se i digué:

—Germanes! Quina alegria tan gran que estic entre vosaltres per fi! Gràcies per acollir-me de nou en la tribu. Gràcies també per acudir tan ràpidament a

l'assemblea. He complit la missió que m'encomanàreu i ací em teniu.

—Estimada Shira: totes mos alegrem que hages tornat i te donem la benvinguda calorosament. Mos admira el teu aspecte: has canviat molt. Conta-mos per favor les teues experiències i explica-mos què has après.

—He après humilitat. Ara sé per experiència pròpia que una persona sola no pot sobreviure sense la tribu.

—Tu has sobreviscut sola molts mesos!

—Sí, però pels pèls. En més d'una ocasió he estat a punt de perdre la vida. Només la sort, o la casualitat, o la Gran Mare, m'han salvat. A la llarga no és possible sobreviure en soledat, sense el suport de la comunitat.

—Tu tens poders especials que et fan la supervivència més fàcil que a qualsevol de nosaltres.

—Sí, ja, però la diferència no és tan gran, i en tot cas no és suficient.

—En este temps has deixat de ser una xiqueta i t'has convertit en una dona. Quins altres canvis has experimentat?

—He après que necessite la comunitat, que sola sóc molt vulnerable. He comprovat que la soledat permanent no és bona per al benestar emocional. He trobat molt a faltar l'afecte de ma mare, les vostres ensenyances en l'escola, els vostres consells dins i fora

de l'assemblea. La vida en comú enriquix. La soledat també ensenya, però les seues lliçons són tan dures que en més d'una ocasió fàcilment haurien pogut posar fi a la meua vida.

—A tu sempre t'ha agradat estar sola durant hores.

—Sí, perquè vos podia tindre al meu costat sempre que volguera.

—Has adquirit nous poders?

—Sí. Ara puc volar i també puc enlairar sers vius.

—Això és increïble. Mostra-mos-ho.

Shira s'elevà uns metres, féu uns pocs volantins i baixà a terra. Les dones feien ulls com plats. Contenien l'alé a l'espera de lo que estaven a punt de presenciar. Shira mirà Anna i digué:

—Mamà, per favor, no t'espantes. No hi ha perill.

I llavors Anna començà a enlairar-se lentament, primer un pam, després dos, tres, quatre, un metre, dos metres. A esta altura no pogué aguantar la por ja més i començà a cridar d'espant. Les altres dones cridaren també, aterrides. Shira abaixà sa mare ràpidament i la féu tocar el terra suaument. La pobra Anna tremolava de forma incontenible. Dos dones que tenia al costat l'abraçaren a fi de tranquil·litzar-la.

—Perdona, mamà.

—Shira, Shira! —clamà Xanta—. Continues tan prepotent com sempre. És que no has après res en tot este temps?

—Perdoneu-me, germanes. M'heu preguntat i he respost. M'heu demanat una demostració i l'heu obtinguda. O hauria d'haver-me negat a fer-vos la demostració?

—No mos ho poses fàcil, Shira.

—Ho sé. Vosaltres tampoc m'ho poseu fàcil a mi, germanes.

—Eres una persona terriblement estranya. Sempre ho has sigut!

—Ho sé. Ho lamente. No puc evitar-ho. No és culpa meua. La Gran Mare m'ha fet aixina. Jo hauria preferit ser normal i sentir-me acceptada per vosaltres com una més.

—Comprens que no sabem per on agarrar-te, com comprendre't, com confiar en tu?

—Ho comprenc bé. Compreneu vosaltres que la meua desgràcia és ser i sentir-me una estranya en la meua pròpia tribu?

—Ho compremem —digué Andrea, que era la segona més vella, després de Xanta.

—Però això no és un argument que demostre que podem confiar en tu —digué Xanta.

—Comprenc que els meus poders vos fan por.

—No has deixat de ser una creguda! Però sí, efectivament, podries matar-mos a totes en una arrancada de ràbia, per exemple.

—No podria. Jo mai seria capaç de fer una mons-

truositat aixina.

—Pantera! —crijà un home.

Quan les dones estaven reunides en assemblea, eren els hòmens qui vigilaven. Però no estaven entrenats per a lluitar contra les feres, sinó que es limitaven a donar la veu d'alarma. Shira immediatament enlairà la pantera que els aguaitava i la llançà contra un arbre amb la força justa per a no ferir-la, sinó només espantar-la. Després del colp, la pantera se n'anà fuggint a tota velocitat. A continuació Shira digué:

—Esta és una altra de les coses que he après. No és necessari matar les feres. És prou amb espantar-les. D'esta manera respectem la vida d'unes criatures que són les nostres germanes, perquè són filles de la Gran Mare igual que nosaltres. A banda d'això, és més pràctic espantar-les que matar-les, perquè si matem cada fera que se mos acosta, les altres feres no tenen oportunitat d'aprendre que haurien de tindremos por. Però les feres espantades segur que comunicaran a les seues companyes la por als humans, i aixina totes aprendran a fugir-mos i no atacar-mos.

—Les nostres antecessores sempre han matat les feres que trobaven. Et creus superior a totes les dones que han viscut abans que tu durant mils i mils d'anys?

—Potser les antecessores no tenien elecció, perquè no sabien com espantar les feres. Només podien matar-les. Però crec que la finalitat de matar-les era alliberar-

se d'elles, eliminar un perill per a la supervivència de la tribu humana. No crec que l'objectiu fóra matar-les perquè sí. De fet, les escriptures diuen clarament que hem de respectar totes les formes de vida.

—O siga, que eres tan creguda que t'atreuixes a pensar que totes les generacions anteriors estaven equivocades i només tu tens raó!

—No. Estic usant les idees de les escriptures, que arrepleguen el coneiximent de les antecessores. L'única novetat que ha aparegut en la situació és que jo, gràcies als poders que la Gran Mare m'ha concedit, he descobert la manera d'espantar les feres sense matar-les. Voleu dir-me que hem de rebutjar qualsevol millora només perquè és nova? Si les antecessores hagueren sigut sempre tan contràries al canvi, mai haurien fet res nou. Però la història demostra que, molt al contrari, s'ha anat progressant un muntó al llarg del temps.

Xanta estava a punt d'obrir la boca, però Andrea digué ràpidament, a fi d'avançar-se a ella:

—Xanta, calla per un moment i escolta'm. Deixa ja de portar la contrària a Shira en tot. Esta vegada té raó.

—És que estes jovenetes sempre volen tindre més raó que les dones velles i experimentades! —crijà Xanta, enfadada.

—Sí, sovint és veritat això que dius. Però també és

veritat que les velles a vegades pequem d'intransigència —contestà Andrea.

Xanta no estava convençuda; es quedà callada de mala gana. Una altra dona digué:

—En teoria pareix que tens raó en açò que estàs dient, Shira. De moment provarem amb la teua estratègia i observarem el comportament de les feres, i vorem si és veritat que el mètode funciona. El problema és que només tu pots espantar les feres d'eixa manera.

—Ja. Si jo no estic disponible, haureu de continuar matant-les com sempre. Almenys de moment. Si voleu, puc intentar ensenyar-vos a enlairar sers vius.

—Pràcticament eres una xiqueta encara i ja vols ser la nostra mestra? —crijà Xanta, que no podia contindre's.

—Xanta! —clamà Andrea—. Saps perfectament que en la nostra escola tot lo món ensenya i tot lo món aprén. Les qui saben més ensenyen les qui no saben tant, independentment de l'edat d'unes i altres. Per exemple, jo mateix sóc mestra d'història però alumna de telecinèsia. Per favor, Xanta, no te deixes dur per una aversió personal. No és just que tingues eixa mania a Shira. Recorda que mos ha sigut enviada per la Gran Mare per al nostre bé.

Xanta estava roja de ràbia, però mantingué la boca tancada. Una altra dona preguntà:

—Quines coses més has après en el teu viatge, Shira?

—He après a volar molt ràpidament. D'eixa manera he pogut recórrer molts quilòmetres. He visitat regions distants, i he tret la conclusió que esta selva on vivim és l'únic lloc adequat per a la vida humana. Les antecessores saberen triar l'hàbitat ideal per als humans.

—Què tal la Montanya del Més Enllà? Has pogut parlar amb la Gran Mare?

—La Montanya del Més Enllà ja no és accessible per terra. L'únic camí que conduïa al cim ha quedat destruït per un moviment de terres. Pugí per terra, em quedí atrapada allí dalt i fou precisament la Gran Mare qui m'aconsellà aprendre a volar per tal de poder baixar i salvar-me.

—Presenciaries la destrucció del camí?

—Sí. El destruí jo sense voler mentre lluitava contra els dracs.

—Dracs? Què és això?

—Uns monstres enormes que menjaven micos i porcs. Els matí tots perquè pensí que podrien ser un perill mortal per a la nostra tribu. La profecia s'ha complit. He salvat la tribu. Ja no em necessiteu. Si no em voleu entre vosaltres, ja podeu expulsar-me sense por —digué amb veu trista i acatxà el cap.

—Quines altres coses te digué la Gran Mare?

—Després d'acabar amb els dracs em digué que la meua missió encara no havia acabat. Però no m'explicà què més he de fer.

—Si no t'ho explicà, és perquè volia que tu mateixa ho descobrires. Ja ho has descobert, veritat?

—No estic segura. O millor dit, en realitat jo sí que estic segura, però no tinc gens clar que vos convença.

—No ho allargues més i dis-mos-ho ja.

—He descobert que els hòmens també són persones.

Totes les dones de l'assemblea començaren a riure a carcallades. Algunes dones s'alçaren amb intenció d'anar-se'n. Shira digué:

—Ho dic molt seriosament! Per favor, espereu un moment! Escolteu-me un minut!

—Et fem el favor d'escoltar-te un poc més. Només un minut. Però no mos contes favades.

—No és una favada. He comprovat que els hòmens tenen ànima humana com nosaltres.

—No, Shira. Nosaltres estem comprovant que t'has tornat boja del tot. És una llàstima, Shira. Prometies molt.

—Els hòmens parlen molt. Més o menys tant com nosaltres.

—Com t'atrevides a dir una cosa que és òbviament falsa?

—Davant de vosaltres no parlen pràcticament gens

perquè saben que això és lo que espereu d'ells. No només parlen de coses superficials, sinó que tenen la seua pròpia versió de la història des de fa mils d'anys. Tenen tant de trellat i tanta activitat intel·lectual com nosaltres.

—Shira, mos estàs fent perdre el temps. Tot el món sap que els hòmens són bèsties. En les escriptures sagrades ho diu clarament.

—No els heu escoltat cantar? La seua música és la cosa més meravellosa del món!

—Els pardals i alguns altres animals també canten. La música és una característica típica de les bèsties. Les dones no cantem.

—Però la música dels hòmens és immensament complexa i al mateix temps divinament bonica!

—Shira, este desficaci és tot lo que mos volies dir a favor dels hòmens? —digué una dona.

—Ja n'hi ha prou de desgavells! —exclamà Xanta—. No veieu quina tàctica tan bruta està usant Shira? Mos conta que mos ha salvat la vida lluitant contra uns monstres increïbles que s'ha inventat. Mos conta que la Gran Mare li ha dit que té la missió de destruir la base de la nostra cultura mil·lenària amb la idea destrellatada que els hòmens són humans. Però la realitat és que els hòmens a penes són capaços d'entendre el llenguatge humà: només entenen frases molt simples i només poden dir coses extremadament

simples. La realitat és que els hòmens no coneixen les escriptures, ni saben llegir, ni són capaços de fer vida social (com per exemple anar a l'escola o participar en les assemblees), ni tenen la més mínima capacitat mental, ni telepàtica, ni telecinèsica. Però a Shira estos fets li tenen igual. Quin serà el següent absurd que mos amollaràs, Shira? Que els porcs també són humans i han de ser els nostres mestres en levitació? És evident que Shira s'ha tornat completament boja i que hem d'expulsar-la de la tribu hui sense falta. Si estic equivocada, que la Gran Mare envie un raig del cel i em mate ara mateix!

- - - - -

Immediatament després que Xanta diguera estes paraules, se sentí un soroll fortíssim, com si cent trons estigueren ressonant pel cel sense parar. Un raig caigué del cel sobre Xanta i la desintegrà. On ella havia estat feia un instant, ara només quedava un muntonet de cendra fumejant. Un segon després, la dona que estava al costat de Xanta també fou desintegrada. Un altre segon després morí la següent dona. I un segon més tard la següent, també desintegrada per un raig. I a continuació una altra. Per fi l'assemblea reaccionà i les dones pegaren a fugir corrents, cada una en una direcció. Shira cridà:

—Noooo! A elles no, monstre covard! Clava't amb mi, si eres valent!

Mentres pronunciava estes paraules s'alçà volant i es parà en l'aire a deu metres d'altura davant del monstre que les estava atacant. Pareixia com una espècie de ciutat de pedra molt brillant i compacta. Tu i jo sabem què era: la nau espacial automàtica enviada per Terranova per a exterminar tota forma de vida humana. En la base de dades de l'ordinador central de la nau figurava la descripció de l'objectiu a destruir: sers humans, és a dir, mamífers terrestres similars als micos, però sense pèl ni cua. Com que Shira volava, l'ordinador no la considerà humana i no l'atacà. El seu raig làser matava implacablement una persona per segon, al principi només dones, perquè estaven totes juntes i eren un blanc fàcil, després també hòmens. Encara que s'amagaren baix dels arbres o darrere de les pedres, el monstre pareixia olorar la presència humana. No fallava mai el tir i no perdia un segon. Des de la seua altura podia vore-ho tot al seu voltant, i la distància a què podien arribar les persones corrent no era suficient per a escapar dels làsers mortals.

Shira li llançà totes les pedres que trobà. Tones i tones de pedra colpejaren el casc de la nau, però no li feren absolutament res. Shira es quedà espantada: este monstre era molt més fort que els dracs. Llavors descobrí una espècie de braç des d'on eixien els rajos: era el canó làser. Llançà contra ell totes les pedres i conseguí que es desajustara un poc i fallara els

pròxims tirs. Però estava clar que allò tampoc era suficient per a acabar amb aquell dimoni assassí. Shira baixà a terra perquè necessitava reunir totes les seues forces i volar li requeria un cert esforç, per xicotet que fóra. Amb un esforç telecinèsic immens, espentà el monstre contra terra. Tot tremolà, algunes cases caigueren, però el monstre tornà a enlairar-se. Llavors Shira, amb un últim esforç mental que a punt estigué de trencar-la per dins, tornà a llançar el monstre contra terra, esta vegada contra un jaciment de roca viva, que estava molt més dur que el terra normal. La nau explotà fent un soroll que ensordí humans i animals durant uns moments.

- - - - -

La catàstrofe s'acabà tan ràpidament com havia començat. El resultat era que prou cases estaven destruïdes i moltes persones havien mort. Després d'un temps de commoció, durant el qual tot lo món estava paralitzat, tremolant i intentant comprendre lo que acabava de passar, algunes dones i hòmens començaren a plorar pels seus morts respectius. Shira estava estesa en terra, immòbil. Anna la descobrí, s'assentà al seu costat, l'agarrà al braç i començà a plorar, cridant el seu nom, perquè pensava que estava morta. Però la jove obrí els ulls i somrigué a sa mare amb cara d'esgotament total. En aquell moment arribà Landon corrent i s'agenollà al costat de Shira. Per

l'expressió de la cara, estava clar que també ell havia estat terriblement preocupat per la vida de Shira. Ella acaricià amb una mà la cara de Landon, amb una altra mà la cara d'Anna, tancà els ulls i es posà a plorar, infinitament alleugerada en comprovar que seguien vives les dos persones que més estimava en el món. Llavors Anna alçà el cap i mirà directament Landon als ulls. Potser era la primera volta que Anna mirava un home directament als ulls. Es quedà profundament impressionada, perquè en aquells ulls veia... sí, veia una ànima humana, els sentiments d'una persona que estimava a Shira tant com sa mare, encara que d'una manera diferent. Això torbà Anna encara més que la catàstrofe que acabava de viure.

- - - - -

Aquell dia i el següent les supervivents estigueren molt tristes i ploraven de tant en tant. El tercer dia el passaren reflexionant. El quart dia convocaren una assemblea. Andrea agafà la paraula i digué:

—Totes hem vist, Shira, com t'enfrontares al monstre. Ha quedat demostrat que eres una heroïna disposta a arriscar la vida per tal de defensar la tribu. T'estarem sempre agraïdes. Et mereixes el nostre respecte, la nostra admiració i el nostre afecte. En nom de totes les dones te demane perdó per haver desconfiat de tu.

—Gràcies de tot cor. Esteu perdonades, per descomptat. Però caram! Tot això ho heu parlat per telepatia? Uau! Vos haurà resultat esgotador. Parlar telepàticament d'una en una és fàcil, però totes alhora és cansadíssim.

—La teua sorpresa mos demostra que no mos has espiat, encara que fàcilment podries haver llegit les nostres ments, si hagueres volgut.

Shira no digué res, només somrigué humilment i acatxà el cap. Andrea continuà dient:

—He de confessar-te que jo abans pensava com Xanta. Ara possiblement he canviat d'opinió. El raig que ella demanà a la Gran Mare era extremadament improbable, i per això el fet de demanar-lo fou injust amb tu. Però no obstant, el raig caigué immediatament després de la seua invocació. La conclusió que traguem és que no pot haver sigut una casualitat. Es tracta sense dubte d'un senyal de la Gran Mare que confirma que Xanta estava equivocada i tu tenies raó.

—Si el teu raonament fóra correcte, només hauria caigut un raig —contestà Shira amb dolçor—. O potser només n'haurien caigut uns pocs que haurien matat Xanta i les dones que pensaven com ella. Però no ha sigut aixina. La realitat és que ha vingut un monstre maligne que volia matar totes les dones i tots els hòmens.

—Estàs suggerint que l'atac del monstre, que era

clarament selectiu, demostra que els hòmens són sers humans iguals que les dones? Però a tu no t'atacà. Seguint el mateix argument, això demostraria que tu no eres humana. Pensem una cosa: tu fores l'única que s'enfrontà al monstre. Per què no t'atacà a tu, Shira?

—No ho sé. Potser el monstre tenia ulls que només miraven cap avall.

—Bé, el cas és que pareix que la Gran Mare mos està donant a entendre d'una manera ben contundent que tu portes un missatge de part d'ella que cal escoltar. Hem decidit donar-te una segona oportunitat i considerar seriosament els teus arguments a favor dels hòmens.

—Gràcies de nou, germanes. He de confessar-vos que la Gran Mare només em digué que la meua missió encara no havia acabat, però no especificà res més. Ara veig que este monstre era el perill del qual parlava la profecia, i no els dracs. Per tant, puc haver-me equivocat també quan suposí que la Gran Mare volia que jo vos convencera que els hòmens són persones. Joestic convençuda que sí que ho són, però no tenim garantia que la Gran Mare em faça costat en açò.

—D'acord. Gràcies per la teua sinceritat i honradea. Saps que nosaltres estem completament convençudes que els hòmens no són els nostres iguals. Potser no hi ha cap altra idea que mos resulte més

absurda i més difícil d'acceptar que eixa. Però com a mínim volem escoltar-te amb atenció. Pots començar quan vullgues.

—Vos demane per favor dos coses. La primera és fàcil: que deixem este assumpte per a demà. La segona és difícil: que demà no siga a mi a qui escolteu, sinó a Landon.

—A Landon? —exclamaren moltes dones al mateix temps, horroritzades.

—Sí. Vull que el sentiu parlar uns minuts. Comprovareu que diu coses ben intel·ligents i això serà la millor demostració.

—Mos costa un grandíssim esforç concedir-te lo que sol·licites, però al cap i a la fi és coherent amb el teu punt de vista. Serà com demanes. Fins demà.

L'endemà, Landon i Shira arribaren a l'assemblea agarrats de la mà. La manera com s'agarraven evidenciava un afecte profund, una confiança il·limitada i una intimitat tendríssima. Les dones sentiren tant de fàstic que més d'una estigué a punt de vomitar. Andrea mantingué la compostura i digué:

—Hola, Landon. Benvingut a l'assemblea.

—Gràcies, ama Andrea. Bon dia, ames totes. Em sent molt honrat que vos digneu a escoltar-me. És per a mi un grandíssim honor ser el primer home que

participa en una assemblea. És també una gran responsabilitat i espere estar-ne a l'altura. Estic un poc nerviós...

Les dones estaven amb la boca oberta. Aquell home parlava amb un vocabulari, una entonació i un sentiment que pareixia més propi d'una persona que d'una bèstia! Landon continuà:

—Seré breu. Vos contaré la meua experiència personal, que és la mateixa que la de la resta dels hòmens. Em vaig criar dins del ventre d'una de vosaltres. La sang de ma mare...

—No tens dret a usar eixa paraula! Els hòmens no tenen mare! —cridà una dona.

—Perdona, ama. La sang de la dona que em portava dins de la seua panxa, era la meua sang. Vaig nàixer i aquella dona em va portar al braç durant quasi dos anys. El seu cos segregava una llet que m'alimentava. No puc recordar-ho clarament. Ja no sé quina de vosaltres em parí. Però recorde perfectament quina era la sensació d'estar en els seus braços: em sentia volgut, protegit, segur. El cos i les atencions d'aquella dona foren la meua llar, ma casa, el meu paraís. Un dia comencí a caminar i aquella dona em rebutjà. Ja no volgué saber res més de mi. Em negà per a sempre el seu afecte.

—Una dona no té mai afecte a l'home que ha eixit del seu ventre!

—Si tu ho dius, ama, aixina serà. Necessàriament tu has de saber-ho millor que jo. Però jo sí que sentia que rebia afecte. Tots els hòmens tenim clar que hem viscut en el paraís de la vostra cura abans de ser expulsats d'ell per algun motiu que ningú de nosaltres comprén. Suposem que ha de ser culpa nostra, però per moltes voltes que li peguem, no sabem quina cosa tan roïna hem fet per a meréixer un castic tan terrible. La resta de la meua vida he sentit en el meu interior un buit que quasi no em deixa respirar, una sensació de pèrdua quasi insuportable, una tristor infinita que res pot aplacar.

En aquell moment, una dona jove començà a plorar amargament. Feia pocs dies que havia deslletat el seu fill i l'havia rebutjat. Entre xanglots i llàgrimes digué:

—No em digues això, per favor! Ja prou llàstima m'ha fet abandonar el meu bebé! Dec ser un monstre, una aberració de la naturalea, però jo sí que volia el meu bebé mascle. Desfer-me d'ell ha sigut com arrancar-me les entranyes. Quan el rebutgí, el meu bebé plorava desesperadament perquè em necessitava al seu costat, i a mi se'm trencava el cor de vore el seu patiment. Ara és l'hora que encara el trobe tant a faltar que estic trista nit i dia.

Una altra dona jove començà a plorar i digué:

—Fa pocs mesos que jo rebutgí el meu bebé mascle. Jo sentí el mateix. Encara tinc malsons i em

resulta molt difícil normalitzar la meua vida.

—Xiques, xiques! —digué una dona vella—. No patiu. És normal. La connexió corporal amb el bebé és un lligam molt fort que afecta les emocions. La primera fase després del rebuig ha sigut dura per a totes nosaltres. Aixina és la vida. També el part fou dolorós.

Landon havia caigut de genolls a terra i plorava amb el cap acatxat. Shira li ficà la mà en el muscle afectuosament i digué:

—Quina millor demostració voleu per a comprendre que el rebuig és antinatural? No noteu que els hòmens són també com les vostres filles, només que amb la diferència que són mascles?

Landon s'alçà i digué:

—Perdoneu-me, ames, que intervinga de nou. Ningú de nosaltres sabia que vosaltres també patiu amb el rebuig. Heu de saber que per a nosaltres, les bèsties, el vostre rebuig és un trauma profund per a tota la vida.

—Ja n'hi ha prou per hui —digué Andrea amb veu tremolosa—. No crec que siga bona idea continuar amb esta reunió, perquè les emocions que s'estan remenant són massa fortes. Necessitem tranquil·litzar els ànims i meditar en calma este assumpte. Demà més.

- - - - -

Costà molt de temps i molts debats, però finalment l'assemblea decidí que era possible que les escriptures estigueren equivocades i que, al cap i a la fi, els hòmens foren també humans. Les dones decidiren fer la prova durant un temps per tal de vore si podien conuiuere amb els hòmens com a iguals.

Les dones que encara reconeixien els seus fills, tornaren a contactar amb ells. L'alegria dels xiquets fou immensa. No volien separar-se de les seues mares ni de dia ni de nit.

Els hòmens foren convidats a participar en les assemblees, després d'unes jornades de formació en les quals se'ls explicava en què consistia això. Tots volgueren provar-ho i des d'aquell dia no faltaren mai a una reunió.

Es decidí fer una escola mixta. Els hòmens ensenyaven a les dones cant, ball i literatura. Les dones feien especialment per als hòmens cursos introductoris sobre arts marcialis i mentals.

Els xiquets que nasqueren a partir d'aquell moment foren criats exactament de la mateixa manera que les xiquetes.

Shira i Landon tingueren una filla i un fill, que criaren per igual amb tot l'amor que es pot donar a una criatura.

Quan Shira morí de velleta, l'assemblea decidí que la seua història s'havia d'afegir a les escriptures, per

tal de completar-les i corregir-les. Escrigueren la seua història tal com te l'he contada jo a tu.

Dos-cents anys després, quan ja no quedava viu cap dels hòmens que havia sigut rebutjat, ni tampoc ningú de la següent generació que encara els havia conegut en persona, qualsevol diferència entre dones i hòmens havia desaparegut. Ningú podia creure que feia pocs anys la mitat de la humanitat havia estat exclosa de la vida de l'altra mitat.

- - - - -

L'ordinador central del planeta Terranova comprovà que la seua nau exterminadora enviada a Diana havia sigut destruïda i decidí tornar a enviar-ne una altra. Però abans d'acabar-la, el mòdul central de l'ordinador planetari fallà i totes les màquines es pararen definitivament. Ja mai més serien un perill per a la humanitat.

Les persones que habitaven el planeta Vega visqueren sempre amb alegria, salut i plenitud, perquè no deixaren de tindre presents en tot moment les ensenyances de Noa.

Els habitants del planeta Diana no oblidaren mai la seua història. No repetiren els errors dels terrícoles ni tampoc els dels primers dianícoles, sinó que foren sempre feliços, vivint en pau entre ells i en harmonia amb la naturalesa.

D'esta manera és com tots els sers humans de la galàxia visqueren en el paraís, en la glòria, en el goig de l'amor infinit, pels segles dels segles, i per sempre més.

epíleg

Un dia, el meu fill de huit anys em demanà que li contara un conte. «Però és que no en recorde cap que no sàpies ja!» «Doncs te n'inventes un!» I comencí a contar-li. Al llarg d'uns pocs dies, ell anava donant-me instruccions sobre el contingut que volia que el conte tinguera, i jo anava inventant i contant segons els seus desitjos. Quan acabí, em digué: «M'ha agradat. Escriu-lo per a no oblidar-lo.» Aixina és com va nàixer esta novel·la.

En un principi jo pensava que necessitaria només una dotzena de pàgines, però quan em fiquí a escriure, el conte no feia més que créixer i créixer sense parar fins que es convertí en una autèntica novel·la, la primera que he escrit en la meua vida ... i sense pretendre-ho!

Una vegada acabada d'escriure la novel·la, li la vaig tornar a contar, llegint-li-la en veu alta al llarg d'alguns dies, perquè ara era una versió molt més llarga que la inicial. El meu fill tenia nou anys quan donà el vist i plau definitiu a este text que acabes de llegir.

La meua intenció amb este escrit era entretenir el meu fill i també ensenyar-li algunes coses. Ell fou capaç de comprendre tots els missatges que el text contenia, cosa que vaig poder comprovar posteriorment

en un parell de conversacions. Per exemple, jo havia pretés denunciar el masclisme ficant un exemple fictici de la situació inversa (una societat matriarcal) per a que es poguera comprendre millor que la societat patriarcal actual no és igualitària, sinó que degrada la dignitat humana de les dones.

Ma mare pintà unes il·lustracions precioses per a donar més atractiu al llibre que jo estava dissenyant a tot color, amb fulles grandotes, i amb el mateix tipus de lletra que la caligrafia infantil, perquè el xiquet encara tenia dificultat per a llegir les altres tipografies més habituals (les adultes). La meua intenció original era únicament fer un regal al meu fill, però quan vaig vore el resultat final, pensí que podria agradar-li a altres persones. Uns pocs amics meus llegiren el llibre i els agradà. Foren ells els qui em donaren la idea de fer una altra edició de la novel·la, més amansa i barata, per tal de fer-la accessible al públic general. I això és exactament lo que ara tens en les teues mans.

L'edició a color la publiquí en l'any 2017 amb el títol «planetes futurs: una novel·la infantil». He canviat el títol perquè pense que el llibre no només és una aventureta entretinguda, sinó que també permet una lectura seriosa i profunda. El text és idèntic. Espere que t'haja agradat i que te done peu a reflexionar.

Pablo Mendoza Casp

